

ERÜNAL SOSYAL BİLİMLER LİSESİ
“TARIK BUĞRA 100 YAŞINDA: ÖYKÜ VE DENEME YARIŞMASI

17 Mayıs 2019, Antalya

Antalya Erünal Sosyal Bilimler Lisesi Adına

Sahibi

Özgür UYGUR

Okul Müdürü

Baskıya Hazırlayan

Barış KIZILAY

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Eser İnceleme Komisyonu

Esra PEKTAŞ

Müdür Yardımcısı, Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Tahir AKAY

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Demir Erol RODOPLU

Tarih Öğretmeni

İletişim Bilgileri

Antalya Erünal Sosyal Bilimler Lisesi

Yeşilbayır Mah. Kanal Cad. No.48 Döşemealtı/ANTALYA

Telefon: 242- 443 19 29 / 242 - 443 19 30

Belgegeçer:0-242-4431942

E-posta adresi: 969464@meb.k12.tr

<http://antalyaerunalsbl.meb.k12.tr/>

Yarışma Seçici Kurulu Üyeleri
(Alfabetik sıraya göre sıralanmıştır.)

Barış KIZILAY

Erünal Sosyal Bilimler Lisesi, Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni

Doç. Dr. Bedia KOÇAKOĞLU

Akdeniz Üniversitesi Edebiyat Fakültesi

Dr. Nevzat AKYAR

Şair

Nurdan BORA YAĞCI

Erünal Sosyal Bilimler Lisesi, Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Özgür UYGUR

Erünal Sosyal Bilimler Lisesi Müdürü, İngilizce Öğretmeni

Tahir AKAY

Erünal Sosyal Bilimler Lisesi, Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

TARIK BUĞRA 100 YAŞINDA: ÖYKÜ VE DENEME YARIŞMASI ŞARTNAMESİ

AMAÇ:

Tarik BUĞRA'yı doğumunun 100. Yılında öykü ve deneme ile yâd ediyoruz. Ortaöğretim düzeyindeki öğrenciler arasında yaratıcı yazarlığı teşvik etmek, Türkçenin etkili kullanımını özendirerek onları düşünmeye, yazmaya teşvik etmek, Tarık BUĞRA'yı ortaokul ve lise düzeyindeki öğrencilere tanıtmak

KONU: Serbest

HEDEF KİTLE: Tüm devlet okulları ve özel okullardaki ortaokul ve lise öğrencileri (Ortaokul ve lise öğrencileri iki farklı kategoride değerlendirilecektir.)

DÜZENLEYEN: Antalya Erünel Sosyal Bilimler Lisesi

KATILIM ŞARTLARI:

- Yarışma; tüm Türkiye'deki ortaokul ve lise öğrencilerine açıktır.
- Erünel Sosyal Bilimler Lisesi öğrencileri bu yarışmaya katılamaz.
- Yarışmacılar, Yarışmaya öykü ya da deneme türünde bir eserle katılabilir.
- Yarışma dili Türkçedir.
- Yarışma, öykü ve deneme dalında açılmıştır.
- Yarışmaya katılacak eserler esbl.oyku.deneme@gmail.com adresine gönderilecektir.
- Yapıtlar özgün olacak, herhangi bir yapıtı çağrıştırmayacak, bir yapıttan kopya bulundurmayacaktır.
- Özgün olmadığı seçici kurulca belirlenen yapıtlar değerlendirme dışı tutulacaktır.
- Gönderilen eserlerin son sayfalarında, yarışmacının adı-soyadı, okulu, iletişim bilgileri(adres ve telefon) bulunmalıdır.
- Yarışmaya son başvuru tarihi 05/04/2018'dir. Başvuru tarihinden sonra gelen eserler, değerlendirmeye alınmayacaktır.
- Yarışmaya katılan eserlerin daha önce düzenlenen benzer yarışmalarda dereceye girmemiş olması, başkası tarafından yazılmamış ve bütünüyle başvurana ait olması, kısmen ya da tamamen başka bir eserden kopya edilmemiş olması, daha önce bir yerde yayımlanmamış ya da yayımlanması için izin verilmemiş olması gerekmektedir.

- Yarışma için gönderilen eser, aşağıdaki biçimsel özellikleri taşımalıdır:

a- Bilgisayarda word belgesi olarak A4 boyutunda, üst, alt, sağ ve sol kenar boşlukları 2,5 cm.'yi geçmeyecek şekilde hazırlanacaktır.

b-Yapıt, Times New Roman yazı fontu, 11 (on bir) punto, 1,5 satır aralığı ile yazılacaktır.

c-Eserler deneme türünde 2 sayfayı öykü alanında ise 20 sayfayı geçmemelidir.

- Katılımcı yarışmaya gönderdiği eser/eserlerin kendisine ait olduğunu ve tüm izinlerini aldığını kabul, beyan ve taahhüt eder. Eseri ödül alan veya sergilenmeye değer bulunan katılımcılardan bu beyan ve kabulleri dışında hareket ettiği anlaşılanlardan, bu yarışma ile elde ettikleri ödül, unvan ve her türlü kazanımları geri alınır.
- Yarışmaya gönderilen hiçbir eser iade edilmeyecektir. Katılan eserlerin süresiz olarak saklanması ve yayımlanması hakkı Erüenal Sosyal Bilimler Lisesi Müdürlüğüne aittir.
- Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ile 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'na ve genel ahlak ilkelerine uymayan, siyasi amaçlara hizmet eden veya reklam unsuru içeren eserler yarışma dışı bırakılacaktır.
- Yarışmaya katılan kişiler, şartname hükümlerini aynen kabul etmiş sayılırlar.
- Antalya Erüenal Sosyal Bilimler Lisesi Müdürlüğü, gerekli gördüğü durumlarda Şartname üzerinde değişiklik yapma hakkına sahiptir.

YARIŞMA TAKVİMİ:

Son Katılım Tarihi	: 22/03/2019
Sonuçların Açıklanması	: 03/05/2019
Ödül Töreni	: 17/05/2019

SEÇİCİ KURUL: (Alfabetik sıraya göre sıralanmıştır.)

Barış KIZILAY (Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni)
Doç. Dr. Bedia KOÇAKOĞLU (Akademisyen)
Nevzat AKYAR (Şair)
Nurdan BORA YAĞCI (Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni)
Özgür UYGUR (AESBL Müdürü/İngilizce Öğretmeni)
Tahir AKAY (Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni)

ÖDÜLLER:

Ortaokul ve lise kategorilerinde ilk üçe girenlere Komisyon tarafından süreç içinde belirlenecek ödüller verilecektir.

İLETİŞİM:

Barış KIZILAY
Antalya Erünel Sosyal Bilimler Lisesi
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
bariskizilay@hotmail.com

SUNUŐ

Değerli edebiyatseverler,

Aylar boyu süren yoğun, yorucu, özverili ve fedakârca yaptığımız çalışmaların bir ürünü olan şaheserimizi sizlerle buluşturmaanın mutluluğu içerisindeyiz. Her sayfada ayrı bir emeğin yer aldığı düşünmenin ve çalışmanın ürünü olan eserimiz, tamamıyla ulusal anlamda Tarık BUĞRA'ya gönül vermiş öğrencilerimizin ve değerli öğretmenlerimizin ortaya koymuş olduğu bir çalışmadır. Özellikle öğrencilerimizin girişimci istekli ve çalışkan tutumlarla ortaya koydukları bu emeğin karşılığı hiç şüphesiz siz değerli okurlarımızın ilgi ve takdirleri olacaktır.

Tarık BUĞRA gibi edebiyat hayatına anlam ve değer katan yazar ve şairlerimizi öğrencilerimizle buluşturmak; edebiyatı içselleştirmelerini sağlamak ve hayatları içerisinde kendilerini ifade edebilecekleri bir ortam oluşturmak adına bu çalışmalarımıza devam edeceğiz.

Bu çalışmada emeği geçen tüm öğretmen ve öğrencilerimize teşekkür ediyoruz; diğer çalışmalarda edebiyatsever olarak çalışmalarına devam etmeleri temennisiyle...

İyi ki Tarık BUĞRA, iyi ki edebiyat; iyi ki Erüenal SBL!!!

Özgür UYGUR

ÖN SÖZ

“Tarık Buğra 100 Yaşında: Lise ve Ortaokul Öğrencileri Arası Ulusal Öykü ve Deneme Yarışması” başlıklı bu eser, Erüenal Sosyal Bilimler Lisesi tarafından 2019 yılı içinde gerçekleştirilmiş, aynı adı taşıyan yarışmaya gönderilen ve indimizde çok kıymet taşıyan eserlerin bir seçkisi olarak hazırlanmıştır.

Tarık Buğra'nın 100. Doğum Yılı anısına Erüenal Sosyal Bilimler Lisesi'nin ulusal çapta düzenlediği ortaokul ve lise öğrencileri arası öykü ve deneme yarışmasıyla, Türk gençliğinin Tarık Buğra'ya olan ilgisini artırmak, edebiyat dünyamızın bu dev ismini gençlerin ortaya koyacağı eserlerle yad etmek ve gençliğimizi Tarık Buğra'nın ayak izinde eserler vermeye, okumaya teşvik etmek amaçlanmıştır. Süreç boyunca gözlem ve değerlendirmelerimiz yukarıda bahsettiğimiz yüksek hedeflere ulaştığımızı bize göstermiştir. Yurdun dört bir yanından gönderilen toplam 324 eserle gençlerimiz yarışmaya büyük ilgi göstermiştir. Yarışmaya gönderilen eserler Seçici Kurul üyeleri tarafından titizlikle değerlendirilmiş ve sonrasında dereceye giren gençlerimize, kurumumuzca hazırlanan bir törenle ödülleri takdim edilmiştir.

Erüenal Sosyal Bilimler Lisesinin vizyonunu da içinde barındıran kurum kültüründe, gençlerin yalnız teorik bilgilerle değil, uygulamaya dönük pratiklerle zenginleştirilmesi, öğrenme süreçlerinin ürün odaklı olarak hazırlanması amaçlanır. Elinizde tuttuğunuz bu yayını, 2019 yılı içinde sadece öğrenci eserlerinden müteşekkil yayınların 13.sü olarak yayına hazırlanmıştır.

Son olarak yarışma sürecinin planlanmasında ve ürünlerin yayına hazırlanmasında desteklerini esirgemeyen Okul Müdürü Özgür UYGUR ve Müdür Yardımcısı Esra PEKTAŞ'a, yarışmanın çok saygıdeğer seçici kurul üyelerine ve yurdun dört bucağından gönderdikleri eserleriyle sürece katkı sağlayan bütün değerli katılımcılara teşekkürlerimizi bir borç biliriz.

İÇİNDEKİLER

ÖYKÜLER

1. **Yalnızlık Her Yerde**, Merve PALA, Ankara Türk Telekom SBL
2. **Bellek**, Funda PALA, Sakarya Cemil Meriç SBL
3. **Marche Funebre Kimin İçin Çalıyor?**, Feyza Feray ŞAHİN, Kırklareli AİHL
4. **Olmayan Yalnızlığın Çığlığı**, Aylin ÇETİN, Sakarya Cemil Meriç SBL
5. **Nilüfer**, Berk KAYA, Antalya Barosu MTAL
6. **Annem**, Beyza KORKMAZ, Kastamonu Abdurrahmanpaşa Lisesi
7. **Sabahın Ölümü**, Dilanur ÖZEL, Sakarya Cemil Meriç SBL
8. **Eşyanın Dili**, Hafize Yaren IŞIK, Bafra Altinkaya AL
9. **İnsanlar ve Geceye Sarkan Güller**, Hatice Fatma BUDAK, Sakarya Cemil Meriç SBL
10. **Bir Hikâye**, Melike TEKİN, Samsun İbrahim Tanrıverdi SBL
11. **Kardelen**, Melis Yaprak YAVUZ, Ankara Dr. Şerafettin Tombuloğlu AL
12. **O Gemi Bir Gün Gelecek!**, Nusra Sude DUMAN, Antalya Dr. İlhami Tankut AL
13. **Duygu Treni**, Rana AKYILDIZ, Adana AL
14. **Kanlı Kar**, Sevde YARDIM, İhsaniye İbn-i Sina MTAL
15. **Fark Etmek**, Şevval DURMUŞ, Samsun İbrahim Tanrıverdi SBL
16. **Gündüzü Beklenen Gece**, Şevval OKER, Samsun İbrahim Tanrıverdi SBL
17. **Gırgır**, Yeşim HAYMANA, Datça Yılmaz Kardeşler AL

18. **Kitaplara Dokunan Gözler**, Yusuf Hilmi DAŞKAYA, Sakarya Cemil Meriç SBL
19. **Mabet**, Şevval ÖZGÜN, Yalova Termal Fen Lisesi
20. **İstanbul Gibi**, Beyzagül BEKÇİ, İstanbul Pertevniyal Lisesi
21. **Kırık Uçurtmalar**, Asude Nihal ALPSOY, Antalya Aksu Fen Lisesi
22. **Gelecekte Ölüm Üzerine Bir Mit: Hislerin İsteği**, İrem Nur SERİM, Ankara Sabahattin Zaim SBL
23. **Acı**, Mediha ATABEK, Konya Karapınar Meke AL
24. **Günaydın**, Neslihan Aybüke ÖZTÜRK, Samsun Dereler Ortaokulu
25. **Pamuk Dikeni**, Emine Nur TÜRKOĞLU, Afyon Gazlıgöl Ortaokulu
26. **Kütüphanedeki Adam**, Sudenaz UZUN, Ordu Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu
27. **Kaybolan Yıllar**, Arda YAVAŞOĞLU, Ordu Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu
28. **Her Şeye Rağmen**, Aysu BULUT, Trabzon Atatürk Ortaokulu
29. **Zeytin**, Bahar KOCABIYIK, Ordu Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu
30. **Cumali'nin Hayal İmalathanesi**, Damla ÇALIŞIR, Afyon Gazlıgöl Ortaokulu
31. **Bir Dünya Deniz**, Eda Kocaoğlu, İstanbul Tuzla Koç Özel Ortaokulu
32. **Al Sevda**, Beyaz Ölüm, Fatmanur ACAR, Afyon Karacaahmet Ortaokulu
33. **Ağaç Kovuğu**, Medine KIRLAK, Ordu Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu
34. **Kazadan Sonra**, Elif YILDIZ, Ordu Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

35. **Günlüğüm**, Taner SEÇMEN, Ordu Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu
36. **Beş Arkadaş ve Biz**, Şevval Tuana CANTÜRK, Mersin Viranşehir 75. Yıl Ortaokulu
37. **Pişmanlık**, Ekin ARSLAN, Ordu Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu
38. **Verilen Söz**, Eda DURMAZ, Ordu Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

DENEMELER

39. **Kıymetini Bilemediğimiz Şeyler Var Bizim**, Senanur KAYA, Trabzon SBL
40. **Hüdhüd**, Hüsnanur AKKUŞ, Sakarya Cemil Meriç SBL
41. **Kaplumbağa ve Akrep**, Göknur ÖZEL, İstanbul Kadıköy MTAL
42. **Çocukluk**, Aysu ALTAŞ, İstanbul Galatasaray Lisesi
43. **Zamansız Düşünceler**, Ayşenur YILMAZ, Şehit Muhammet Fatih Safitürk AL
44. **Savaş Çocukları**, Fadime KOCABAŞ, Kırklareli AİHL
45. **Özgürlük Üzerine**, Hivda KARABULUT, İstanbul Pertevniyal Lisesi
46. **Bedenen Var Olanlar**, Mervenur AKDENİZ, Trabzon SBL
47. **Bu Bizim Yolculuğumuz**, Tuğba KARAASLAN, İzmir Gaziemir Kipa 10. Yıl AL
48. **Kaçan Duygular**, Berkem ÖZDEMİR, Mersin Viranşehir 75. Yıl Ortaokulu
49. **Kırık Hayaller Dükkânı**, Nehir PEPE, Trabzon Ortahisar Beşirli İMKB Ortaokulu
50. **Bakış Açısı**, Habil HAKTAN, İstanbul Menderes Ortaokulu

51. **Mutlu Son**, Eylül AKSOY, Antalya Şerife Tufan Ortaokulu
52. **Ah Keşkeler!**, Hazal BOZKUŞ, Ankara Ahmet Barındırır Ortaokulu
53. **Adaletsiz/Siniz**, Rana KARAKAŞ, Adana Seyhan Gazi Ortaokulu
54. **Öz Benliğimizi Arıyorum**, Sude Naz BAL, Osmaniye Karacaoğlan Ortaokulu
55. **Anlamak Ve Yazmak**, Sudenaz ÜMRE, Şehit Er Kemal İzci Ortaokulu
56. **Değişebilenler ve Değişemeyenler**, Şimal Yağmur KARAÜZÜM, Ankara Milli Eğitim Vakfı Batıkent Ortaokulu
57. **Başarının Kapıları**, Yunus Emre BULDUK, İstanbul Ümraniye Yunus Emre Ortaokulu

ÖYKÜLER

YALNIZLIK HER YERDE

Merve Pala
*Ankara Türk Telekom Sosyal Bilimler Lisesi, **Birincilik Ödülü***

Akşam ezanı okununca namazını kılıp sofraya kuruldu. Saçlarını işaret parmağıyla kulaklarının arkasına iteledi. Tandır ekmeğinden ufak bir parça kopardı ve önündeki patates yemeğine batırdı. Ekmek yemeğin içinde parçalandı. Gülümsedi. Bir kaşık götürdü ağzına. Yalnız başına yemek yemenin verdiği iştahsızlıkla oyalandı. Kaşığı siniye bırakıp pencerenin önüne gitti. Sokak lambalarının yanmadığını fark etti. Işıkları yanan evleri saydı, dün geceki yıldızları göremeyince “Yıldızlar, dökülmemiş.” diyerek yerine oturdu. Bir kaşık daha yedi. Kaşığı tabağın içine elinden düşürür gibi bıraktı. Elini yanağına koydu. Mavi duvarı seyretmeye koyuldu. Önceden yamacına koyduğu bir bardak suyu yudumladı. Boğazından geçmeyen lokmalar, aklına gelmeyen fikirler gibiydi. Bir yudum su lokmaları da fikirleri de yerine ulaştırırdı sanki.

O an ölse, zeytinyağlı sabunlarla yıkadığı, her gün taradığı saçları patates yemeğinin içine girerdi. Başı öne eğilir, ölümün ağırlığı arttıkça yemeğin salçalı, yağlı suyu saçlarından yukarıya yükselirdi. Belki de başı öne doğru eğilmezdi. Sağ omzuna düşerdi, Başının ağırlığından incecik boynu bir dal gibi kırılırdı. Çarşıdan bir liraya aldığı boncukları başından sıyırarak mı çıkarırlardı? Yoksa keser miydiler boncukları birbirine kavuşturan ipi? O, vuslata vesile olan her şeye saygı duyardı. Uzun kıvrımlı yollara, otobüslere, trenlere... En çok ölüme... Soluk bedenini yıkayacak kimseler de saygı duyar mıydı? Ya ölünce insanın başı değil de vücudu ağırlaşıyorsa ilmek ilmek dokuduğu kilime mi yığılırdı?

Komşunun çocuğu haftada bir gelir, süt bırakır giderdi. İçmezdi sütü, içine ekmek doğrar yerdı yiyebildiği kadar. Allah vere de ölüsünün gölgesi kirin esmerleştirdiği çocuğun yüzüne düşmeyeydi. O zaman ikinci kez ölürdü. Daha fazla yiyemeyeceğini anlayınca sofrayı toplamaya başladı. Siniyi kaldırdı, mutfığa bıraktı. Ekmekleri ambardaki teknenin içine koydu. Dış kapıyı açtı, merdivenlerden indi.

Annesi görse akşam vakti sofraya bezi çırdığı için kızardı. Omuzlarına örttüğü annesinin yemenisini okşadı. Gülümsedi. Kendisini toprağa kavuşturacak ölüme duyduğu gibi annesini kendisinden ayıran ölüme de saygı duyuyor muydu? Her ölüm aynı ölüm müydü? Gülümsedi. Peki, yalnızlık her yerde miydi? Belli, buraya neden geldiğini unutmuştu. Apartman yalnızlığından, “dağ başı yalnızlığına kaçmamış mıydı? Öyleydi tabi...

Gözleri ahır kapısından evin penceresine doğru yükselen kiraz ağacının kuru dallarına takıldı kaldı. Var olmaya çalıştığı şehri anımsadı. Şehrin sokakları ayaklarının altından kayardı. Kalabalığı Kızıldeniz gibi yara yara yürürdü. Kimse birbirini fark edemezken o kendini fark ederdi. Vitrinlerdeki elbiselere hayran hayran baktığını düşünürdü ama öyle değildi. Yansıyan aksine bakardı. Bu ter kokan, yapış yapış kalabalığın içinde hak etmeyen bulamayacağı bir inci gibi görürdü kendini. Kibir büyük günahı, bilmezdi. Bazen mütevazı maskeler takar, pazarlara giderdi. Almayacağı hâlde tezgâhtarlara mallarının fiyatlarını sorar, pahalı bulur, cebinin delik olduğundan yakınırdı. Onların hikâyelerini dinler, yaşanmamış hikâyeler anlatırdı. Sapsarı bardaklarla hiçbir tiksinti duymadan çay içtiğine kendisi de şaşardı. Bu muhabbetlere dâhil olmaktan keyif alırdı, bir bunu bilirdi.

Bir gün kapalı bir çarşıda gezinirken, çarşının en köhne dükkânı gözüne takıldı. Orası küçük, soğuk bir kasetçiydi. Ardında kaset, plak, afiş dolu raflar bulunan girişin sol tarafındaki geniş masada, sureti küçük, sakalları ağarmış bir adam oturuyordu. Adam da dükkânı gibi soğuktu. Babası kadar sevdiği sahici ve mavici şairin bestelenmiş şiirlerinin olduğu bir kaset gördü. Gülümsedi. Eline aldı, bir çocuğun başını okşar gibi kaseti okşadı. Birbirine yaslanmış dudaklarını, dostça bir muhabbet kurma isteği zorluyordu. Dükkân sahibinin oturduğu masaya doğru yaklaştı. Kasetin fiyatını sordu, pahalı buldu. Almayı çok istediğini söyledi. Şarkıların bestelendiği şiirleri ve onları dünyaya getiren şairi bilip bilmediğini sordu adama. Umutluymdu. Muhabbete olan umudu, bilmemesinin mümkün olmayacağını, otuz yıldır bu işi yapan kişiye böyle bir soru sorulmayacağını söyleyen köhne dükkânın kibir dolu

sesiyle söndü. O an hiç tanımadığı birine kırılacak kadar aç olan yalnızlığını fark etti. Yalnızlığının kalabalığın içinde doyduğunu, doydukça daha da acıktığını anladı. Korktu. Korkudan ağlayacak oldu. Ağlamadı.

Sokağa çıkamadı, çıktığında kimseyle konuşamadı. Aynaların karşısında saatlerce durdu. Bağıra bağıra kitap okudu apartman dairesinin her köşesinde. Yalnızlığı parça parça dağıldı her köşeye. Akrep ve yelkovanın ayak seslerini dinledi. Doyamadı beyaz duvarlara çarpıp dağılan televizyon ve radyo sesleriyle. Gecenin kör vakti gelen bir telefon, bir süre yalnızlığını dindirdi. Hastane odasından şehre ve insanlara bir yabancı gibi bakan annesine refakatçi oldu. Sadece birbirlerine ihtiyaç duyuyorlardı. Huzurluydu. Annesiyle doyurdu içindeki canavarı. Sonra... Sonra ölüm onu kusturdu. Annesi artık yoktu. Korktu. Korkudan ağlayacak oldu. Ağladı.

Güz yelleri kirazın dallarına hoyratça çarparken, yüzüne de toprak savurdu. Gözlerine hâkim olamadı. Annesinin yemenisini, içindeki canavarın ağzını tıkar gibi hınçla göğsüne bastırdı. Kavakları inleyen ıslık sesi ağlamamasını fısıldadı. Duymadı. Ağır ağır çıktı merdivenleri. Annesinin çocukken salına salına mektep türküleri söylediği eve girdi. Geçmişin tozunu çırpamadı belki ama bu evde kendiyile pişti, kendiyile doydular. Gülümsedi, yanakları hâlâ ıslaktı lâkin susmalıydı artık. Yoksa... Yoksa ne? Her köyün bir delisi olmalıydı. Bu dağ köyü iki tane akıllıyı sığdıramayacak kadar küçüktü. Gülümsedi.

BELLEK

Funda ERGİN

Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi, **İkincilik Ödülü**

-Beleğindeki azad et!

+Nasıl?

-Belleğindekiyle yaşamayı öğren!

+Nasıl?

-Belleğindeki sızıyı tükür?

+Nasıl?

-Sonsuzu uyuyarak.

+O da ne demek? Nasıl yapacağım?

-Günbegün yaklaşıyorsun, umudunu kaybetme!

+Umut mu onlar öleli çok oldu.

-Yanlı! Umutlar ölmez, telef olur.

+N'apacağım?

-Sonsuzu uyu.

+Ne demek bu? İşe yarayacak mı? Geçecek mi her şey? Nasıl yapacağım?

Nasıl? Hey, sana dedim be adam! Nasıl! Nasıl!!!

Sabah, lanetler okuyarak uyandığı bir sabah daha. Ağzında yine o acı tat, güneş işkence edercesine yakıyor tenini. Burnunda rutubet kokuları aklında yine beliren ben bu hallere düşecek adam mıydım soruları, İhtiyar adam gözlerini açmayı kuvvetle reddederken tülüz pencerelerinden yatağına akan güneş ışınları onu bi hayli çileden çıkarıyordu. İhtiyar adam kolunu gözlerine siper ederken umarsıza saydırmaya başladı; Sabah ha sabah! Ben böyle sabahın, sabahı bulanın, sabah diyen ağızların... Büsbütün çileden çıkmış vaziyette olabilecek en yavaş biçimde yatağından kalktı. Genzini yakan rutubet kokusu ihtiyarın genzinde ekşi bir tat bırakmıştı. Pencereyi sonuna kadar açarak rutubet kokusunun yoğunluğunu azaltmaya çalışsa da nafile,

temiz havadan ziyade buhranlar dolmuştu güneş ışınlarıyla odasına. Pencereden dışarı bakıldığında taşlarla bezenmiş ince bir yolla ikiye ayrılan koskoca bahçe. Bahçe bakımsızlıktan bir fundalığa dönmek üzere, evi çevreleyen çitlerin bazısı kırık bazısı zor ayakta duruyor. İnce yolun sonunda mavi bir kapı ama dışarıdan bakan bir çift gözün bu kapıya mavi demesine olanak yok yalnızca ihtiyar adamın hatırında öyle kaldığından mavi. İhtiyar adam kendi kendine mırıldandı sigarasından koca bir nefes alırken “Bakarsan bağ bakmazsan dağ olur dedikleri bu olsa gerek” bu cümle ona kalbini anımsatınca hepten canı sıkıldı. Sigara izmaritini gelişigüzel masasının üstüne savurduktan sonra yatağından kalktı. Bahçeye çıkma vakti gelmişti. Bu vakitler kumruların pervaza konma vakitleriydi. Kumrular ihtiyarın hayatındaki hişt sesiydi adeta bunun yanında mazinin efsunlu günlerini anımsatan küçümen bedenlerdi. Bazı zaman kumrulara tatlı tatlı türküler söyler, yemlerdi. Kapının yanındaki ahşap taburesinde yerini alır ve tüm sancılarını sessize alarak yalnızca seyrederdi, bazı zaman hüzünlenir yanaklarındaki derin yaşam çizgilerini takip ederek birkaç damla gözyaşı dökerdi ela gözleri. Tüm bu naifliğine nazaran son zamanlarda yitirdiği dengesi yüzünden de sebepsiz yere kumruları pervazdan kovalardı. Kumrular gökyüzünde kaybolana dek elinde çalı süpürgesiyle ihtiyarlığına aldanmadan arkalarından koşardı. Onları çalı süpürgesiyle kovalamak bir yana bu umut timsali küçümen kuşların arkalarından ağza alınmayacak sözler söyler ardından pişman olur ve göğşe doğru bağırarak, kumrulara seslenirdi:

“Yarın yine gelin e mi !”

Kumrular hep gelirdi.

İhtiyar öyle huysuz uyanmıştı ki güne bu sabah da kumruların kovulacağı apaçıktı. Adam bahçeye çıktığında kumrular birbirlerine yaslanmış pervaz da ötüşüyordu. Kumruların sarmaş dolaş halleri adamı çileden çıkarmaya yetmişti çünkü zaten benliği çileden çıkmaya pek bi meyilliydi. Adam yavaş yavaş kumrulara yaklaştı ve eline geçirdiği çalı süpürgesiyle bi hışımla kovaladı onları. Tüm bunlar olabildiğince sert ve olabildiğince hızlı bir şekilde gerçekleştiğinden ufak çaplı bir arbede çıktı kumrularla ihtiyarın arasında. Arbede her ne kadar ufak çaplı da olsa

kumrular çok daha ufaktı. Bu arbede sırasında kumrulardan birinin kanadı kırılıverdi ve uçmak için büyük bir çaba sarf eden kumrunun bedeni daha fazla dayanamayıp hızla alçalmaya başladı. Ne yazık ki bu küçümen kuşun düştüğü yer bahçenin dikenlerle bezenmiş alanıydı. Zavallının her yeri yara bere içinde kalmış küçücük vücudu kana bürünmüştü. Diğer kumru işlerin ters gittiğini sezince yavaşıca alçalarak pervaza kondu ve kumrunun kanayan bedenini derin bir sükunetle seyretti. Çok geçmeden büyük bir hızla göğe kanat çırpmaya başladı öylesine kanat çırpıyordu ki ve öylesine hızlı yükseliyordu ki göğe küçücük kanatlarıyla koca göğün huzurunu kaçırmıştı adeta. Aniden gökyüzünde asılı kaldı kumru kısa bir dinginliğin ardından kanatlarını bu sefer yeryüzüne doğru çırpmaya başlamıştı. Bir andan sonra kanatlarını içine alarak küçük bir kaya parçası gibi hızla alçalmaya devam etti. Büyük bir hızla alçalıyordu ölümüne doğru. Alçalıyor, alçalıyor ve gitgide hızlanıyordu. Kumru, yaşlı adamın ayaklarının ucuna çakıldı. Paramparça oldu... Kumru intihar etti. Yalnızca beş dakika içinde vuku bulan bu olay ihtiyar adamın takatini beraberinde götürdü. Yaşlı adam dizlerinin üstüne çökerek ağlamaya başladı. Kanlar içinde kalmış kumru ve paramparça olmuş kumruya bakıyordu. İçi eziliyordu, içi ağlıyordu, hastalığı ilerliyordu, insanlığından utanıyordu. Hasta beynine o kadar çok keder yüklenmişti ki beyni artık içten içe yaralar almaya başlamıştı. Gözyaşları içinde bu iki küçük bedeni avuçlarının içine alarak kara toprağa gömdü. Hayatı boyunca çok beden gömmüştü kara toprağa... Annesini, babasını, karısını, doğamamış iki çocuğunu, silah arkadaşlarını, emrinde savaşan askerlerini şimdi de kumrularını... Yaşlı adam güçlkle yutkundu "...ve teğmeni." Kumruların mezarını gözyaşlarıyla suladı yaşlı adam. Yüzündeki hayat çizgilerini takip ederek gözyaşları boşalmıştı göz pınarlarından. Tüm öfkesini söndürmüştü, vicdanı azaplar içinde kıvrılırken mazinin en derin sancuları belirmeye başladı. Ruhunun en derinlerine gömmüş olduğu acılar yükseliyordu. Yaşlı adam yutkunamaz, nefes alamaz bu bahçeye sığamaz olmuştu. Gün, geceyle yer değiştirdiği vakitlerde ihtiyar adam adam ağlamayı kesti, yerini kesik kesik nefesler almıştı. Yerinden kalktı, mavi kapıya doğru total bir martı gibi yürümeye başladı. Bu yol yaşlı adama hiç bu kadar uzun ve yorucu gelmemişti.

Kapıyı kapayıp 67 model arabasına bindi. Büyük bir gürültüyle arabasını çalıştırıp son sürat sürmeye başladı. Arabasının camlarını sonuna kadar açtı. İki yandan esen rüzgâr adamın kafasını buğulandırmıştı, sersemlemişti. Belleği cızırtılarla boğuşurken rahat bir nefes alabilme umuduyla derin derin soluyordu ama nafile. Arabayı ani bir frenle durdurdu, yağmur başlamıştı. Gökkubbe katman katman olmuş grinin tonlarına bürünmüştü. Yaşlı adam gözlerini kapayıp kulak verdi yağmur tanelerine, rüzgârla beraber yağmur da çiseliyordu bedenine. Biraz toprak kokusu doldu genzine. Adam derin derin nefes almaya devam ediyordu, ciğerleri havanın tadını almaya başlamıştı. Bedeni de belleği de uyuşmuş vaziyetteydi. Yalnızca nefes alabilmekten ibaretti. Yaşlı adam gözlerini açtığı anda yan koltuğunda bir adam belirdi. Üniformalı, biraz kan biraz toprak kokan, soluk benizli genç bir adam. Yaşlı adam sanki saatlerdir gelmesini bekliyormuşçasına birdenbire yan koltuğunda beliren adama hiç yabancılık çekmemiş, hiç yadırgamamıştı.

“Nasılsınız, sir?”

“Yeryüzü dilleriyle bu sorunu cevaplamama imkân yok teğmen.”

“Bu haliniz nedir, sir? Dünyanın tüm sabahlarını size yamamışlar gibi görünüyorsunuz.”

“Bana sabah deme teğmen, sabah deme. Sabahlar bana hiç iyi gelmiyor, aksine... Her neyse.”

“Pekâlâ sir, fakat bu haliniz?”

“Pervazıma konan kumrular, pervazımda yan yana ötüşen kumrular, Ünzile'min emanetleri... Birbirlerinin yanından hiç ayrılmazlardı, hiç ayrılmadılar. Kumrular...”

İhtiyar ifadesizce arabanın camından karşısındaki uçuruma bakıyordu. Hava iyice kararıştı yalnızca arabanın soluk farları beceriksizce aydınlatıyordu etrafı. Ne çok yıldız vardı gökte.

“Kumrulara n'oldu sir?”

“Kumrular teğmen, öldüler. Ben öldürdüm. Pervazdan kovarken kanadını kırdım tekinin, uçmaya dayanamadı dikenliğe düştü. Bir görseydin teğmen tüylerinden kanlar akıyordu. Kumrular işte teğmen bilirsin. En büyük meziyetleri sadakatleridir.

Biri uçu tu diğeri de uğar, biri öttü mü diğeri de öter, biri öldü mü diğeri de... Sonra teğmen diğer kumruda kanatları koparcasına yükseldi göğe sonra adeta bi kaya paręası gibi semsert kesilip bıraktı kendini yeryüzüne o hızla, önüme çakıldı. Küçücük kuş intihar etti. Anlayacağın bir cinayet bir intihar, aynı sabah. Ben kumruları gömdüm teğmen, kumrular öldü.”

“Bir cinayet bir intihar değil sir. İki cinayet. Karınızd an kalan son hatıraları da verdiniz toprağa. Bir oyuk daha açtınız belleğinize. O oyuk da hiç beklemeden sancıyla dolacak. Daha da ağırlaşacaksınız.”

Teğmenin söyledikleri ihtiyar adamın genzine oturmuş nefeslerini zorlaştırıyordu. İhtiyar adam arabasından indi ve kaputuna oturdu ve bakışlarını göğe uzattı ve orada kaldı. Öylece kaldı. Çok geçmeden yanında belirdi teğmen. İhtiyar adam teğmeni fark etse de gözlerini açmadı. Derin bir nefes aldı.

“Ben çok can gömdüm teğmen, senin yaşından fazladır. Toprak: ne büyük şeref. Ben toprak gibiyimdir teğmen. Eskiden acılarımı içime gömer gülümsememi yüzümden eksik etmezdim. Toprak da öyledir. Sen çöpünü, kirini, artığını gömersin o yeşertir sana papatyalar verir. Toprak fedakardır. Ben de öyleydim. Ben hala toprak gibiyimdir teğmen, toprak gibi... Ama bu sefer fedakâr yanıyla değil teğmen, adeta ölümler malikanesi! Heyhat, ben koca bir bölüğün komutanıydım, senin komutanındım. Topraklarımıza zeval gelmesin diye altlarını ölü canlarla doldurdum ben. Şerefli, onurlu bir insandım. Güçlüydüm, vazgeçmezdim, devam vardı, inandıklarım, sevdiğim insanlar, hayallerim, umutlarım... vardılar. Yeryüzünde kapladığım bir yer vardı.”

“Siz bizim yıldızımızdınız, sir.”

“Ben yamalı bir yıldızım teğmen. Ayrıca bu “sir” de nereden çıktı, ben senin komutanındım hergele.”

“Komutanlar istifa etmezler, sir.”

Bak teğmen hava kirli, güneş mahcup/ İçten içe sinmekte/ içten içe delinmekteyim. / Belleğim bir oyuk, bir çökelti. / Benliğim hem mahcup hem asi ve kambur ve sağır ve kanyor! / Ölü çığlıklar çınlatıyor zihnimi. /Sinem koca bir

mahzen; acıların inim inim inlediği/...Bu gece dayanamam açıklamaya her şeyi. /
Bağışla teğmen... Şimdilik bağışla/

“Haklısın. İstifa etmezler, hata yaparlar ve üniformalarından vazgeçerler.”

Ortam sessizliğe gömüldü. İhtiyarın göğsü zorla inip kalkıyordu. Solukları daha sık kesiliyor ve çoğalıyordu. Her şeyi hatırlamak her şeyi unutmaktan daha sancılıdır. Belleği sancıyordu.

“Sir, çok kötü görünüyorsunuz yalnızca iki kumrunun ölümü mü bu hale getiren sizi?”

“İyiyim ben teğmen, bazı şeyler bazı şeylerden bazı şeyler götürür, şimdilerde çok daha azım ben. Yorgunluğum bundandır. Çok uzun yaşadım teğmen hala da yaşıyorum, haddimi çok aştım yaşamakta. Fakat uzun zamandır ters giden şeyler var. Yaş ilerledikçe eskimesi gerekiyordu buranın -işaret parmağıyla kafasını göstererek-“

“Nasıl yani sir?”

“Her şeyi hatırlıyorum. Gün geçtikçe daha fazla hatırlıyorum, daha fazla ve daha fazla. Her şeyi en ayrıntılarıyla. Detaylarda boğuluyorum. Kelimeler, fotoğraflar, sesler, kokular, hisler, haller... her şey.”

“Sonsuzu uyu.”

“O da ne demek teğmen”

“Günbegün yaklaşıyorsunuz sir, umudunuzu kaybetmeyin.”

“Umut mu? Onlar öleli çok oldu.”

“Yanlı, sir! Umutlar ölmez telef olur...”

“Çok az zamanım kaldı sir. Bir daha gel(e)meyeceğim. Şu hayattan size arta kalan son şeyi almakla görevlendirildim. Onu almanın artık vakti geldi. Artık yüzleşmeniz gerek, artık itiraf etmelisiniz. Benim de bu sancımı dindirmelisiniz. Bana anlatın sir, yalvarırım bana anlatın.”

Teğmen kötü bi silgiyle silinmiş kurşun kalem yazısı gibi soluklaşmıştı. Yaşlı adama aksak adımlarla yaklaşıyordu. Yavaş yavaş da sabah oluyordu. Teğmenin sırtındaki delikten güneş sızıyordu. Teğmen ihtiyar adama sırtını döndü ve kalbine denk gelmiş kurşun deliğini göstererek:

“Beni kim öldürdü, sir?”

Bu soru karşısında bocalamadı ihtiyar adam hayatını bu gerçekten kaçarak geçirmesine rağmen. Her şeye hazırdı artık. Her şeye razıydı. Kendine borcunu bu yüzleşmeyle kapatacağı bu yüzleşmeden sonra hayatta hiç yer kaplamayacaktı. Hiç olacaktı ve o da bunu istiyordu.

İhtiyar adam yutkunarak söze girdi;

“...6 Ağustos 1913. Puslu bir geceydi, sabaha karşı gecenin en zifiri olduğu anlarda çatışma çıktı. Kefere sinsice içimize kadar girmişti. Keskin bir kan kokusuyla uyanmıştım. Buna uyanmak denirse tabi. Tabancamı alıp çadırımdan nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Ama çıktığımda büyük bir arbede yaşanıyor. Emrimdeki tüm askerlerim süngüleriyle savaşıyorlardı. Ben de süngümü çekip çatışmaya girdim. Kan kokuyordu teğmen, burnumun direklerini sızlatacak kadar keskin bir kan kokusuyla bu. Çarpışırken düşmanın bir teğmenimin üstüne çıkmış olduğunu gördüm ama yine de çok karanlıktı. Silahımı çekip ateş ettim, yanlış yaptım. Seni ben öldürdüm teğmen... Düşmanı defetmek uzun sürmedi zaten bir grup ahmağın intihar girişimiydi... Seni toprağa verirken sabahtı teğmen, ölü insanlar kokan bir sabahtı. Güneş hiç o sabahki gibi kavurucu değildi. O kadar büyük bir azap içindeydim ki delirmek üzereydim. Ben kendi askerini öldüren bir komutandım. Bu onurlu mesleğin yüz karasıydım. İstifa ettiğimde psikolojim yerle bir olmuştu. Belleğim en büyük sancılarla adeta kıvranıyordu. Her şeyi untabilmek için Tanrı'ya yalvarıyordum. Ama bırak unutmayı her şeyi en ince ayrıntısına dek hatırlamaya başladım. Benim hastalığım da bu teğmen belki de ödediğim bedel. Bu hastalığımın en zirve zamanlarında yanımda hep karım vardı fakat o da benim cinneterime dayanamadı. Benim halime içerlenip hava almaya dışarı çıkmıştı bir sabah, onu üzdüğümü fark ettiğimde onun çok sevdiği kumruları yemlemiştim. Geldiğinde ona kumrulardan bahsedip mutlu etmeyi planlıyordum ve tabi ki özür dileyecektim. Ama geri gelmedi. Karşıdan karşıya geçerken bir arabanın altında kalmış. Dikkatsizliğinin sebebi belliydi teğmen. Karım hamileydi. Ben üç can daha verdim toprağa. Sonraları bir başıma baş etmeye çalıştım kendimle. Üstesinden gelmeye çalıştım belleğimin. Seneler geçtikçe

bu hastalıkla beraber yaşayabilmeyi öğrendim, mecbur kaldım bir yerde. Çünkü bir türlü ölemedim. Lanet olsun ki ölemiyorum. Karımdan tam 32 sene sonra bugün, bu sabah iki küçük can verdim toprağa. Hastalığım yine gün yüzüne çıktı teğmen. Sen geldin... Ama ben 87 yaşında bir ihtiyarım artık, ben daha fazla savaşamam teğmen. Ben bu belleği daha fazla taşıyamam.”

Teğmen silindi. Sabah oldu. İhtiyar adam hiç oldu. Arabasının torpidosundan silahını çıkarıp kafasına sıktı. Belleğindeki ağırlığı parçaladı. Acısı dindi.

Sonsuzu uyudu.

Ekrem Bey gazetesinden kafasını kaldırıp rahat koltuğuna yaslandı. Omuzları ağrımişti. Soğuyan kahve bardağından büyükçe bir yudum aldı ve ağzından istemsizce bir cümle döküldü.

- Amma da hikaye.

MARCHE FUNEBRE KİMİN İÇİN ÇALIYOR?

Feyza Feray ŞAHİN
Kırklareli Anadolu İmam Hatip Lisesi, Üçüncülük Ödülü

Otların üstüne oturmuş vaziyette kirpikleriyle yerleri süpüren çocuk, yazın o kıyameti andıran kasvetli sıcaklığını anlamlandırmakla kalmıyor, dünyaya gelme amacımızı baştan aşağı o sefil durumuyla da hatırlatıyordu. Ama biz biliyoruz ki o, bu amacı hiç mi hiç unutmuyordu. Acıların büktüğü boynu kalın ve kısa. Gözleri ve burnu büyük, kendisiyse beş yaşında epeyce küçüktü.

Başını gözlerinin üzerindeki yaşlarla, sanki bir zaman sonra verdiği serinlikten dolayı kayıp gitmelerinden korkuyormuş gibi yavaşça kaldırdı. Gökyüzünü görmeyi hak ediyordu ama meraklı bir işçiyi gördü. Öyle bir baktı ki sanki her halinden müşkül bir durumda olduğu belli olan o değilmişçesine içi gülen gözleri, adamın gözlerine takıldı. Yeşil yeşil bakıyordu adama, yeşil yeşil...

Adam mutlu gördüğü çocuğumuzun göremediği tarafını düşünmeden, ilk sezginin daim doğruluğunu öğrenemedi gitti.

İşte burada başladı Marche Funébre'miz çalmaya, ölen kimdi? Asla ölümü yakıştıramayacağımız çocuğumuzun içindekiler.

Baktı gölgesinde serinlediği o Yunan'dan kalma, dalları gökleri delen ağaca. Yalnızdı. Sabahattin Ali gibi her yerde değil. Yalnızca topraklarında yalnızdı ve onun dünyası bundan büyük olamazdı. Bunu sezdiğinde ilk kez fısıldadı ona:

- Ağacım.

Artık onun ağacıydı o, dostuydu. Her zaman için dinleyicisiydi. Güneşten koruyucusu, tanrısıydı.

Gözlerini kıstı azardan, bakabildiğine baktı, süzdü ağacı. Üst dallarına değdirdi bakışlarını. Dayanamadı, kimsenin duymayacağına emin bir vaziyette sordu:

- Güneşe nasıl dayanır en tepedeki dalların, yaprakların?

Ağaç sesini duyuramadı, çocuk sadece içindeki sesi işitti.

-Beni yakan başkasını ısıtır.

Marche Funébre burada durdu... Bahsi geçen bir muhafız görevindeki o gölge, kayboldu. Yanıyordu çocuk! Yanıyordu başkası ısınabilsin diye! Yanıyordu huşu içinde...

Ama öyle bir haykıracaktı ki! Isıtmak değil, ısınmak istiyorum! Getir gölgeni, geri getir!

Küçüktü... Küçüktü dedim ya, bilmiyordu ısınmak isteyeninin ısıtması gerektiğini. Bunu öğrettiği için bilmem suçlayacak mıydı daha sonra Tanrısını? Çünkü biliyoruz ki Tanrı, belki de hiç unutmayalım diye acıyla öğretiyordu.

Ağaç sessizce o bulutsuz, masmavi, tüyleri ürperten göğe seslendi:

- Ya yak beni tekrar ya da söndür alevlerini!

Gökyüzünden belirsiz bir yere, belirsiz bir damla düştü işte o vakit. Gök, yaşlı ağacın o yaşlı isteğini her gün gerçekleştirdi, gece oldu.

Çocuksa sabaha-yakıcı güneşin doğuşuna kadar-gecenin koyu çarşafı içerisinde boğuşarak, karanlığın içinde kendini ilkinde kaybetti, sonraysa bir daha kaybetmemek üzere buldu.

- Ağacım gözük bana, geri getir aldıklarımı!

Baktı gölgesinde serinlediği o Yunan'dan kalma, dalları gökleri delen ağaca. Yalnızdı. Sabahattin Ali gibi her yerde değil. Yalnızca topraklarında yalnızdı ve onun dünyası bundan büyük olamazdı.

OLMAYAN YALNIZLIĞIN ÇIĞLIĞI

Aylin ÇETİN

Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi

Yazıyordum... Dur durak bilmeksizin yazıyordum. Sağ, baş ve işaret parmağım ile sıkıca kavradığım dolmakalem, kim bilir ne kadar süredir elimdeydi. Fazla sıkılmaktan dolayı oluşan terden duyduğum rahatsızlık ile farkına vardım. Ahşap, ceviz iskemleye oturduğumda saat kaçtı? Kaç dakikadır sürüyordum şu dolmakalemi, saman deftere? Kendimi bilinmez bir boşluğun içine düşmüş gibi hissediyordum. Beynim bir şeyler düşünmeyi reddediyor, şakaklarıma keskin, acı veren ağrılar saplanıyordu. Gecenin ürpertici sessizliğine o kadar teslim olmuşum ki, nabzımın atışları bile beni rahatsız ediyor, dikkatimi dağıtmaya yetiyordu.

Bıkkınlıkla bıraktım dolmakalemi elimden. Ayağa kalktım. İskemleden çıkan gıcırta, bir bıçak etkisi daha yarattı şakaklarımda. Anlık duyduğum acıyla bir iki adım sola yalpaladım. Etraf buğulandı. Biraz bekledim olduğum yerde, hiç hareket etmeden. Nihayet gözlerim ayrıntıları seçebilmeye başlayınca devam ettim ağır adımlarla. Bana neyin iyi geleceğini biliyordum. Sigara... Sigara içmeliydim. Ancak o avutabilirdi beni.

Usul usul yaklaştım pencerenin yanına. Güneş, yerini aya bırakalı çok olmuştu. Yıldızlar; gökyüzüne dökülmüş simler gibi, parıl parıl parlıyorlar, göz kamaştırıyorlardı. Bu gece sema beni yine büyüleyecekti anlaşılan. Kendime benzetiyordum geceyi. Ya da kendimi geceye. Ben de bir geceydim. Ama aysız, yıldızsız olanından bir gece. Aramızdaki tek fark buydu sanırım. Benzerliklere gelecek olursak, ben de soğuktum gece kadar. Sessizdim, ıssızdım, bir başımaydım. Bir başıma mıydım? Arkadaşlarım, dost bildiğim insanlar vardı. Karım, çocuklarım, aile bildiğim insanlar vardı. Yine de bir başımaydım işte! Değildim... Hiçbiriyle soyut bir bağ kuramıyordum. Ama somut olarak etrafımdalardı. Tamamen yalnız olmalıydım. Bu muydu gerçekten isteğim? Herkesten uzak olmak, tek başıma olmak

mydı? Evet, bunu istiyor, bunu arzuluyordum. İnsanlar... Onlar beni boğuyordu. Kaçmak, gitmek istiyordum. Benden başka tek insanın bile olmadığı bir diyara. Uzaklara... Çok uzaklara... Bu istek, bütün benliğimi kasıp kavuruyordu. Ama nasıl yapacaktım?

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirdim. Çakmağı çakarken düşünmeye devam ettim. Acaba gitsem, fark ederler miydi beni boğan o insanlar? Hayatlarından eksilir miydi bir şeyler? Arkadaşlarım... Yok, sanmam. En fazla bir kişi eksilmiş olurdu rakı masasından. Annem ve babam öbür dünyaya göçeli çok olmuştu zaten. Karım... Kabul etmeliyim onun canı yanardı biraz. Ama bahse girerim, en fazla bir iki seneye yeni bir eş bulurdu kendine. Hem dulluktan kurtulur hem de çocuklara bakmak için bir dayanak bulmuş olurdu. Gerisi rahat! Hanımlarla altın günlerine, sosyeteğe hava atmalara devam. Çocuklarım... İşte en çok onlar hissederlerdi yokluğumu. Onlara haksızlık etmiş olmaz mıydım giderek? Olurdum. Üvey babaları belki benden daha varlıklı, daha tanınan bir şahıs olurdu. Bir elleri yağda, bir elleri balda olurdu. Ama yine de tutamazdı öz babalarının yerini. Sevemezdi onları benim kadar. Onlar da onu, beni sevdikleri kadar sevmezlerdi değil mi? Ya da severler miydi? Yok canım! Kızım belki—ki o da çok düşük bir ihtimal—ama oğlum asla koymazdı yerime bir başkasını. Ne olurdu geleceklere? Anneleri düşmezdi ki üstlerine. Nihal, o partiden bu partiğe koşan, şımarık bir genç kız olurdu herhalde. Zaten çok yatkın böyle şeylere. Anasını yolundan gidiyor işte ne olsun! Mithat da başlardı sigaraya, alkole. Ayyaş herifin teki olur çıkardı. Hayır yapamazdım. Gidemezdim. Gideceksem bile bir baltaya sap olduklarını görüp öyle gitmeliydim. Ohoo! O zamana daha çok vardı. Nasıl katlanırdım o kadar zaman? Yok, hayır, hayır. Gideceksem bu gece gitmeliydim. Hazır evde kimsecikler de yoktu. Hem bir daha bulamazdım o cesareti kendimde. Olacaksa anlık bir gaz ile olacaktı. O gaz da şu an bünyemde mevcuttu.

Bitmiş sigaramın izmaritini kül tablasına bastırdım. Ağır ağır salona geçtim. Hâlâ hafif başım dönüyor, nesnelere bir sağa, bir sola oynayıp benimle dalga

geçiyorlardı. Yığılırcasına oturdum koltuğa. Karanlığı seyrettim bir süre, öylece, parmağımı bile kımlıdatmadan. Hasret giderdim onunla, yalnızlığımla. Olmayan yalnızlığımla. Her ne kadar kendimi kötü hissetsem de yalnızdım işte bu gece. İki tane ben vardım şu anda. Bir beden... İki ruh... Bir tanesi babaydı. Boğulsam da önemi olmadığını, çocuklarım için kalmamı söylüyordu. Onları, benden daha çok düşünüyor, daha çok değer veriyordu. Diğeri ise özgürlük arayışındaydı. Sadece beni düşünüyordu. Sadece ben. Gitmemin bana daha iyi geleceği barizdi. Ve başka bir şey düşünmüyordu. Umurunda değildi.

Çok çabuk geçmişti dakikalar. Artık varmalıydım bir karara, varmak zorundaydım. Çocuklarım her an içeri girebilirlerdi. Tahminimden daha çok düşünmüştüm sanırım. Bir sonuca varmalıydım... Açık gri, kaşe, kızımın çok sert olduğunu düşündüğü paltomu üzerime geçirdim. Daha önceden hazırlamış olduğum bavulumu elime aldım. Tereddüt dolu hareketler ile pahalı, rujan ayakkabılarımı ayağıma geçirmek üzere kapıya doğru yöneldim. Durdum... Bir iki adım geriledim. Vazgeçemezdim. Şimdi kapıyı açıp çıkıp gidecektim. Arkama bile bakmadan hem de. Son dakikalarım, belki de son saniyelerimdi bu evde. Bir daha hiç görmeyecektim. Bir kez bakmak istedim etrafıma, son bir kez. Yıllarım geçmişti bu evde... Bu ev... Hüzünlü kokusu... Buhranlı havası... Anahtar sesi... Anahtar sesi mi? Ani bir refleksle bavulum düştü elimden. Başımı kapıya doğru çevirdim. Oğlumun şaşkın gözlerini buldum üzerimde. Baştan aşağı süzdü beni. Sonra da yerdeki bavula değdi mahzun gözleri. Çok utandım. Şaşkınlık ve mahzunluk yerini hayal kırıklığına bıraktı yavaş yavaş. Adeta mihlandım olduğum yere. Birini bıçaklamış ve kaçarken yakalanmış katil gibi hissediyordum kendimi. Suçluluk duygusu ile küçülüyordum oğlumun karşısında. Bir şeyler söylemek istiyor ama söyleyemiyormuş gibiydi. Sonunda ayırdı iki dudağını birbirinden:

—Baba... Nereye?

NİLÜFER

Berk KAYA

Antalya Barosu Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

“Nilüfer” di adı. Benim için Nilüfer bir mayıs sabahıydı, taze fidan, çiğ tanesi, duru su, masmavi gökyüzüydü. Güzelliğe dair ne varsa oydu. Nilüfer adı gibi kendi de ruhu da temiz ve güzeldi.

Hep hüznü vardı gözlerinde; buğulu gülmek ağlamak arasında bakış. Babasını çok küçükken bizim mahalleye taşınmadan kaybetmiş. Bir annesi vardı, bir de onlarla birlikte kalan dedesi.

İhtiyarın maaşıyla geçiniyorlar, demişti annem çocuk aklımla maaşı, geçinmeyi anlamamıştım tabi.

Bambaşka bir kokusu vardı Nilüfer’in rüzgarla gelen. Saçı mıydı böyle mis gibi kokan yoksa teni mi, bilemedim.

Sıcak bir yaz akşamı konuştu ilk defa benimle:

-Fatma Teyze'nin oğlusun değil mi? dedi gözlerimin içine bakarak.

-Evet, adım Berk, dedim kalbimdeki sevinci bastırmaya çalışarak.

-Bisikletine biraz binebilir miyim?

Bir düşüp bir ilerlerken seyrettim onu, Mahalledekilerin “’hadi Berk yine iyisin” deyip gelip geçip dürtmeleri arasında. İyi gelmişti gerçekten. “’Al bisiklet senin olsun bile diyecek oldum da tuttum kendimi. Babam gebertir beni.

O yaz her akşam bisiklet sayesinde konuşuyordum Nilüfer’le. Bisiklete binmeyi öğretiyordum. Her esintide kokusunu rahat rahata alıyordum. Gülüşünü en yakından görüyordum. O yaz benden mutlusu yoktu. Kararımı vermiştim evlenecektim Nilüfer’le. Yaşım zaten on üç olmuştu, ne kalmıştı on sekize!

Yıllar geçip gidiyordu. On yedi yaşıma girmiştim. Ona âşık olmaktan vazgeçmemiştim. Hani derler ya “’içine kapanık” işte ben öylelerindim. Açılmadım Nilüfer’e duygularımı sakladım. Bir kız arkadaşım:

-Kızlar sevdiğini anlar, demişti. Anlamış mıydı gerçekten?

Nilüfer’in doğum gününe çok az kalmıştı. Gözümü karartıp çıktım bir gün karşısına, anlattım her şeyi. İlk günden beri onu sevdiğimi, ondan başka bir şey düşünmediğimi filan filan... Hüznü gözleri ışıladı.

-Berk bunları niye daha önce söylemedin, dedi. Aslında anlamıştım ama emin değildim, diye ekledi.

-Fatma Teyze'nin oğlusun değil mi? diye ilk konuştuğumuz günkü kalp atışıyla konuştum Nilüfer'le. O konuşurken de gülümsemek için dudaklarımı ısırardım.

-Deneyelim bakalım, dedi.

Birkaç gün gözlerine bakmadan konuştum. Ama hiç susmadım. Dilime bir kuvvet gelmişti. Gerekli gereksiz her şeyi anlattım. Ama yine de ona yapacağım sürprizi ağzımdan kaçırmadım.

-Doğum günümü ailemle kutlayacağım, demişti.

-On dakika da olsa seni göremez miyim? diye üsteledim. Kırmadı beni.

-Gel, dedi. Ararsın inerim.

Günlerdir bisiklet bakıyordum. Bembeyaz olmalıydı. Nilüfer görünce bayılmalıydı.

-İşte bu, dedim üçüncü girdiğim dükkanda. İşte bunu Nilüfer görünce çok beğenir. Pırıl pırıldı, gıcır gıcır. Annem benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için biraz gönülsüz, azıcık sitemli aldık bisikleti.

Mahalleye geldiğimizde ter içinde kalmıştım. "Hadi gel, bekliyorum." diye mesaj attım. Başka bir şey mi yazsaydım, keşke... Dedesinden çok korkuyordum, yoksa zile basıp çağırırdım Nilüfer'i. Bir keresinde mahalledeki kızlar. Nilüfer'i çağırıyor diye balkondan bağırıp kovmuştu. Ters adam!

Ne kadar bekledim bilmiyorum, yirmi dakika yarım saat... Zile basıp basmamak arasında gelip gidiyordum. Evden bir uğultu, bağırış... Kavga desem değil. Anlam veremediğim seslenmeler, ağlama da duydum sanki.

Siren sesleriyle yanaşan ambulans kendime getirdi beni. Görevli adresi doğrulamak için soruyordu. Ben orada değildim sanki, aklımın elime verdiği emirle işaret ettim Nilüferlerin evini.

-N'olur dedesi olsun, n'olur Allah'ım dedesidir. Nilüfer'e bir şey olmamış olsun dedim. Belki kavga ettiler annesi filan mı bayıldı acaba?

Bir elim bisiklette diğer elimle ağzımı kapatarak baktım geçen sedyeye. Saçlarından tanıdım Nilüfer'i. Üstüne beyaz bembeyaz örtü örtmüşlerdi. Uzun kumral saçları savruluyordu her sallantıda. Annesinin feryatları sokağı inletiyordu. Komşular koştu geldi etraftan. Bindiği otobüs kaza yapmış bugün. Bir şeyi yok diye eve yollamışlar. Uykusu gelmiş uyumuş. Sadece uykusu gelmiş ve uyumuş. Ağlamamış, sızlamamış ve şikayet etmemiş. O hüzünlü gözlerini kapamış sessizce.

Nilüfer benim için hiç solmayan çiçeğim. Hüzünlü bakan, mis gibi kokan, az zamanda da olsa gönlünü bana vermiş sevdiğim olarak kalacak. Beyaz bisiklet mi? Kız kardeşim hediyeme bayıldı. Düşe kalka biniyor.

Benim kulaklarımda hep onun ilk günkü sesi

-Fatma Teyze'nin olsun değil mi?

ANNEM

*Beyza KORKMAZ
Kastamonu Abdurrahmanpaşa Lisesi*

Diğer günlere nazaran sakin bir gündü bugün. Yorulmamış ve enerjimi kendime saklamıştım. Cuma namazının getirdiği ferahlıkla beraber denizi seyrediyordum, ta ki yüzümdeki gülümsememin sebebi olan kadını görene kadar. Ağzım kulaklarıma kadar gelmiş ve gözlerim kısılmıştı. Kollarımı açmış ona doğru yürüdüm. O da aynı şekilde bana doğru yürüdü. Yüzündeki gülümsemeyi görmemle biraz daha kısılan gözlerim ve daha da büyük bir gülümsemeye kocaman sarıldım ona. Küçük bedeniyile sarıldı bana. Burnuma dolan parfüm kokusuyla gözlerimi kapattım ve saçından öptüm. İçimi öyle bir huzur kaplamıştı ki zamanın durmasını istedim. Bu hissin varlığı bana güç veriyordu, hayata bakış açımı değiştiriyordu, mutluluktan ağlama sebebim, kaybetme korkumla birleşiyordu. Kelimelerle anlatamayacağım bu hissi bana yaşatan bu kadına o kadar âşıktım ki.

Ben kendi duygularımınla boğuşurken kollarım arasındaki küçük bedenini kıpırdadığını hissetmemle gözlerimi açmam bir oldu. Bir şeyler mırıldanıyordu ama anlamıyordum:

- Heey! Boğuluyorum burada!

- Ahh, özür dilerim! İyi misin?

-İyiyim, iyiyim...

Koluma bir tane geçirdi. Kısık ve sinirli gözlerle baktı bana. Ben ne olduğunu anlamadan taramalı tüfek gibi konuşmaya başladı:

-Tam üç gün oldu. Neredesin sen?! Okulda da göremedim seni. Aradım ama telefonun kapalıydı, Çalıştığın yerlere gittim, izinli olduğunu söylediler. Evinize gittim ama kimse yoktu evde. Sana bir şey oldu sandım. Korkudan gözüme uyku girmede! Yoksa Hale Teyze'ye bir şey mi oldu? O kadar korktum ki! Sen beni meraktan öldürmeye mi çalışıyorsun?

Gözünden bir damla düştü yanaklarına. Elimle gözyaşlarını sildim ama yenileri ekleniyordu sürekli.

Hemen açıklamaya başladım olan bitenleri:

— Ben dersteiken annem aradı, ders bitiminde geri aradım ama açmadı. Bir daha aradım açmadı. Bir daha, bir daha... Ben de endişelendim ve hemen eve gittim. Annem yerde hareketsiz yatıyordu. Birden onu öyle görünce o kadar çok korktum ki... İlk defa nöbet geçirmemesine rağmen hâlâ alışamadım bu duruma. Hemen yanına gittim. Ağzındaki tükürüğü görünce elim ayağım boşaldı yine. Hemen hastaneyi aradım ben de. Bir gece hastanede kaldık. Telefonumu evde unuttuğum için seni bilgilendiremedim. Başka birinin telefonunu kullanmak da aklıma gelmedi hiç. Özür dilerim. Ben, o kadar çok korktum ki, annemi kaybetme korkusu beni o kadar çok korkutuyor ki... Annemin olmadığı bir dünya düşünmek istemiyorum, düşünemiyorum. Onu kaybetmek istemiyorum. Annemi çok seviyorum.

Farkına varamadığım gözyaşlarını silip sarıldı bana. Birlikte hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladık. O kadar yorulmuştum ki... Dünyanın bu adaletsizliği altında eziliyordum sanki. Allah'ıma açtığım ellerim kuruyup gitmişti. Bedenim çürümüştü. Ruhum bu bedenden çıkmak için can atıyordu içimde, sonsuza kadar terk etmek istiyordu beni, bedenimi toprakla bütünleştirmek, mutluluğa ermek istiyordu.

Annem epilepsi hastası... Babam ise ben küçükken trafik kazasında hayata gözlerini yumdu. Ne kardeşim ne de ablam ya da abim var. Annemle birlikte yaşıyoruz. Tanıdığım bir akrabam da yok. Bir bildiğim annem var, ilk aşkım. Üniversitede okuyan bir gencim, son sınıftayım. Bu arada adım Tandoğan. Şafak vakti doğduğum için bu ismi koymuş bana babam. Babam araba tamircisiymiş, annem ise kasiyerlik gibi birçok meslekte çalışmış. Bense annemin ve kendi masraflarımızı iki işte çalışarak dengelemeye çalışıyorum. Ne kadar çalışsam da kazandığım maalesef annemin hastane masraflarına yetmiyor. Bazen uyumadığım günler oluyor, bazense çalışmaktan vizelere çalışmadığım günler. En çok da yiyecek alacak para bulamadığım zamanlar oluyor. Gecikmiş faturalar, ödenmesi gereken borçlar. Elime geçen para anında uçup gidiyor sanki. Annem hasta olmadan önce az

da olsa bir birikim yapardım. Annem de bana destek olmak için yaptığı el işlerini satardı. Annem hastalandıktan sonra herhangi bir işte çalışmasını istemedim ama annem yine de beni dinlemedi. Benim hem okuyup hem de iki işte çalışmama gönlü razı gelmiyordu. Daha sonra ikimizin kararıyla seyyar satıcılık yapmaya karar verdik. Ben zamanlarımda annemin yanına gider, ona yardım ederdim. Birkaç ay boyunca işler iyi gitse de zabıtaya yakalanmamızla o birkaç aylık güzel günler sona ermişti.

Annemin hastalanması üzerine elimde olan ne varsa gitti. Her geçen gün daha da dibe battım. Ama ne olursa olsun annem için ayaktaydım. Annemin nefes alıp vermesi ve eve geldiğinde aldığım yemek kokusu bana nefes aldırıyor, beni dinlendiriyordu.

Yemek yapmaya bayılır annem. Mutfak aletlerine. Tencere ve tavalarla konuştuğunu dahi bilirim. Bende anneme hep küçük mutfak aletleri alırım. Elime para geçtiği zamanda tencereler, tavalar... O kadar mutlu olur ki ben ona mutfakla ilgili bir hediye aldığımda. Yemek yapmak bütün acılarına merhem gibi gelir. Annemi yemek yaparken yakaladığım zamanlarda hep geçmişten bahseder. Babam, elindeki bütün parayı kumara yatırırımı. Sinirlendiği zaman sürekli içki içirmiş. Annemden para istermiş. Annem babamdan maddi bir destek göremediği için çok çalışarak evi idare edermiş. Annem para vermediği zaman beni öldürmekle tehdit edermiş babam. Bir zaman sonra kumarda her şeyini kaybedince daha da alkolik bir hale gelmiş. Sonrasını biliyorsunuz zaten. Annem babamın öldüğü o günden bu yana yokluk içinde büyütmüş beni. Gündüzüne gecesini katıp biriktirdiği o paraların kumara gitmesi annemin ve benim hayatımızı alt üst etti. Babamın anneme bıraktığı borçlar yüzünden bana bazen bez veya mama alacak parayı bile bulamadığını söyler annem. Beni büyütebilmek için elinden geleni yapmış. Benim varlığımın anneme verdiği güç sayesinde bu zamana kadar hayatta kaldığımı söyler.

Bir de hayatıma ikinci sınıfta giren Dolunay var. Bütün bunların içinde ilaç gibi gelen gülümsemesiyle beni hayata bağlayan ikinci kadın. Ama onu benden koparmaya çalışan bir hastalık değil, ailesi. Fakir olduğum için beni kabullenemiyorlar. Kızının hayatını fakir bir oğlana bırakmak istemiyorlar. Beni

taniştığımız günden bu yana sevmiyorlar. Çok çabaladılar bizi ayırmak için. Dolunay'ı evlatlıktan reddetmekle tehdit ettiler. Benim para için Dolunay'la birlikte olduğumu düşündükleri için Dolunay'ın bütün kredi kartlarını, her şeyini aldılar. Bütün bunlara rağmen bu kadın benden vazgeçmedi. Ağladığımda, yorulduğumda, hastanede her zaman yanımdaydı.

Dolmuşa binmek yerine eve ve işe yürüyerek giderdim. Dolmuşa vereceğim parayı biriktirir, zaman bulduğumuzda sinemaya götürürdüm Dolunay'ı. Annemin yemeklerini çok sever Dolunay. Her zaman bulduğunda çıkıp gelirdi evimize. Elindeki poşetlerle birlikte annemle yemek yapardı. O kadar seviyorlar ki birbirlerini. Yemek yaparken onları izlemek mutluluk kaynaklarımdan olmuştu artık. Dolunay'ın olduğu gecelerde gülmekten gözümüzden yaşlar gelir, karnımıza kramplar girerdi.

-Hale Teyze nasıl peki şimdi? İyi mi? Evde de mi? Haydi kalk, Hale Teyze'nin yanına gidiyoruz. Hale Teyze'yi görmezsem içim rahat etmez.

-Merak etme, şu an iyi ama seni görse daha da iyi olacağından eminim.

Deyip hemen telefonuma sarıldım.

Tam annemi arayacakken Saliha Teyze'nin numarası belirdi telefonumda. Saliha Teyze yan komşumuz. Ben okuldayken annemi ara sıra kontrol eder, bir ihtiyacı var mı diye ziyaret eder sağ olsun. Bugün de annemin yanında durmak istedi. Bir gün hastanede kalınca endişelenmiş haklı olarak.

-Alo, Saliha Teyze... Bir sorun mu var?

Der demez titrek bir ses konuşmaya başladı:

-Oğlum neredesin? Hemen hastaneye gel. Annen... Annen hiç iyi değil, hiç iyi değil... Evde birden...

Kulağım uğuldamaya başladı. Elimin içi ter oldu. Saliha Teyze'nin dediklerini duyamaz oldum. Vücudum titremeye başladı. Birden koşmaya başladım. Arkamdan Dolunay bir şeyler diyor ama anlayamıyordum. Hastaneye gitmeliyim. Annemin bana ihtiyacı var. Annemin bana ihtiyacı var, annemin bana ihtiyacı var, annemin bana ihtiyacı var...

Hastaneye vardığımda ilk gördüğüm Saliha Teyze'nin ağlamaktan kızaran gözleriydi. Korkarak yaklaştım yanına. Kalbimin sıkışması, alıp verdiğim nefesi unutturmuştu bana. Bedenim, duyacaklarımı bilir gibi titremeye, gözyaşlarım yanaklarımı ıslatmaya başlamıştı.

-Oğlum ben... Ben, ben...

Ağlamaktan konuşamayan Saliha Teyze, beni yıkacak olan kelimeleri ağzından çıkaramıyordu.

-Saliha Teyze... Annem nerede?

Sesimin titremesini engelleyemeden sormuştum bu soruyu.

-Ü... Üzgünüm Tandoğan. Ben çok üzgünüm.

Birkaç saniye Saliha Teyze'nin dediklerini anlayamadığım için boş boş baktım suratına. Duyduğum kelimelerin anlamları kalbime ok gibi saplanırken bedenimi taşıyamayan bacaklarım yere kapandı. Artan saniyelerle kalbimin üstündeki ağırlık canımı yakıyordu. Bu cümlelerin doğruluğunu kabul edemeyen ben "Anneem, annem ne olur buraya gel. Ne olur!" diye bağıryordum. Sanki böyle bağırsam beni duyacak ve bana sarılacak gibi geliyordu. Anne ...

Birden terler içinde gözlerimi açtığımda kulağımın dibinde ellerimi tutarak,

-Ben buradayım Tandoğan, ne olur uyan artık.

Deyip beni kendime getirmeye çalışan annemi gördüğümde geçirdiğim şokun etkisinden kurtulmaya çalıştım. Elimin tersiyle silerek netleştirmeye çalıştığım gözlerle karşımda duran capcanlı anneme baktım. Gerçekten de oydu. Durduramadığım gözyaşlarım bedenimi sarsmaya başlamıştı ki annemin bana sarılmasıyla gevşeyen vücudum olan biteni nihayet kavrayabilmişti.

-Geçti oğlum. Ben buradayım.

SABAHIN ÖLÜMÜ

Dilanur ÖZEL

Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi

“İçine ölüsünü gizleyen yengeci seviyorum.”

-Nilgün Üstün

İstasyondaki yosunlu banka oturduğumda güneş ciğerlerime doluyordu. Terk edilmiş, duvarları yosunla kaplı istasyon, pembe duvarları ve sürgülü kapılarıyla rüyalarımın ortak olduğunu biliyor ve rahatsızlığını benimle paylaşıyordu. Oysa yıllar önce içinde uyurdum. Tütün kokusuyla ve yolcuların sesleriyle uyuduğum rahatsız edici uykular. Sürgülerden yıllar önce ya sabah dört trenini beklerdik ya da dört treniyle geldik bu istasyona. O zamanlar en sevdiğim kitap Peter Pan'dı. Ne zaman onunla uyanmayı beklesem, bedenimi sarsan nasırlı eller uyandırır beni. İşte yosunlu istasyon! Pembe duvarları sizi yanıltmasın...

Bankın altındaki sahipsiz gri hırka ve rayların diğer tarafındaki birkaç tavuk dışında yalnızdım.

Yalnızlığımı bölecek birkaç çocuk istiyordum. Tavuklarla oynayan ve raylarda bisikletlere binen esmer çocuklardı istediğim. Yaz aylarında ırmakta yıkanan, taşların üzerinde renkleri daha da koyulaşan ve içimdeki iğreti sessizliği bölecek çocuklar. Ayın yanlış vaktinde burada olduğumu biliyordum. Gelmeyeceklerdi

Oturduğum bankın arkasında kalan çay bahçesi sanki yüzyıllar önce kullanılmış gibiydi. Birkaç haftalık, genç ve ebedi âşıkların oturduğu kütüklerin varlığıyla o da yalnızlık çekmiyordu. Camlarına yapıştırılmış gazete kâğıtlarının ona verdiği görüntü fazlasıyla çirkindi. Saati baktım.

18.28

‘-Gecikmedi. Gelmeyeceğini biliyorsun!’

Gecikmişti. Mutlaka gecikmişti. Yoksa gelirdi ve kurtarırdı beni bu zamansızlıktan. Mutlaka gelecekti.

‘-Ya gelmezse, o zaman ne yapacaksın?’

-Bekleyeceğim.

-Yine gelmediğinde?

-Beklerim.

-Zavallısın, gelmeyeceğini biliyorsun.'

Gelecekti, gelecekti, gelecekti, gelecekti işte!

Şu ses olmasa, eğer şu ses olmasa, ah! Daha anlatacağım çok şey vardı. Yeni boyanmış ağaç gövdeleri, elektriksiz trafolar, bozuk para yutan telefonlar, yosunluk mermerler... Anlatılması gereken çok şey vardı!

'-Biliyor musun, geçen hafta raylarda tavuklardan biri öldü!

-Hayır ölmedi. Uyduruyorsun.

-Uydurmuyorum, içeri gir ve sor.'

Haklı olabilir miydi? Çocuklara söz vermiştim. Eğer sayı saymayı öğrenmişlerse, bu iyi değildi.

'-Kime soracağım?

-İçeri girdiğinde öğrenirsin.'

Merdivenleri çıktım. Sürgülü kapıdan nasıl geçeceğimi bilmiyordum.

'-Vur!'

Kimse yoktu... Beni yine kandırdığına o kadar emindim ki! Sadece beni yormak istiyordu.

'-Camdan bak, ısırılmaz.'

Baktım. İçerideki soğuk ve rutubet kokusuyla dolu havayla irkildim. Gözlerim yanmaya başlamıştı. Oda boştu ve buğuluydu ama uzun mavi silüeti görebiliyordum. Tekrar irkilerek, belleğime gömdüğüm mavi yağmurluğu anımsadım. Gelmişti! Bunca zamandır orada olamazdı, bunca zamandır onu bekliyor olamazdım! İçerideydi ve o mavi yağmurluğuyla sanki şafak vaktinden beri rutubet ve sürgülerin ardında öylece salınıyordu. Düşüncesiz, sakin, yavaş ve nazik. Elleriyle bir orkestra yönetircesine hareket ediyordu. Cohen çalıyor olmalıydı, benimle dans ettiği zamanki gibi. Islak adımlarının müziği sıcak mart sabahlarından alınmış gibiydi. Turuncu günlerde yankılanan jazz melodileri ve çim kokusu. İlk yazın sarhoş edici havasıyla

uyuşan bedenler... Sıcak bir mart sabahından olmalıydı mutlaka güneşe uzanan beyaz elleri.

Gözyaşı dökmek istiyordum. Güzelliğine ve saflığına gözyaşı dökmek. Tanrı iniltilerimi duymuştu!

‘-Hayır, seni sadece ben duyabilirim.’

Elleri parladı. Aniden, hızlıca havada ve rutubet kokusunda kesik açarak aşağıya indiler. Büyü bozulmuştu ve müzik kesilmişti. Buğu yavaş yavaş silindiğinde gözlerini kısarak, huzursuzca sürgülere baktı. Onu ilk defa hareketsiz görmüştüm. Turuncu ve çim kokusuyla anımsadığım mart sabahları da hareketsizdi. Onu düşlediğimi, mavi yağmurluğu belleğime gömdüğümü anlamıştı.

Yalvarıyorum devam etsin, yalvarıyorum!

Geri çekildim. Eğer gözlerine bakarsam... Eğer gözlerine bakarsam... Bakmamalıydım. Bakmamalıydım. Bakmamalıydım. Bakarsam biterdi! Renklerini bile bilmiyordum gözlerinin ve bakarsam her şey biterdi!

‘-Zavallı küçüğüm.’

Yosunlu ve pembe istasyon büyümüş gibiydi. Üç basamak merdiveni inmek için ne kadar koşmam gerektiğini kestiremiyordum. Uzaklaşmam ve mavi yağmurluğu belleğimden söküp çıkarmam gerekiyordu. Merdivenleri indim. Etrafta koşturan çocuklar, bavullar, fileler, ince çoraplı kadınlar ve geniş omuzlu erkekler vardı. Bu gürültülü kalabalık bile yeterli değildi!

İnsanların bacaklarına sarılarak ağlayan çocuğu gördüğümde durdum. Tanrı’ya yalvarırcasına, kirli elleriyle acele eden bacakları tutarak inliyordu. Sesi kulaklarımı acıttı. Eğilip, ona kimsenin geri gelmeyeceğini bağırarak istiyordum. Korkutmak, kaçırmak ve onu ağlatmak istiyordum! Onu ben ağlatmalıydım. Benim gibi olmalıydı. Bu küçücük kokuşmuş yerde, kendi zamansızlığında, kimsesiz olmaya hiç hakkım yoktu. En azından bir çocuk, diye düşündüm. Kirli, sıska ve esmer bir çocuk en azından...

Raylar titredi. Bedenim ağırlaşmaya başlamıştı ve duman göğsümü daraltıyordu. Soluklanmak için banka oturduğumda adım sesleriyle birlikte sesler de azalmaya başlamıştı.

Mavi yağmurluğuyla istasyondan çıktı. Ayakkabıları çamurluydu.

'Bekle' demişti. 'Geleceğim. Üzerimde mavi yağmurluğum olacak. Eğer erken gelecek olursan beni ikinci perondan inerken göreceksin. İner inmez seni kucaklayacağım ve yıllardır ettiğin en güzel dansı benimle edeceksin! Yeter ki bekle.'

İkinci perona bindi. Tren kalktığında oturduğum yere çakılmış, dumanı içime çekerek rayları seyrettim. Bir daha huzur bulamayacaktım.

Küçük esmer çocuktan satın aldığım gazeteyi hatırlayarak çantamdan çıkardım. Ona acımamalıydım. Belki böylece huzur bulabilirdim.

30 Mart 2007, Cuma.

'-Söylemişim.'

Saatime baktım.

18.29

Gelmeyecekti.

EŞYANIN DİLİ

*Hafize Yaren IŞIK
Bafra Altinkaya Anadolu Lisesi*

-Ay, ay! Dikkat et! Kırılacak eşyalar var onların içinde.

-Yok ablam, yok! Kırılmaz, iyice sardım ben onları.

-Ya üst üste koymuşsun hepsini, kırılacak işte!

-Dert etme abla, işin eri olmuşuz artık, kırar mıyım hiç?

-Peki, tamam. Öyle olsun. Hiç dokunmadığım eşyalarım onlar, dikkat et sen yine.

Evleri taşımaya başlayalı neredeyse kırk yıl oldu. Nice gözyaşlarına şahitlik ettim. Taşındıklarımın mesleğimin ilk yıllarında yalnızca eşyalardan ibaret olduğunu düşünürdüm. Oysa bir hayat taşıdığımı sonra sonra fark ettim. Seneler içinde sırtımdaki yükler kadar kalbimdeki yükler de artmaya başlamıştı. Her defasında kendimi bir ailenin hikâyesinin içinde kahraman olarak buluyordum. Onları anılarından, yuvalarından ayırıyordum. Konuşmalarına gerek yoktu aslında. Kamyon kasasına yerleştirdiğim her bir eşyaya bakışları vedaların zorluğunu anlatmaya yetiyordu bana. Kiminin ilk eviydi, kiminin çocuğunun doğduğu ev... Kimileri yeni evliydi, kimileri öğrenci, kimileri ise emekli bir çift...

Kamyonun kasasını her kapattığımda bir hikâyeye son veriyordum. Mesleğimin en zor yanı şüphesiz buydu. Oysa onları yeni başlayacak bir hayata götüren de bendim. Ama bilirsiniz, eskiler kolay kolay silinmez ne aklımızdan ne de kalbimizden.

Gün boyunca çeşit çeşit insanlarla konuşuyor, bir de onlardan dinliyordum geçip giden zamanı. Zaten çoğu zaman pek konuşmam. Onlar anlatır, ben dinlerim. Ama vakit geçtikçe dinlememe bile gerek kalmadığını fark ettim. Kimin ne olduğunu eşyalarından tanır olmuşum.

Çift kişilik bir yatak taşıyorken tek başına taşıyan biri için, onun rahatına düşkün olduğunu anlardım mesela. Mutfak eşyaları diğer eşyalardan daha özenli ise ev sahibesi kadın çok titiz demektir. Koli koli kitap taşıyorsam kültürlü bir adama rast gelmişimdir. Ya da dikiş nakış makineleri varsa emekli bir teyzem torunlarına kıyafet dikerek zaman geçiriyordur, kim bilir...

İşe ilk başladığım yıllarda girdiğim o evleri düşünüyorum. Az eşyalı, çok anılı evler... Paldır küldür giriyor, bir saat içinde ne var ne yoksa boşaltıyor, tek seferde taşıyorduk. Gelinlerin göz bebeği sandıklar... İçlerinde el emeği göz nuru danteller, havlular, kılıflar...Biri ağzını açıp tek kelime etmezdi bize ama gözlerinden okuyordum ben korkularını. 'Aman! Sandığım çizilmez inşallah! 'Nakliyatçı da pek genç. Acemi gibi duruyor!'

Özellikle kırkını ellisini geçmiş amcaların evlerinde altın değerinde gramofonlar vardı... Şimdilerde kulaklarımda çınlar sesleri. Gramafonu elime aldığım an sanki birden dile gelirdi gramofon. Bazen Müzeyyen Senar'ı duyardım, bazen de Zeki Müren'i: *'Bir gülü sevdim bir seni sevdim/ Tek mevsimlikmiş senle aşkımız.'* Sonra o meşhur gaz lambaları... Ev sahipleri en son onları taşıttırırda bana. 'Aman kırılmasın lambalar!' Ya çevirmeli ev telefonları? Her evde bulamazdınız onları. Zenginliği belirtiyordu bu telefonlar. Ev hanımları sıkı sıkı tembih ediyorlardı telefonlarına zarar gelmesin diye.

Ama beni en çok etkileyen nakliyatlardan biri, bir çiftin dört yaşındaki oğullarının evden ayrılamayışına tanıklık ettiğim o andı. Bütün eşyaları kamyon kasasına yerleştirmiş, kapıyı kapatmıştı. Adres bilgilerini almak için ailenin yanına döndüğümde küçük çocuğun, babasına 'Odamı da o kamyonla taşıyamaz mıyız baba?' deyişine kulak misafiri olmuşum. O gün anladım ki çoluk çocuk, genç yaşlı fark etmiyor. Yuvasından ayrılan herkes bir nebze de olsa hissediyor o boşluğu...

- Piyano vardı orada? Hani nereye koydunuz onu?

- Sakin ol abla. Arkada kaldı o biraz, sen önemli deyince ilk onu aldım.

- Ne diye sıkıştırıyorsun onu oraya? Balık istifi gibi koyuyorsun ne varsa.
- Ne yapalım, odadaki gibi durmaz tabi ablacım. Yine de endişe etme.

Bu mesleğe başlamaya karar vermemde doğduğum evden ayrıldığı günün etkisi olmuştu. Dedemden bana hatıra olan bir kısım eşya nakliyat sırasında kaybolmuştu. Zaten evden ayrılmak, arkadaşlarımdan ayrılmak epeyce kederlendiriyordu beni. Bir de üstüne canımdan bir parça dedemin emanetlerine sahip çıkamayışım... Yeni evimize geçtiğimiz ilk gün saatlerce ağlamıştım. Babam bana her zaman ‘İnsanın evi yüreğinin olduğu yerdir.’ diyordu. Oysa benim yüreğim gerilerde bir yerlerde kalmıştı. Sanki ben işimi yaparken gidenlerin arkalarını topluyordum.

Seneler geçiyordu geçmesine ama bir yandan benim de duygularım köreliyordu. Küçük bir çocuk çizgi film izlerken acımasızca o televizyonu ondan alan icra memurlarının taş kalbi gibi katılaşıyordu benim kalbimde. Artık eşyaları duyamıyor, onlarla eskiden olduğu gibi konuşamıyordum. Çok çabuk değişiyorlardı. Görünüşlerinde hatıraları hiç hissedilmiyordu ama taşımakla bitmiyorlardı. Belki de yaşlanıyordum da ondan... Yüzümdeki kırışıklıklar hayatlarına şahitlik ettiğim o insanlardan bana kalan son hatıralardı. Bir de bel fitiğim...

Şuanda konservatuvarda hoca olan bir genç kadının evini taşıyorum. Herhalde ilk enstrümanını bu evde çalmış. Gitar, piyano, keman, ney... Her türlü enstrümanın sesine şahitlik etmiş bu duvarlar. Şimdi farklı bir evin duvarlarında yankılanacak bu sesler. Son koliyi de dikkatlice yerleştirip kasayı kapattım. Birazdan yeni bir hikâyeyi başlatmaya gidiyor olacağım. Elli beş yıllık hayatımın kırk yılını adadığım bu meslekte öğrendiğim en önemli şey, içinde insanı barındıran bir evin sadece ev olmadığıydı.

- Koyacak başka bir şey kalmadı değil mi abla?
- Anılarım, emeklerim, kalbim bu başka ‘bir şey’e dahil değilse kalmadı.
- Onlara da yer var ablam, merak etme sen. Hadi kal sağlıcakla...

İNSANLAR VE GECEYE SARKAN GÜLLER

*Hatice Fatma BUDAK
Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi*

Çöller hayattır, mağaralar fikir, şehirler ise yok oluş serüveninden ibarettir.

Bir bulut koptu yerinden sonra kuşlar gök resminden silindi. Şehirleri, mağaraları ve çölleri dolandı adam. Ardından geceye sarkan gülleri anlamlandıramadan silinip gitti dünya. Kendi yalnızlığına sağındı ve yanlış zamanlarda yaşadı. Korkunç güdüleriyle yüklenen kentten bağışlanma talebiyle yola çıkan, yüreğini yok etmiş bir adamın hikâyesidir bu dinleyeceğiniz.

“...Sonra üzerime deri giydirildi. Anlamsızı içeren sözcüktüm. Kelimeleri unutulmuş, kimselerin bilmediği bir Dil’dim.” Kovulmuş adam, kelimelerini bir kum saatinden aşağı bırakıyor çöle. Kabulsüz dualarıyla, bir bağışlanma talebiyle, çölün derinliklerine doğru yol almakta.

“Biz yazarlar ne bahtsız insanlarız. Yeni bir kimseyle tanışır portresini, yeni bir medeniyet görür gezi yazısı yazarız. Kendimizden bahsetmek için ise otobiyografi... Hayatta mutlaka yazacak bir şeyler buluruz. Düşlerimiz masalarda hayat bulur, düşüncelerimiz denemelerde. Gördüğümüz her bir nesneye imge gözüyle bakarız.-bir şehir ki amansız göğünü bile ekti üzerimize- Hâlâ ne diye karalama defterime gün batımlarını not ediyorum, bilmiyorum.” Adamın yüzünden soru işareti gibi sarkıyor şehre olan isyanı ve ekliyor “Dünyaya tutunan yüzüm erir, harf erir, kelime erir, metal olur cümlelerim ve yakarış kıvılcımları yükselir.” Kendi yitlik çölünde kalbinde yaşar adam. Ağır bir gülle, acımasız, hiçe sayan yaşamını ve günlerini kısalttı. “İşte göğsümde bir gül duruyor bilinmezliklere işaret.” Adam adanmış kelimeleriyle konuşuruyor cümleyi.

Mağarasında sahteliğin hakikatini yaşayan filozof başını yerden kaldırır. Mağarada aydınlık yarına resmedilmiş gerçeklikle âlem büyülenmiştir. “Her an varlık

sancısıyla can çekişiyorum. Bedenimde açılan ve acısı hissedilen bir varlık sancısıdır.” Adam gölgesini gök aynasında yokladı ve hiçliğin açtığı yaralarla bir kez daha yüzleşti. “Ah! Ölümcül bir akşamı yaşamaktayız. Söylenmedik ne kalmıştır gökyüzünün altında? Eğer yaşanan olayları önemsiyorsak şunu bilmeliyiz, çok az ayrıcalıklarla aynı olaylar yaşanmış ve yorumlanmıştır. Ruh hakikate ne zaman ulaşır? Eğer amacınız hakikati saf haliyle bilmekse bedenden kurtulmamız-nesnelere ruh arayıcılığıyla bilmeniz ve gölgesinde kalmamanız gerekir.” Biliyorum güneşler parçalanmadan böyle çoğalmaz gölgeler. Onlar ki sıcaklığını yitirmiş yoksul şekiller çizerler kaldırımlar üzerinde.

Doğu-Batı birleşse yıkılır gök çadırının orta direği ve adamın zelzele bile umurunda değil. Bir elinde, ceviz yaprağını ovuşturur -parmakları arasında- diğer elinde zehir dolu kabı tutmaktadır. Kendi anlamı üzerine ölümcül sorular soran ve hayata dair cevaplarıyla adam, hakikati göklerde bulma umuduyla gözlerini kapadı.

Şehrin ücra köşesinde sakin bir kıvıltıdan tabiat resimleri görmekte olan fotoğrafçı elinde kamerasıyla şunları söyledi. “Biz fotoğrafçılar hep bir perspektif peşindeyiz. Hayatı farklı bir gözle görmek... Heykellerin gölgesinde güneşi, kararmış caddeler ardında mutlu insanları resmetmek kamera ekranlarına. Maskeymişçesine söküp attıkları gülüşleri insanların, kamerama ne de anlamsız biçimde yansılar. Kendinden başka yalnızlıklarda taşıyan kadın, bir soru işareti gibi bunca mutluluğun ortasında. Adamın -korkunç, eksik ve yalnız kaldığımız dünyada- kendi hüznüdür mayaladığı.” Ben şehrin bu eleminden kurtulmalıyım. Karanlık kent akşamlarında parlak ışıkların ardında saklı olan ayrıntıları konu alıyorum fotoğrafıma. Gözümün çektiği fotoğraflarda insanlar bir gölgeden ibaret ve evler belli belirsiz. Hayatı bir sır bir rüya gibi yaşıyorum.”

Kadının gölgesi yolda bir nokta olan ve gözleri acımasız bakan, çocuğun düşü karmakarışık, çocuğun düşü uyanıyor. -uyuyup uyanmadan- Eski ve sararmış bir fotoğraf, kenarları kırık, ince bir katlanma çizgisi geçiyor gülümsemenin ortasından. Akşam caddeleri küçültüyor bıkmadan, usanmadan, durmadan... Betonu betondan ve

hatta suretini gölgeden bile saymadan-bir sessizlik kaplıyor her yanı. Yalnız bir adam olarak kentte yürürken yüksek duvarlar çekiliyor hayatla arasına. Adam kısık gözlerine sığdırıyor dünyayı.

Soyuyorum adlarını, geriye geceye sarkan güller ve insanlar kalıyor. İnsanlar ki hiçbiri hakikati kavrayamamıştır ve memnun değillerdir yaptıklarından. Bütün bu ıstıraplar, hoşnutsuzluklar, sancılar hayatın anlamı üzerine ölümcül sorular sormaktan kaynaklanıyor. Ancak şunu bilmiyoruz; hayatın anlamı onu hiçbir zaman anlayamayacak oluşumuzda saklıdır.

BİR HİKÂYE

Melike TEKİN

Samsun İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi

Genç kız yine bir akşamüstü durakta otobüs bekliyordu. Bu sefer ayaktaydı, kalın yeşil bir hırka geçirdiği sırtını arkasındaki duvara yaslamış, yolu gözlüyordu. Bakışları arada kendisi gibi otobüs bekleyenlere kayıyor, kahverengi gözleri bu meçhul kişileri bir müddet süzdükten sonra yeniden yola dönüyordu. Bugüne kadar sayısız insan görmüştü duraklarda ve o insanlarda sayısız duygular, sayısız hikâyeler... Telaşlı kadınlar, huysuz dedeler, yüzü asık gençler, dedikoducu teyzeler, nutuk çeken amcalar... Otobüs ne kadar gecikirse onun gördükleri o kadar artıyor, hikâyeler o kadar derinleşiyordu.

Şu mavili kadın oğlunu okuldan almaya geciktiği için telaşlanmış...

Bu dede gençken askermiş, şimdi emekli, gazi. Hep yalnız kalmış, nazını kimseler çekmemiş. Ondan böyle huysuz...

Şu siyah saçlı kız gitar çalıyormuş ama okulun müzik grubuna seçilmemiş, mutsuzluğu bundan...

Bazen genç kızın bakışları zihninde gördüklerine öyle çok dalıyordu ki otobüsün geldiğini son dakikaya kadar fark edemiyordu. Asıl dalgınlık otobüste başlıyordu aslında. Durakta olduğundan kat be kat daha fazla insan oluyordu otobüslerde ve uzun yolla birlikte upuzun hikâyeler yazıyordu genç kız. Bu hikâyelerin sonuna geldiğindeyse hep şöyle düşünürdü: “Belki de onlar da benimle ilgili hayaller, öyküler kuruyorlardır... Kimisinin hayalinde mutluyumdur, kimisinininde yorgun, kimisinin aklındaki ben, gerçek bana çok benziyordur belki, kimisininindeyse hiçbir alakası yoktur...” Ardından kendi kendine içinden güler ve eklerdi “Ya da yüzümü dahi hatırlamıyorlardır...”

Bugün, her nasıl olduysa, otobüs erken gelmişti. Genç kız beş dakikalık kısa bir bekleyişin ardından sırtını yasladığı yerden çekti ve yol sonunda hikâye kitabına

dönecek olan kırmızı otobüse bindi. Araç her zaman olduğu gibi tıklım tıklımdı... Ancak birkaç durak geçtikten sonra kalabalık azaldı, ayakta yalnızca iki kişi kaldı. Kavruk tenli bir teyze ve bir de genç kız. Teyzenin başında kenarları oyalı beyaz bir çember vardı. Çemberin eski olduğu yeşili solmuş oyalarından ve yer yer aşınıp lekelenmiş beyazından anlaşılıyordu. Üstünde yine yeşilli beyazlı bir elbise, sırtında yüksek ihtimalle kendi ördüğü kahverengi uzun bir hırka, ayaklarındaysa postla benzer, çok kullanılmaktan rengi griye dönen -ama esasında siyah- botlar vardı. Kırklı yaşlarının sonunda olsa gerekti... Teyze, genç kıza göre güçlü duran ayaklarının arasına büyükçe bir bohça koymuştu, kız bu bohçaya daha dikkatli bakınca geniş bezin içindeki şeyin bir süt bidonu olduğunu anladı.

Biraz sonra teyzenin bakışları da genç kızı bulmuştu, belli ki kadın kendisini dikkatle izleyip inceleyen bu kahverengi gözlerden rahatsız olmuştu. Genç kızsâ hâlâ daha orâlî değildi. Teyzenin mavi olduğu ortaya çıkan gözleriyle birlikte zihninin dönen çarkları durmuş, ruhundan aklına uzanan görünmez bir el muhayyile daktilosunun tuşlarına hızla basmaya başlamıştı.

“Bu teyze, köyünden kalkıp küçük erkek kardeşini ziyarete gelmiş. Kardeşi için tazecik sütler sağmış ineklerinden, doldurmuş koca bidona, sarmış bohçaya... Kendi elleriyle yaptığı peynirlerden, reçellerden de getirmiş tabii, onları da sıkıştırmış süt bidonunun yanına. Bu başındaki yeşil oyalı beyaz çemberi de kardeşinin genç hanımı yapmış ona birkaç sene önce. Teyze çemberi öyle çok sevmiş ki başından hiç çıkarmamış, doya doya eskitmiş. Bu teyze pek yiğitmiş gençken, babasından avcılık öğrenmiş, anasından evcilik... Elinden her iş gelirmiş. Aslında teni süt gibi beyazmış önceleri ama köyde güneşi göre göre kavrulup kararmış... İşte güneş bir tek gözlerini karartmamış teyzenin, bulutsuz duru yaz gökleri gibi kalmış gözleri... Teyze, küçük kardeşinin hanımını kendi gençliğine benzetiyormuş; o da bir zamanlar kendisinin olduğu gibi beyaz tenli, kara saçlı, gök gözlü, gürbüz bir genç kız imiş. Bundan olsa gerek yenge gelin pekiyi anlaşırlarmış...

...

Teyze birazdan otobüsten inecek, geleceğini bilen kardeşi onu durakta karşılayacak, elini öpecek. Sonra beraberce eve gidecekler...”

Genç kızın iyiden iyiye kararın gözleri sonunda gerçekliğe geri döndüğünde teyze çoktan otobüsten inmiş, kendisiyse durağını kaçırmıştı. Aceleyle kırmızı düğmeye basıp tam olarak nerede olduğunu kestirmeye çalışarak -otobüse bindiğinden beri ilk defa- camdan dışarı baktı, evden sadece birkaç durak ilerde olduğunu görünce rahatladı.

Elleri hırkasının ceplerinde otobüsle geldiği fazladan yolu gerisin geri yürürken genç kızın aklında hâlâ daha o teyze vardı ve tabii hikâyesi...

“Şimdi yenge gelin özlem gideriyorlarmış, gece yarılarında kadar sürecek pek tatlı bir hoşbeşe başlamışlar. Bu arada süttan sütlaç yapmışlar, bu işe tabii ki en çok teyzenin kardeşi sevinmiş, çünkü sütlaç çok severmiş...”

...”

20.03.2019

Revan

KARDELEN

Melis Yaprak YAVUZ

Dr. Şerafettin Tombuloğlu Anadolu Lisesi

Asfalta tane tane düşen karlar yerini su damlacıklarına bırakıyordu. Soğuk, edepsizce giysisinden içeri sızıyor, tenine batıyordu. Ona kapıyı açan gardiyana, karşılığını alamadığı bir selam verdi. İşi ile ne kadar da bütünleşmiş insanlar, buradaki herkesin yüzü mahkeme duvarı sanki diye geçirdi içinden. İslahevinin merdivenlerinden çıktı ve onun için ayrılmış ofise girdi. Elindeki kolyi masasının üzerine bıraktı ve tıpkı bir çocuk edasıyla içinden çıkardığı oyuncakları dizmeye başladı. Kapısının tıklanması ile başını kapıya çevirdi. Gelen, Çocuk İslahevinin müdürü Cevdet Bey'di.

-Günaydın Naz Hanım

Olduğu yerde hemen doğrulan Naz, başıyla Cevdet Bey'i selamladı,

-Günaydın Cevdet Bey

Cevdet Bey masada duran oyuncaklara, onun için hiçbir zaman bir anlam ifade etmemiş ıvır zıvırlara, baktı. Öfkesini bu yeni gelen psikologdan gizlemek istercesine, önce hafifçe bir öksürdü, ağzını yüzünü buruşturdu ve işte sivri dilini çıkarıyordu.

-Naz Hanım bakın, bu sizi üçüncü uyarışım. Buraya izin almadığınız sürece en ufak bir şey dahi sokamazsınız. Şimdi sizden bunları toplayıp odama getirmenizi isteyeceğim. Naz hemen atılarak,

-Bakın Cevdet Bey, bunlar çocukların gelişimi için...

Lafını kesen Cevdet öncekinden daha yüksek çıkan bir sesle,

-Onların getirdiğiniz bu şeylere ihtiyacı yok Naz Hanım! Bunun sizi son uyarışım olmasını diliyorum.

Cevdet Bey'in odadan çıkmasıyla ellerini masaya yasladı ardından, o ana kadar tuttuğunu fark etmediği, üstünde elliden fazla çocuğun ağırlığını taşıyan, küçük bir nefes verdi. Eline koliyi tekrar alan Naz, bu sefer, hevesle dizdiği oyuncakları buruk bir hevesle yerine koyuyordu.

“Okuduğum dosyanın sayfalarına değen parmaklarım, sanki beyaz sayfalarda leke bırakıyor, geçtiğim sayfalar artık beyaz değil de siyaha dönüyor.”

Naz, biraz sonra odasına girecek olan, 11 yaşındaki Yakup'un dosyasını okurken bunları düşünüyordu. Odasına getirilen sıska ama sert bakışlı bu çocuğa gülümsedi. Küçük bir baş hareketiyle gardiyanları çıkarmıştı. Ardından, oturması için Yakup'a masasının önündeki koltuğu gösterdi. Koltuğa oturan çocuk sert bakışlarını Naz'dan ayırmadan bakıyordu.

Psikolog önce derin bir nefes aldı, öne doğru eğildi, kısıtıldığı gözleriyle tıpkı onun gibi, Yakup'a baktı. Şimdi ikisi de sadece birbirlerine bakıyordu. Sessizliği ilk bozan Yakup'un gülüşü oldu. Naz kazanmış olduğu zaferin guru ile gülümsedi. Yakup, kahverengi saçlarını kırmızı bir kurdele ile tutturmuş bu kadını dikkatlice süzdü. Kadının yeşile kaçan ela gözleri beynini okumak istercesine takip ediyordu. Dalmıştı ki Naz'ın seslenmesiyle kendini geldi.

“Yakup? Nerelere gittin öyle?” Yakup'un afallamış suratını gören Naz güldü. Yakup yüzüne maskesini geri takarak dışarıda pencereyi döven dolu tanelerini izlemeye başladı. Yakup,

-Sende mi aynı şeyleri soracaksın?

-Sormayım mı istersin?” Yakup'un bakışları şimdi psikologdaydı.

-Sen ne tür bir polissin? Dışarıdakilere benzemiyorsun.

-Peki ya nasılmışım?” Kısa bir sessizlik sonrası Yakup cevapladı:

Farklı... Sen güzelsin. Bu sözün karşısında, afallama sırası Naz'a geçmişti.

Teşekkür ederim Yakup. Sen de çok yakışıklı bir beyefendisin. Mahcup bakışlarını ellerine çeviren Yakup sustu.

-Kış sevmiyorum... Ama kar tanelerini izlemek için bu kadar sabırsızlanacağımı hiç aklıma getirmezdim, dedi tekrar pencereye dönerek. Çocuğun her sözünü kafasında tartan doktor sordu:

-Peki, kış sevmemenin bir sebebi var mı?"

-Ben kış sevmem, kestane sevmeyişim de onandır. Aklıma gelir anamın üşümüş ayakları, çatısız evimiz. Tek misafirimizdir çatlaklardan içeri sızan soğuk. Yakup'un yaşanmışlık dolu bu sözlerini kesen, içeri giren gardiyanlar oldu.

Bugün nasılsın bakalım? Yakup canının sıkın olduğunu gösteren bir bakış attı doktora.

-Anlaşıldı bugün pek keyfin yok. Yakup her zamanki tavrıyla başını pencereye çevirdi. Yüzünü Yakup'un görüş alanına sokmaya çabalarlarken sordu:

-Anlatmak ister misin?

Çocuğun gözleri, Naz'ın üstten bağladığı, kırmızı kurdeleye kaydı. Küçük ellerinden biriyle kurdeleyi tuttu, Naz irkildi ama ne yapacağını merak ederek bekledi. Oradan da yavaşça elini saçlarından aşağı kaydırıldı.

-Kardelen gibi... İstesen güneşi görebilirsin ama karın altında, burada, kalmaya devam ediyorsun.

Naz bu sevimli çocuğa tebessüm etti.

"Güneşi görmediğimi mi sanırsın... Oysaki ben her sabah o güneşi odamda, tam masamın önündeki koltukta görüyorum."

Naz ancak, Yakup çıktıktan biraz sonra tokenin yokluğunu fark edebilmişti. Ertesi sabah odasına girdiğinde Cevdet Bey karşılaşmıştı onu. Cevdet Bey'in,

masasına fırlatırcasına bıraktığı kırmızı kurdeleyi hemen tanımişti gözleri ama bir farklılık vardı, kurdele koyu kahverengi lekelerle kirlenmişti.

-Sizi uyardım, sizi bu çocuklara vereceğiniz her şey için defalarca uyardım. Yarattığınız bu sonuçtan umarım oldukça memnun kalmışsınızdır(!) Bunu söylerken kaldırmış olduğu parmağını indirdi, ceketini düzeltti ve sözüne devam etti:

-Bir acemi gibi davrandığınızdan Yakup'un koğuştakiler tarafından, günlerdir, nasıl dışlandığından haberiniz var mıydı? Yakup'a gösterdiğiniz bu 'aşırı' ilgi, dün gece diğer hükümlülerin onun elinde size ait bir şeyi görene kadar patlak vermemişti. Bunun olacağı da yakındı.

-Bütün bu sözler Naz'ın boğazında, yutkunamadığı bir yumru olarak kalmıştı.

Hevesin kırılışıydı kulakları dolduran bu ses...

Umutsuzluğun bakışlarındaydı görülen...

Kederdi havayı saran bu koku...

Kaderdi acıtan kelimeleri...

Kör bir kurşundu Azrail'in ağzından dökülen kelimeler...

Ömrün sonunu getiren...

O GEMİ BİR GÜN GELECEK!

*Nusra Sude DUMAN
Antalya Dr. İlhami Tankut Anadolu Lisesi*

Her gün, akşamüstü çıkardım sokağa. Güneş dağların ardına gizlenmiş olurdu. Etrafta hafif bir akşam telaşı, pencere aralarından tüten yemekler, annelerin o pencerelerden çocuklara seslenişleri, çocuklarda bıkkın bir çehre, oflaya oflaya eve doluşlar, sofraya koşuşlar, ilk kaşık sesi duyulana dek sabır dolu bekleyişler... Olağanüstü bir şey olmadıkça böyleydi akış. Herkes bu frekansta yaşardı hayatı. Güneş her gün aynı yerden doğup, aynı yerden batardı. Oysa benim hayatım öyle mi!

Yolun bir ucunda oturur, mavi motoru beklerdim her akşamüstü. O gelecek, ben koşacağım, ardına bindirecek beni ve turlayacağız mahalleyi. O vakitler epey mutlu ve önemli hissedirdim kendimi. Diğer çocuklar izlerdi, ben el sallardım onlara geçerken. Ne zaman otursam ardına, uçacak gibi olurdu bulutların ortasında. Bu hissi bir de salıncağa bindiğimde duyardım; aklıma hep o gelirdi, özlerdim.

Adı İsmail. Temiz yüreğinden, sıcak gülüşünden ve bir de seyrek saçlarından adını Leyla ile Mecnun'daki İsmail Abi'ye verdiklerini düşünürdüm hep. Sanki dünyadaki tek İsmail O'ydu. Serkan Keskin yalnız onu oynardı. Benim İsmail Abi'm de bir akvaryumda yaşardı onun gibi. Mahalleyle işi arasında mekik dokurdu. Bir de mutlu olayım diye uğradığı oyuncakçılar... O yorgun argın haliyle benim için elli yaş aşığı iner, oyun arkadaşım olurdu. Birlikte oynarken kahkahalarım karışırdı gökyüzüne, ve yaz olurdu; bahar olurdu da mevsim, hiç sararıp solmazdı yaprakları güz bulutlarıyla. Dedim ya, akvaryumda yaşar diye, bu yüzden çıkamazdı o koca kaseden. Bir gidecek olsun alıp başını, alamazdı nefes. Öyle özlerdi ki denizi; kırıp camını kaseinin, kurtulacağını sanırdı kafesinden. Bu kurtuluş ümidi sönmüş boğuklaşırdı hatıralarda. Su gibi, hayat gibi çaresiz bırakırdı insanı hep.

Oysa o umuttu, yanına çareyi kondurdu. Hasretti, unutulmaya yüz tutmuş diyarlara uçtu. Hayattı, yaşamaya dair hiçbir şeyin yok olmadığı. Sonra hatırladı:

-Hayat bazen dağ yamaçlarından hastanelere seyirci olmaktır, bazense o hastanelerden dağlara hasret kalmaktır.

Bu yüzden yaşardı endişeyle, hastanelerin o koca gölgesinden korkardı. Ya giderse diye tüm sevdikleri, kaybolursa o soğuk beton yığınları arasında diye.

Tam tükenmişken inanç, ben de düşüverdim yanına. Korumasızdım bu ıssız kasede İsmail Abi'yi tanıdım yalnız. İşte bulduk böyle biz birbirimizi. Tutunduk tek

çare. Korkmamak için karanlıktan, pullu pullu kıyafetler giydik üzerimize. Kaybetmeyelim diye birbirimizi, parıldadık suların içinde. Öyle tozpembe, mutlu bir hayatımız olsun istedik sadece. Olmadı, olamazdı ama biz umutlandık tüm sevgimizle. Umut çare değildi elbet. Bu yüzden kırıldı hepsi.

Bir gün o sudan çıkmayı başardık. Denizi geçtik, okyanuslara açıldık. Ama başka balıklar da vardı bizden büyük. O büyük balıklar, biz küçük balıkları yutuverdi. Düştük karnında bir zindana. Sen yenildin bir daha. Derin bir uykuya sarıldın, asırlardır tokken. Yalnız bıraktın beni koca okyanus ortasında bir balığın karnında.

Ama kaçtım o balıktan, sahile vurdum, seni derin sular ardında bırakarak. Sensizdim artık, oysa ikinci bir babaydın bana. Sen gittin, ben yarım kaldım.

O gün geçerken evinin önünden, her gün beklediğim yol kenarına oturdum, belki dönersin mavi motorunla diye. Bekledim bekledim, gelmedin. Akşam oldu, çocuklar evlere doldu, sofralar kuruldu ama hiç gelmedin sen. Sonra hatırladım, merdiven altlarında saklardın neyin varsa değerli. Koşa koşa gittim evin merdivenlerine, ardında buldum o mavi motoru. Bir cesarettir çıkardım, bindim hemen, nereye süreceğimi biliyordum.

Sahile geldiğimde, el salladım masmavi denize. Aklıma geldi tam o sıra, hatırlar mısın sormuştum sana: “Deniz neden geceleri de mavi değil? diye.

Çünkü deniz yansımasydı gökyüzünün. Demıştin: “Sen gökyüzüsün, bu yüzden mavi olurum ben, gece karanlığa bürünürüm. Ama en çok ta maviyi severim, çünkü mavisin sen, aynı tüm sevdiklerim gibi.”

Bu yüzden gece dahi olsa masmavi görürüm ben denizi ve el sallardım sen gittikten sonra. Çünkü o gemidesin sen ve bilirim: “O gemi bir gün gelecek!” Ben el sallamaya devam ederim.

DUYGU TRENİ

*Rana AKYILDIZ
Adana Anadolu Lisesi*

Uykunun avcısı doğmuştu, güneş doğmuştu. Öyle pencereden sızan güneşin gözlerine vurmasıyla karakteristik bir uyanış gerçekleştiriyor ya da alarmı tekmeleyerek kapatmıyordu. Her zaman bir kere ertelediği alarmdan sonra ikincisi çalmadan uyanırdı. Ama neden ertelediğini asla bilmezdi. Her gün her gün gibiydi. Bugün de her gün gibiydi.

Yataktan doğruldu. Her gün beş dakika bu halıyı izlerdi. Öyle ki halıyı izlerken halı halılıktan çıkar da geçmişe veyahut geleceğe dönüşürdü. Bu sabah da izledi aynı halıyı. Sonra aynı durgunlukla yeni güne hazırlanmaya başladı.

Durgunluğuna zıt bir şıklıkla giyinirdi. Ve her gün evden çıkmadan önce aynanın önüne geçip “Bugün de değmeyecek kişiler için oldukça özenmişsin.” derdi. Ama bunu her gün aynı saat aynı dakikada yapmasa da birkaç dakika oynardı. Bugünse aynaya bir bakıp evden çıkması gereken saatte süt içiyordu. Her süt içtikten sonra sırtırdı. Çünkü süt içerken “Otuzu geçtin, henüz otuz beşe gelmesen de hâlâ sabahları sütü kahvaltıya tercih ediyorsun.” diye düşünürdü.

Bir artı bir evdi ama o odadan çok salonda yaşardı ve zorunlu olarak işe veya yaşam için ihtiyaç almaya giderdi. Yaşadığı salon öyle bir yerdi ki sanırım o salona kim girse onun gibi yaşayabilirdi. Salon, giriş kapısının solundaydı, alışılmışın aksine rahat olduğu görünümünden belli bir koltuk ve koltuğun sol tarafındaki boşluk gazete doluydu. Gazetelik kullanmazdı, öyle biriktirir sonra da dönüşüm kutusuna atardı. Koltuğun tam karşısında da zaten küçük olan duvarın yarısı kadar büyüklükte televizyon vardı. Dizi ya da haber izlemeyi sevmiyor ama filmlere bayılıyordu.

Her film izlediğinde oyuncularından birini rol modeli alıyor ve günler boyunca etkisinden çıkmıyor, hatta davranışlarında değişikliğe bile gidiyordu. Tabi bunu

sadece hoşuna giden ve toplumca sevebilecek davranışlardan seçiyordu. Bunu biraz da oyun olsun diye yaptığı söylenebilirdi. Aynı odada yarısı sağlam, yarısı yarısı yırtılmış film posterleri vardı. Yeşilçam'dan Hollywood'a kadar uzanıyordu bu posterler. Sonra, koltuğun arkasında kocaman bir kitaplık vardı. Çoğu yeri boş görünse bile bazı raflar da yadsınamayacak kadar doluydu. En üst rafın en sağına birkaç da defter sıkıştırılmıştı. Evin en, hatta tek hareketli yeri buraydı. Kapalı bir zebra perde ve loş mor ışık! Sonrasında küçük mutfakta ufak bir masa, bir de sandalye. Odada ise bir yatak, bir elbise dolabı ve bir orta boy ayna vardı. Tüm bu odaları kontrol ettikten sonra iş çantasını alıp kapıyı çekti. Asansörlerden kaçardı, onlarla yarıştırdı da. Her gün bu saatlerde asansör hiç boş olmazdı. Üst katlardan alta doğru inerdi ve asansör aşağı inene kadar kaç kat indiğini de hesaplardı. Sonra apartmandan çıkar ve yola düştüğünü ancak o zaman anlardı. Ona hep böyle olurdu. O hep aynı hissedirdi çünkü hep aynı hayatı yaşardı.

Kendini takım elbiselere mahkûm ederdi, saç sakalı her zaman traşlıydı ve kendine bakardı. Boyu uzundu, kilosu orta. Sadece alnının sağ tarafında yataktan düştüğünde açılmış bir yara vardı, önemli görünmüyordu. Kelimenin tam karşılığıyla “plaza adamı” gibiydi. Ama bu takım elbise ve kutu çantanın sahibi bir işyeri çalışanı değildi. İş çantasının içinde palyaço kıyafeti vardı. Her zaman için çocukları mutlu etmenin bir şirketin yazılarını yazmaktan daha cazip olduğunu düşünmüştü. Eskiden, çok eski olmasa da eskiden bir ekipleri vardı. Tabi o zaman sadece palyaçoluk yapmıyordu. Sihirbazlık da yapmıştı. Ekipçe uzun ya da kısa eğlenceli gösteriler veya sihirbazlıklar yapıyorlardı. Turnelerle ülke ülke gösteriler yapmışlar ve ciddi miktarda paralar kazanmışlardı. Şu an işi bıraksa hayatının son günlerinde bile banka hesabında yüklü para olurdu. Ama o zaman vakit nasıl geçirdi? Bugün niye böyleydi? Niye koşuşturma yoktu?

Basamakları ikişer üçer indi. Tren bekleyenler başlarını öne eğmişti. Kimi uyukluyordu, kimi gazete okuyordu. Geçip bir banka oturdu. Ortada duran koca saate baktı, yirmi beş dakika içinde trene binmez ise işe beş dakika geç kalacaktı. Olsun,

tren zaten kaçırdığı andan sonra bile on beş dakika içinde geliyordu. Peki onun kaçırdığı hayat treni de on beş dakika içinde gelecek miydi? On yedinci dakikaya girdiğinde iyice sabırsızlanmaya başladı. Palyaço, saatine bakarak yandaki uykulu gözlerle boş rayları izleyen gence döndü:

- Bu tren ne zaman gelecek, on beş dakikayı üç dakika geçti! Ben mi kaçırdım öncekini?

Genç gülümsedi, bu gülümseyişte bir acıma vardı, döndü:

- Abi, canını sıkmak istemem ama nereye gidiyorsun?

Palyaço duraksadı, ne diyeceğini bilmemekle beraber gayet normalmiş gibi cevap verdi:

- İşe.

Genç iyice alayla sırttı:

- Bugün pazar abi. Sen git uyu bence. Pazar çalışan birine benzemiyorsun. Eğer yabancıysan da pazar günleri tren yirmi beş dakikada bir gelir.

Genç gözlerini geri raylara çevirdi. Palyaço rengini hiç atmadı:

- Yabancıyım.

Palyaço, soğuk harflerle bunu dedikten sonra otomata doğru yürüdü. İçinden de “Ama yaşamaya.” diyerek cümlesini tamamladı. Otomattan bir su aldı ve otomatın sol köşesine dayanarak yarısını tek dikişte içip diğer yarısını şişeyle çöpe attı. O sırada o gününü mahvedenin o olduğunu düşündüğü tren geldi. İş yoktu, eve dönebilirdi. Ama o, trene binmeyi tercih etti. Bu sefer işe değil, sahile gidiyordu. Sahili düşünerek trene bindi ama sahile geldiğini ancak kumlara bastığında anlamıştı. Denize yakın bir banka oturup hüngür hüngür ağlamaya başladı. Öyle bir ağlıyordu ki deniz tuzluluğunu sanki onun gözyaşlarından alıyordu. Sonra durdu, onu durduransa yanına birden birinin oturması oldu. Uzun, ince bir kadındı, saçlarına kasım güneşi

vurduğunda altın oluyordu, gözünün herhangi bir özelliği yok gibi duruyordu ama o kahverengi, teninin beyazlığıyla buluşunca süt dökülmüş toprağa benziyordu.

Kadın, palyaçoyu şöyle bir süzdü. Sonra onun üzgün hâline gülümsedi:

- Senin ne derdin var da bugün burada tek başına ağladın?

Palyaço, üzgünlüğünü dağıtıp bakınca üzgünlüğünü dağıtan kadının da ağlamış olduğunu gördü. Bir sohbet açıldı, palyaço daha önce hiç böylesine içten gülmemişti. Kadın aniden keskin bakışlarını palyaçoya çevirdi:

- Bir palyaço nasıl mutsuz olabilir ki?

Palyaço buna da güldü çünkü bu söz onu mutlu etmek içindi. Ama palyaço eksik kalmadı:

- Palyaçoların da duyguları vardır. Sihirbazlar da sihirle kaybettikleri duyguları bir gün geri getirebilirler.

Bunu derken geri getirdiği duygulardan hüznü sihirle kaybediverdi. Bu kadındaki neşe ona yeterdi.

Günler geçti, aylar geçti...

Palyaço yine aynı özenle aynanın karşısındaydı. Ama bu sefer gülümsüyordu. Fazla bile mutluydu. İş çantasını almadı çünkü onu, anılarını sakladığı kutunun en dibine koymuştu. Ve yıllarca evden çıkmayan o palyaço bir kafenin akşam gösterisine katılmaya gidiyordu. Solistin özel davetlisiydi.

KANLI KAR

Sevde YARDIM
İhsaniye İbn-i Sina Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Bazen hayvan otlatılan bir alan, bazen tarlanın sınırlarını belirleyen bir kazık, bazen de çeşmedeki bir hortum neden olur burada silahların yastıkların altından çıkmasına. “Can değil, şan mühimdir.” Der kimileri övünerek. Bu yüzdendir ki toprak değil kan kokar yağmurda sonra köyümüz. Ve şanla değil kanla anılır insanların dilinde senede bir. Muhakkak televizyonlar gelir köyümüze bir cinayet ya da kan davası haberi için. Bu yaşıma rağmen iki kez acı bir haberin ortasında, spikerin arkasından kameraya el sallamışlığım vardır benim de.

Kapılar kapanır köy büyük bir sessizliğe bürünür kötü bir olay yaşandığı günler, tesadüf gibi. Kaç acı ölüm gördüysem gök bile kapkara kesilmiştir. Birkaç gündür de böyle bir sis ve karanlık eksik olmadı tepemizde. Karla kaplı dağlarda karın rengi griye çalıyor gündüz vakti. Çocuk aklımla korkuyorum, ya yine bir can yanacaksa, bu karanlık onun habercisiyse diye.

Yanılmamışım. Aralık ayının son haftasında tükürüğün havada donacağı soğuk bir akşamüstüydü. Göğü delen bir sesle irkildim. Hemen perdeyi kapadı annem, kapının kulpunu çekti ardından. Işıkları kapadık. Beşikteki kardeşim korkmuş olacak ki huysuz bir ağlamaya büründü. Ağlamaktan yeri göğü inletti, yüzü gözü kıpkırmızı oldu. “Kan davası mı acep.” dedi babam bağdaş kurup tütün sardığı yerden doğrulup. Dedemse “Yine o Allahsızlar geldi.” Dedi kıpırdayan dudaklarını durdurup “Amin.” Dedikten sonra.

İçim sıkıldı. Duyduğum sıkıntı önceliklerden başka, önceliklerden ağır bir histi. Dedemin duymadığım duasına bir “Amin” de ben dedim içimden. İçimdeki sıkıntıya rağmen okula ödevsiz gitmek istemedim. “Barış” konulu bir kompozisyon yazacaktık. Kalemimin ucu körelmişti, bir bıçak alıp kalemimi sivirtmeye başladım. Işığı açmamamız gerektiğini düşünürdük böyle durumlarda. Işığın kapalı tutulmasıyla biz evde yoktuk. “Bize zarar göstermeyin.” demenin başka bir yolu vardı karanlık. Ben elime kalemi alınca kıyamadı dedem, masanın üzerinde duran muma bir çakmak çaktı.

Her kurşun sesinde olduğu gibi evimizi derin bir sessizlik kapladı o gece. Dışarı çıkmazdık böyle durumlarda. Sıkışan kardeşimi bahçedeki tualete salmadı anam. “Camdan dışarı işeyiver.” dedi başına bir iş gelmesinden korkarak. Bense ödev

yaptım geç vakte kadar. “Ankara’ya katip mi olacaksın? Bırak kitabı defteri, uyu.” dedi babam bir ara. Ödevi yarıda kestim böyle olunca korkumdan. Mumu üfledim. Televizyonda görürüm mum üflerken dilek tutarlar. Doğum günü pastası eksik belki bu durumda. Olsun, ziyarı yok. Dilek tuttum. “Allah’ım sen bizi koru.” dedim tüm çocukluğumla. Gözlerimi yummadan önce yarıda kalan ödevde öğretmen kızarsa diye tedirgin oldum. Yine de ödev yarım bile olsa öğretmen el kaldırmaz, ama sözünü dinlemez uyumazsam babam konusunda tam tersi olabilir. Yarım ölüm derler uykuya, unutturur her tasayı. Ben de kendimi korkularımдан, endişelerimden arındırıp gecenin sessizliğine bıraktım.

Sabah ortalıkta ses soluk olmayınca, “Ortalık yatışmıştır.” diyerek okula gitmeme rıza gösterdi anam. Otlu peynirle yumurtalı ekmeğin bir elimde, defterim kitabım bir elimde düştüm yola. Düştüm ama aklım hep ödevde. Kızmasından çok öğretmenimi üzersem diye korkuyorum. Nedendir bilmem öğretmenimizi buradaki kadınlardan narin görüyorum. Bana üzülür, darılır da hasta olursa diye kuruyorum aklımda kendimce. O, her fırsatta bizlere barıştan bahsederken tembellik edip barış konulu küçük bir ödevi bile yerine getirememekten utanıyorum. Ayaklarım geri geri gidiyordu bu yüzden. Okula doğru yaklaştıkça yerdeki karlar kırmızıya bürünüyordu. “Niye kırmızıya boyamışlar ki?” diye düşünüyorum, sebebini merak ediyordum.

Az zaman sonra yarıda kaldı düşüncelerim. Öyle bir daraldı ki içim yere düştü yumurtalı ekmeğim. Dedem doğru bilmiş. Allahsızlar gelmiş dün gece köye. Vurmuşlar Neşe Öğretmen’i. Gece sesleri duyan kimse korkudan dışarı çıkmadığından olsa gerek cesedini elinde barış konulu kompozisyonlu çocuklardan biri bulmuş. Gülümseyerek boyamış karı kırmızıya. Eminim gözlerini yummadan “Çocuklarım” demiş, bize seslenmiştir.

Ödevi bakılmadı o gün ve üzmedim öğretmenimi. Yemedim işte yumurtalı ekmeğimi de. Annem biraz kızdı ama olsun. Ve babamı da kızdırmadım o gece mumu yakarak. Eve gittim. Tek oyuncuğımı, plastik boncuklu tabancamı paramparça ettim. Ağladım sadece. Ve “Amin” diye eşlik ettim dedemin dualarına.

FARK ETMEK

*Şevval DURMUŞ
Samsun İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi*

Gözlerimi kapıyorum usulca. Araba kornaları, kuş cıvıltıları, yere düşen yaprağın anlık çıkardığı ses... Sonra üstüne biri basıyor yaprağın. Bu sesi anımsıyorum. Mazi bir film gibi akıp gidiyor gözümün önünden bu sestten sonra. Oturduğum tahta banka dokunuyorum. Çizgileri tek tek yokluyorum bir anıya yeniden rastlamak için... Eskiden her gün geçtiğim yolun kıvrımlarını anımsatınca elim takılı kalıyor bir çizgide. Sonra bir ıslaklık avcumun içinde... Anlıyorum ki bulut da dökmüş içini bugün. Gülümsüyorum, yağmur damlalarının tebessüm çukurlarına dolmasına izin veriyorum. “ Neredeyim ben sahi? Ne yapıyorum bu ıslak, ıssız, mutsuz yerde? Sorun, bulunduğum yer mi yoksa gittiğim her yere taşıdığım, kafamın içindeki tilki mi?” Bu sorular dolanıp duruyor kafamda. Tebessümüm solan bir çiçek gibi başını eğip yok oluyor yavaş yavaş. Hep bir arayış içinde olan bedenim ve ruhum sonunda bu ıslak bankta soluklanıyor: Kendimi bir an olsun kinin buğuladığı gözleri; hırsın, ihanetin, paranın kirliliğinin olmadığı bir yerde hayal ediyorum. Az önce üstüne basılan yaprak ayağımın dibinde beliriveriyor. Basmadan zıplıyorum üstünden.

Tatlı bir yalnızlık seziyorum bir anda kendimi bulduğum bu yerde. Bazen hepimizin sahip olmak istediği tarzdan bir yalnızlık bu. Benim her zaman yaşadığım yalnızlığın aksine garip bir şekilde güven veren bir yalnızlık. Güneş farklı parlıyor, rüzgar yüzüme okşarcasına vuruyor. Yapraklar çiğnenmek için değil burada, hissediyorum. “Ben zaten ölmüştüm!” diye fısıldıyorum kendime. Goethe’nin dediği gibi faydasız bir hayat erken bir ölümdü aslında. “Ben zaten ölmüştüm, ben, ben burada kalsam! Yüzümü okşayan meltemin dansına eşlik etsem, sadece hüznün ve acının arasında gidip gelen, giderken de dönerken de benden bir şeyler götüren bir sarkaca bağlı olmasam, ben özgür olsam!”

Bu fısıldayanın ben değil, kafamdaki tilki olduğunu fark ediyorum bir müddet sonra. Kafamdaki tilkinin sesine kulak veriyorum ilk defa. Belki de uzun bir zamandan sonra ilk defa cesaretimin korkaklığıma boyun eğmesine izin vermiyorum. Yolumuzu şaşırduğumuzda, yoldan çıkmak üzereyken, yolumuzu kaybederken ya da hiçbir yola sahip değilken kafamızdaki tilkinin bize rehber olmasına müsaade etmeli miyiz diye düşünüyorum. Sonra kendimi kafamdaki tilkiye daha bir şevkle kulak verirken buluyorum. Aynı yolda yürürken başkaları tarafından yolun dışına çıkarılıp, bilmediği yollarda kaybolan ben, artık kendi yolumu çiziyordum. İçimde ilk defa karşılaştığım, bir yandan da sanki hep benimlemiş gibi olan bir sızı hissediyorum. Bazen veda etmek zorunda olduğumuz anlar hüznle dolup taşsa bile o anlar bize ait olduğu için unutmak içimizde anlık bir sızı oluşturur. İşte ben o sızıyı kaderin bir imzası olarak görüyorum. Yaptıklarım, yapmak isteyip de yapamadıklarım, hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan çaresiz bir umutla sarıp sarmalanmış hayallerim... Hepsi bir olup kalbimin tam üstüne oturuyorlar. Az önce yüzümle adeta dans eden meltem, şimdi canımı acıtıyor. Güneş görkemli ışığını kaybediyor. Sonra kafamdaki tilki iç sesime karışıyor yeniden: ‘‘ Burası da aynı oldu! Senin bitmek bilmeyen, her şeyi mahveden bu hüznün ne böyle?’’ İşte o an bir dost aramamam gerektiğini, hüznümün her zaman dostum olarak bir köşede beni beklediğini fark ediyorum. İçimde, tam göğsümün üzerinde kontrol edemediğim bir titremeyle yavaşça gözlerimi açıyorum. Karşımda ezilmiş yaprak, elimin altında yer yer ıslak olan tahta bank, kuruyan gözyaşlarımın yüzümde bıraktığı ağırlıkla birlikte bir söz hatırlıyorum. ‘‘Hayat bir yaşantı aramak değil, kendimizi aramaktır.’’

GÜNDÜZÜ BEKLENEN GECE

Şevval OKER
Samsun İbrahim Tanrıverdi Sosyal Bilimler Lisesi

“Her şey olacağına varur, ilahi takdir yerini bulur, yazılmış olan başa gelir Leyla'm, sen yeter ki Yaradan'a sığın.”

Şimdi düşünüyorum da anneannemin teselli edercesine söylediği sözler, belki de sadece teselliden ibaret değildi.

Yağmurlu bir yaz gecesi, Rize istikametinde bir otobüsün içinde dışarıyı izliyordum. Anneannemi ziyaret etmek ve biraz da şehirden uzaklaşmak için yaz tatilini köyümüzde geçirmeye karar vermiştim. Uzun sürecek otobüs yolculukları ise, işin en eğlenceli kısmıydı. Tek endişelendiğim şey, yanıma oturacak kişinin beni rahatsız etmesi ihtimaliydi ki, bu gerçekten büyük bir problemdi. Bunları düşünüp kafamda kocaman bir stres bulutu oluştururken, telefonumu elime alıp rahatlatıcı bir müzik açmaya yeltendim. O an sağ tarafımdan bir ses işittim.

—Köpeğin sevimliymiş.

Kısa sarı saçlı, liseli gibi gözükken genç bir kızdı sesin sahibi. Gözleri telefon ekranımdaki fotoğrafı işaret ediyordu.

—Teşekkür ederim.

Kız yanımdaki koltuğa oturdu, eski bir dostla karşılaşmışça bir edayla konuşmaya başladı.

—İsmi ne?

—Adı Gece... Çünkü benim adım Leyla, gece demek. Köpeğimle aynı ismi taşıyoruz.

—İlginç. Retrieverlar çok sevimlidir ama büyüdüklerinde kocaman oluyorlar, ben daha küçük türleri seviyorum. Bakımları çok daha zor ama sevimliliklerine değer. Benimki bir kaniş, bak... Bu arada ben Rûziye, sen sormadan ben de söyleyeyim, gündüz demek...

Bu sohbetle, gece ile gündüz kadar farklı olan gece ve gündüz -Leyla ve Rûziye- uzun bir yolculuğa çıktık. Altı saat boyunca zaman zaman tartışarak, zaman zaman gülerек konuştuğumuz o yolculukta Rûziye ile. Hatta bir ara, Rûziye benim gece siyahı uzun saçlarımı ördü, ben onun gündüz güneşi kadar parlak sarı saçlarını topladım. Tek arkadaşı köpeği olan ben, ilk defa birisine kendimi bu kadar yakın hissettim. O gün birbirimize veda etmeden otogarda numaralarımızı aldık.

İkimiz, o yaz Rize gibi küçük bir kıyı şehrinde yapılabilecek ne varsa yaptık: Yaylada güneşlendik, merkez camisinin önünde fotoğraflar çekindik, horon oynamayı uzun uğraşlardan sonra öğrendik, kalede çay içtik ve hatta bana zorla hamsi bile yedirdi. O yaz, umduğumdan çok fazlasını buldum Rize’de. Öyle dolu doluydu ki günlerimiz, zamanın nasıl aktığını fark etmedik. Eylül, davetsiz bir misafir misali kapıyı çaldığında, ikimiz de kapıyı açmak istemedik. Fakat, bu davetsiz misafirin ne yapıp ne edip eve gireceğini bildiğimizden, pencereleri kırarak girmesinden kapıdan girmesini tercih etmiş olacak ki, kapıyı açan kişi Rûziye oldu. Okulların açılmasına bir hafta kala, İstanbul’a dönmek için biletini aldı, buruk bir sevinçle hep gittiğimiz çay bahçesinde buluştuk.

—Bu yıl okul yoğun olacak ama iletişimi koparmayız, yavru köpek bakışı atmana hiç gerek yok Leyla.

— Söylemesi dile kolay, dokuz ay... Hem gözden irak olan gönülden de irak olur derler.

—Aa, şu haline bak! Gören de Selvi Boylum Al Yazmalım’ı çekiyoruz sanır. Bu son değil, bir dahaki yaz yine geleceğim buraya, o zaman belki sen Gece’yi getirirsin, benim kanişle iyi anlaşırlar. Sence?

—Bilemedim ki şimdi...

Evet bilemedim: 6 Eylül gecesi, Rûziye'yi otogardan evine yolcu ettim. Fakat bilemedim, o gece arkadaşımın gecenin içinde kaybolacağını; bilemedim, gecenin gündüze ne kadar acımasız olabileceğini ve bilemedim, gündüz gittiğinde gecenin bir anlamının kalmadığını. Gündüz gittiğinde ben, gece, ilk defa karanlığı korkutucu buldum.

Ananemin sakin sesi sırtımı okşarken ilk defa birisini kaybetmenin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü adeta.

— Her şey olacağına varır, yazılmış olan başa gelir Leyla'm, sen yeter ki yaradana sığın. Derdi veren Allah, sabrını da verir.

Rûziye'nin evine adım attığımda, onunla alakalı her bir ayrıntı üzerime hücum etti. Saçlarını düzelttiği ayna, ayakkabılıktaki eskimiş patenleri, masasının üstünde duran okula giderken kullandığı metro kartı, gösterdiği bir fotoğrafında taktığı kırmızı sırt çantası ve daha bir sürü şey...

Küçük evin bir köşesinde toplanan akrabaları ağlaşıyor, Rûziye'nin pek akıllı bir kız olduğundan bahsediyorlardı. O sırada 8-9 yaşlarında küçük bir oğlan çocuğu annesinin eteklerine sarılmıştı.

—Anne, ablam nerde?

—Gitti oğlum, ablan Allah'ın yanına gitti.

—Peki ablam gittiyse, benim ablam nerede?

—...

Annesi oğluna sıkı sıkı sarılırken, kalabalık daha da yüksek sesli bir uğultu çıkardı. Fark ettiğim şey şuydu ki, ailesi dışında kimse Rûziye için üzülüyordu. Herkes, geride kalan ailesi ve kendileri için üzülüyor, yas tutuyordu. Dağıtılan pide bile bunun göstergesiydi: Cenazeler ölenler için değil, geride kalanlar içindi.

İnsanların ölümle ilgili fikirleri, bilinmezlikten korkmalarından kaynaklanıyordu: Mezarlıklardan korkuyorlardı mesela. Bu, atom bombası düşen Hiroşima'dan bütün radyoaktif madde engelleyen kıyafetleri giydikten sonra bile korkulmasına benziyordu: Asıl korkulan şey, bombanın düştüğü yer değil, bombanın şiddeti ve peşinden getirdikleriydi ama insanlar yine de bombanın düştüğü yerden manasızca korkarlardı. Aynı şekilde hayalet kasabalardan korkulurdu, aslında korkulan şey bir kasabadakilerin ölüp gitmesiyken, geride kalan kasaba insanlara korkunç gelirdi çünkü insanlar hayatlarının her anında trajedi ögesini yaşatırlardı. İşte bu yüzden mezarlıklar korkutucudur: Asıl korkulan ölümdür ama ölüme uğrayanların olduğu yer, insana ihtiyacı olan trajedi ögesini verir, korkularını taze tutardı.

Bunları düşünürken bacaklarıma değen bir şeyle irkildim. Simsiyah tüylü bir kaniş, ayaklarıma sarılıyor, garip sesler çıkarıyordu. Eğer Hz. Süleyman gibi hayvanların dilinden anlayabilseydim, hayvancağızın sahibini aradığımı, adeta ağladığımı söyleyebilirdim.

“On yıl boyunca okula gidin: Güneşin nasıl doğduğunu, çimlerin neden yeşil olduğunu, üçgenin alan formülünü bilin. İnsan hakları ile ilgili konferansları dinleyip dünya barışı üzerine denemeler yazın. Birçok dil öğrenin ve farklı kültürler keşfedin. Eğer okulda öğrenemeyeceğiniz bir şey varsa o da 00hayatın ne kadar beklenmedik ve kısa olduğu; tek bir anda yeşerebileceği gibi, dakikalar içinde solup gidebileceğiydi. Aynı şekilde zaman, lehimize veya aleyhimize akan bir nehir olabilirdi. Eğer siz nehrin yatağını değiştirecek, en azından değiştirmeyi deneyecek kadar ısrarcıysanız, hayat öyle ya da böyle sizi ödüllendirecektir.”

Evime giden otobüste bu satırları okurken, “Acaba hayat beni nasıl ödüllendirecek?” diye düşünmeden edemedim. Olabilecek en kötü şey zaten başına geldiğinde, nasıl devam ederdi insan?

Bütün düşüncelerim muavinin sesiyle odağını kaybetti.

—Şuraya geçebilirsiniz.

Yanıma birisi yerleşirken, yolculuğun başlamak üzere olduğuna kanaat getirip kulaklıklarımı taktım. Yanımda bir hareketlenme oldu ve ardından titrek bir ses işitildi.

—Köpeğin sevimliymiş.

Başımı çevirdiğimde gözüme çarpan genç kız az önce sorduğum sorunun cevabını almış gibi hissettirdi: En kötü şeyin olup olmadığını bilemezsin, aynı şekilde en iyi şeyin de.

Kalın yağmur damlaları sol tarafımdaki cama çarparak adeta cam üzerinde yarışırken, zaman lehime işlemeye karar vermiş gibiydi.

—Teşekkür ederim, ismi Gece.

...

GIRGIR

*Yeşim HAYMANA
Datça Yılmaz Kardeşler Anadolu Lisesi*

Nasıl bu kadar kirleniyordu bu ev? Gerçekten aklım almıyor. Demek annemin dediği kadar varmış. “Her yer saç!” derdi de inanmazdım. Annem başı örtülü bir kadındır. Saçları pek dökülmez. Kaç yıllık annemdir, Allah var, bir günden bir güne ona ait bir saç teli görmemişimdir ne yerlerde ne yemekte. Evde saçı uzun olan bir ben vardım ve saçlarım salık gezmeyi severdim. Benim saçlarım çok seyrekli ve bu kadar az olan saçımı toplayarak saçsız görünmek istemiyordum. Annem kaç kez bana “Şu saçlarına bari bir toka tak, her yere dökülüyor.” dedi. Ama dinlemedim. Çok abartıyor diye düşünüyordum.

Annem geçen hafta ameliyat oldu, bel fitiği nedeniyle. Bir hafta kaldı hastanede. Babam ve ben refakat ettik anneme hastanede. Çok eğilip kalkmaması gerekiyormuş, doktor öyle dedi. Annemin birçok

Artık saçlarıma da toka takıyordum bu arada.

Mesela geçen gün komşumuz bize geldi anneme geçmiş olsuna. Mutfağa gidip Türk kahvesi yaptım, döndüm. Kadının omzunda gördüğüm dökülmüş saç teli döndüğümde kaybolmuştu. Yerinde yoktu. Gözümle aradım, taradım ama yoktu. Neyse “Gırgır bu işi halleder, bulurum nasılsa!” diye düşünmeye görevi bana kaldı. Her gün evi ben gırgırlamaya başlayınca anladım annemin ızdırabını. Haftada bir de elektrikli süpürge ile temizliyordum her yanı. Gırgırı her çevirişimde bana ait saç tellerinin ve halı tüyelerinin sinsice takıldığını görürdüm gırgırın fırçalarına. Bu yüzden kafamdaki bu saçlarımdan bile tiksindir oldum. Şaşıp kaldım bu işe. Her gün bu kadar saçım dökülüyorsa kel kalmam gerekirdi. Demek ki o kadar da çok dökülmüyordu. Her saç teliyle karşılaştığımda istemsizce inceliyordum telleri. Kıl, tüy işinin uzmanı oldum adeta. DNA testlerine falan gerek yoktu, bir görüşte anlayabilirdim kime ait olduğunu. Çalıştım kendimi rahatlatmak için. Ama yok, yine gözüm sağa sola yerlere bakıyordu bulmak ümidiyle.

Bazen seviyordum bu gırgırlama işini bazen de hiç sevmiyordum. Ömrümü yedi bu iş. Sanmayın ki işin gırgırındayım. Sahiden “Gırgırgırr!” sesi beynimi kemiriyor. Kimdir bu gariş şeyi düşünen. Adına baksanıza, gırgır. Dırdır gibi değil mi? Ne gariş! Dırdır etmek de böyle bir şey sanırım.

Elimdeki bu gırgırın rengi de güzeldi ama ne bileyim seve miyordum işte. Kapak kısmı fıstık yeşili, alt kısmı çingene pembesi. Severdim bu renkleri oysa. Bu alet ya da cihaz mı yoksa makine mi ne desem bilemedim bana zimmetli gibi. Benden daha iyi kullanan varsa çıksın söylesin. Nasıl temizlenir, nasıl yıkanır; sert zeminde nasıl kullanılır, halıda nasıl kullanılır, tüm incelikleri biliyordum. Kaybolunca nerden çıkar, kaybolmaması için nereye konur bilirdim. Bilirdim bilmesine ama ne hikmetse hiçbir zaman ilk aradığımda bulamıyordum. Şeytan alıp götürüyordu sanki.

Gırgır, elimde desenli hatta çok desenli halılarımızın üstünde “gırgırgırr” sesinin eşliğinde bir sağdaki lalenin üstünde, bir soldaki karanfilin üstünde dolaşıyor, bir yukarıdaki dairenin içinde daireler çiziyor, bir aşağıdaki karenin içinde kare çiziyordu. Halıların nasıl dokunduğunu öyle uzun uzun düşünürdüm ki, desenlerin manasını, renklerin hikayesini... Fabrikasyon halıların dokunma sahneleri gelirdi aklıma, hayali bir makine düşünür gözümün önüne getirmeye çalışırdım dokunuşu. El dokuma halıların da “kirkit” denilen bir aletle sıkıştırıldığını bir programda görmüştüm. “Küt küt küt” diye ses geliyordu bu esnada. Halı dokunurken de yine bir gürültü içinde dokunuyordu anlaşılır. Demek ki halının kaderinde gürültülü bir yerde yaşamak vardı. Demek ki memnundu durumundan. Ya da “Yetti artık!” diyerek bıkkınlık yaşıyordu. Ben bunları düşünürken bir yandan da saçlar yapışıyordu fırçalarına, bir de onu temizlemek zorunda kalıyordum. Temizliyor, tekrar kaldığım yerden devam ediyordum. Gırgırın uzmanlık alanı saçlardı.

Halının kareli olan tarafını gırgırladım sonra diğer karesini ve diğerlerini. Bazen gırgır bir araba oluyor, halı da bir yol oluyordu; bazen de uçak oluyordu, halı da bir pist oluyordu; bazen de gırgır bir çiçek oluyordu da ben bahçelere çiçek ekiyordum.

Salon bitti, tam mutfak halısına geçeceğim, gırgır ters bir şekilde açıldı ve içindeki her şey sanki isyan edermişçesine dışarı döküldü. Ben uçaktı, arabaydı derken epeydir boşaltmamıştım, unutmuş dalmıştım. “Bu olacak şey miydi?” Bu kadar öfkelenmeye gerek yoktu ama “Bu da yapılır mıydı be gırgırcığım, tamam sen yoruldun ama ben de yoruldum be gülüm. Bu işi bu kadar büyötmeye gerek var mı? Alt tarafı bir iki yer temizliği canım kardeşim. Sırtında taş taşıyorsun ya!”

Tüm gücümü topladım ve en baştan pembe arabamı sürmeye başladım her zamankinden hızlı bir şekilde tek tek tüm karelere uğradım ve işimi tamamladım. Mutfak, en zor bölümdü. Yemek döküntüleri, ekmek kırıntıları, saç, kıl... Daha nicesi masa örtüsünden süzölerek yere düşen her şey pembe arabamın tekerleğine takılıyordu. Mesele sadece temizlemek değildi ki dizlerimin üzerinde duruyordum. Bu şekilde ilerlemeye çalışıyordum ve dizlerim acıyordu. Ayrıca bir yandan da yerde bulduğum bir çatalı, annemin yerinden çıkmış gözlük camını, uzun zamandır kaybolan bir küpemi buluyordum ve her defasında kalkıp bunları olması gereken yere koyuyordum. Birinde annemin dikiş iğnesini bile buldum. Neyse ki birimizin ayağına batmadı.

Mutfak da bitmişti, tek tek tüm yolları aştım, engelleri geçtim ve zafere ulaştım. İtinayla arabamı elime aldım, dikkatli olmalıydım çünkü gerçekten ikinci bir faciayı kaldıramazdım. Balkona çıktım tüm sinirimi boşaltmak istercesine gırgırın kapağını açtım ve usulca kılların, tüylerin ve onlara benzer şeylerin dökölmesini, havada süzölerek çöp bidonuna dökölüp tutunmalarını izledim. Şimdi de fırçaları saçlardan kurtarmak gerekiyordu.

Hiç unutmam bir kere annem “Hadi kızım şöyle yerlerin tozunu bir aliver şununla!” diyerek gırgır işaret etmişti. “Uykum var!” diyerek odama gitmişim. Sonra annem odaya geldi ve orada gırgır yaptı öyle bir sesi vardı ki uyku ve uyanıklık arasında duyduğum bu ses, rüyamda beni bir uzay gemisinde hissettirmişti. Gemi bir gırgır andırıyordu, aslında içindeydim fakat dışarıdan görebiliyordum bu cismi ve hatta sürücü koltuğunda oturduğumu görebiliyordum. Pek de havalı görünüyordum. Saçlarımı topuz yapmışım. Ama bir anda inanılmaz bir uğultu duydum ve içinde

bulduğum bu araç sesin yükselmesiyle beraber büyük bir gürültü kopardı ve patladı. Boşluktaydım. Fakat bir nesneye tutunarak havada durabiliyordum: gırgır.

Uyandığında annemin yanı başımda olduğunu gördüm. “Ne oldu kızım! Korktun mu? Şöyle yerlerin tozunu almaya çalıştım.” dedi. Usulca sıcacık dudaklarıyla alınımdan öptü beni. Annem biraz ter kokardı bazen ama severdim onun terli hallerini. Beni öperken bu kokuyu almıştım. Bana dokunsun da nasıl dokunursa dokunsun. Onun kokusu da onu annem yapıyordu.

Kapının zili çalıyordu. Annem bir yandan başörtüsünü düzeltiyordu, (her kapıya baktığında mutlaka örtüsünü düzeltmeye çalışırdı) bir yandan da elindeki gırgırı bir an nereye bırakacağını düşünür gibi telaşlıydı. Sanki elindeki bir suç aletiydi ve onu saklamaya çalışıyordu.

Annem kapıyı açtığında babamın sesini duydum. Bu saatte ancak babam gelmiş olabilirdi zaten. Ama biraz gecikmişti. Ben de içeriden gelen hışırtı seslerini merak edip salona gittim. Babam bir şey almıştı anneme. Bir an bir kıskançlık duydum sonra bu duygudan kurtulmaya çalışarak, “Ne aldın baba?” dedim. Babam büyük bir iş başarmanın, ince fikirli olmanın gururu ve sevinciyle sadece gülümsedi. Annem bu arada açmıştı bile kutuyu. Bu bir el süpürgesiydi. Şarjlı el süpürgesi. Reklamlarda denk gelmişim ama bir gün bizim de alabileceğimiz ve bizim eve girebileceği, ne yalan söyleyeyim, hiç aklıma gelmedi.

“Aaama, şey! Artık gırgıra ihtiyacımız yok gibi, öyle mi?” dedim.

Hem biraz buruk hem sevinçliydim. Bilemedim. Sanki gırgıra bunca zaman haksızlık etmişim. Acaba bu el süpürgesi halıları iyi temizler miydi? Neticede bizim halılar biraz naylonumsuydu, annem öyle derdi; saç, kıl her şey yapışveriordu. Çok güvenemedim bu alete.

Annem, “Gırgırı atmaya tabii gerek yok, evde bir kenarda duruversin bize zararı mı var? Elektrik olmaz, bozulabilir, dünyanın türlü türlü hali var!” diyerek elindeki el süpürgesine bakıyordu. Sanırım o da pek benimseyemedi. Babama ayıp olmasın diye çok bozuntuya vermek istemiyordu. Babamsa çok gururluydu. Annem de ne değişik bir kadındı, başkası olsa kocasının boynuna sarılırdı belki. Annem belli

ki sevmiyordu yenilikleri. Eski düzeni bozulursa yuvasının büyüğü bozulacak gibi düşünüyordu sanırım.

Bir an acaba bu aletle de konuşabilir miyim, diye düşündüm. Beni dinler miydi? Aslında bir terapi gibiydi bu gırgırlama işi benim için. Şimdi bunun yerini ne dolduracaktı. Bu düşünceler içerisinde gırgırı aldım ve en son annemin odasını temizlemesinden dolayı dolan içini temizledim. Lavaboya gittim ve yıkadım. Kendi içimdekileri de çöpe döksem, içimi şöyle yıkayıp pırıl pırıl etsem, kendimi rafa kaldırsam diye düşündüm.

KİTAPLARA DOKUNAN GÖZLER

Yusuf Hilmi DAŞKAYA
Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi

Okuyordu... Durmadan nefes almadan okuyordu... Kitaplar onda bağımlılık yapmıştı. Soluksuzca okumak ve o kitaba kapılıp sonsuz bir yolculuğa çıkmak istiyordu. Yorulmadan bıkmadan usanmadan okuma ihtiyacıyla doluydu. Hayatının sonuna kadar sadece kitaplarla yaşamak istiyordu, sadece kitaplar... Onun için yaşamının başka bir anlamı yoktu. Kendini sadece kitaplarda bulabiliyordu. Kimseyle görüşmek istemezdi. Görüşmek yerine evde kitap okumak isterdi. Ailesi her ay ona düzenli para gönderiyordu. O da neredeyse bütün parasını kitaplara harcıyordu. Aç kalmak umurunda değildi. Herhangi bir ihtiyacını karşılamak istemiyordu. Onun için sadece bir ihtiyaç vardı o da kitaplar...

Hayatta her güzel şeyin önüne bir engel çıktığı için, bu bibliyomanın önüne de bir engel çıktı. Hem de onu derinlerden yaralayan, onun için acı verici ve çözümü olmayan bir engel.

Bir akşam vakti tanıdık bir sahaftan çıktı, elindeki poşetten çıkardığı bir kitabı okumaya başladı. Öyle daldı ki önüne gelene çarpıyor, deviriyordu. O şekilde uzun süre ilerledi. Caddeye geldiğini fark etmeden salına salına yürümeye devam etti. Arabalar korna çalıyor ama bibliyoman kulaklarını seslere kapatmıştı. O yolu sağ salim atlattı. Bir sonraki yoldan geçerken bu sefer o kadar şanslı olmadı. Uzaktan gelen dalgın sürücü adamı fark edemedi. Adam ise hâlâ kitaptaydı. Bu şekilde ilerlerken araba adama çarptı ardından direğe çarparak durdu.

Gözünü açtığında her yer ona karanlık gibi geldi. Gözleri açtı ama neden göremediğine anlam veremedi. Ne olduğunu da hatırlamıyordu. En son bir kitaba başladığını hatırlıyordu. Yolda yürüdüğünü de. Ama sonra... Ne olduğunu hatırlamıyordu. Neden her yerin karanlık olduğuna da anlam verememişti. Etrafta biri vardır umuduyla seslenmeye başladı.

“Orada kimse var mı?”

Bunu tekrarlamaya başladı. Sürekli seslendi, seslendi, seslendi... En sonunda bir kadının sesini duydu.

“Beyefendi sakın olun. Güvendesiniz.”

Adam bu sesi tanımıyordu. Tedirgin olmaya başladı. Kadından gelen sese doğru bağırılmaya başladı.

“Niye her yer karanlık? Neredeyim ben?”

Kadın şaşkın bir şekilde ışıkların açık olduğunu söyledi. Adam ise gayet ciddi ve endişeliydi. Kadın adama bir şey olduğunu anladı ve koşarak odadan çıktı. Adam bağırılmaya başladı.

“Hanımefendi... Hanımefendi buraya gelin! Bana neler oluyor Allah aşkına!”

Sonra içeriye kadınla beraber bir adam daha girdi. Kadın korkmuş gibiydi. Adamın yanında duruyordu. Kulağına *“Doktor Bey gözlerinde sorun var galiba lütfen bakın”* diye fısıldadı. Bibliyoman daha çok gerildi. Kalkmaya çalıştı ama doktor durdurdu. Hemen gözlerini kontrol etmeye başladı. Adam yerinde duramıyordu. Aklına ilk gelen şey kör olursa nasıl kitap okuyacağı idi. Doktor durdu, düşündü. Sonra yüzü düştü. Kadına dönüp *“Hemşire hanım hasta da kaza ve sarsıntıya bağlı geçici körlük gerçekleşmiş. Gerekli tetkikler uygulansın. Gerekirse psikologla konuşsun. Testleri bitince taburcu edilebilir”* deyip odadan çıktı. Arkasından hemşire de odadan çıktı. Adam olduğu yerde kalakaldı. Doktorun dedikleri kulağında yankılanıyordu. *“Geçici körlük... Geçici körlük... Geçici körlük...”*. Onun için kör olma diye bir olasılık olamazdı. O olamazdı. O kitapları görmek, okumak için bu hayattaydı. Üzüntüsü içine kara bulut gibi çöktü. Sinirlendi elini etrafa savurmaya başladı. Sonra gözlerinden çenesine uzun ince yaşlar süzüldü. Kafasını yastığa gömdü ve bunun bir rüya olması için dua ederek uykuya daldı.

Sabah olduğunda güneşi görme umuduyla gözleri açtı. Ama nafileydi. O artık kör olmuştu. Gözü görmeyen kitap okuyamayan sinirli ve üzgün olan biri olup çıkacaktı. En azından o öyle düşünüyordu. Hayatı kitaplar için yaşayan birinin hayatından kitapları çıkarırsanız geriye ne kalır ki? Kendini koskocaman bir hiç olarak görüyordu. İşe yaramaz, huysuz, bomboş bir adam olarak betimledi kendini. Üç gün boyunca gerekli testleri yapıldı. Hiçbir şey çıkmadı. O hâlâ üzgün ve kör bir adam olarak yatağında bunların geçmesini bekliyordu. Hemşire adamı taburcu edeceği gün adama *“Ailenizle görüştük. Çok üzüldüler. Gelemeyecek kadar hasta ve yaşlı olduklarını söylediler. Ama hastane masraflarınızı onlar karşıladı. Bir de son olarak size yardım etmek isteyen bir psikolog var. Kendisi hastanemizin en iyi psikologlarından birisidir. Ona güvenebilirsiniz. Taburcu olmaya hazırsınız. İşlemelerinizi başlatıyorum.”* deyip çıktı. Adam kalakaldı. Ne yapacaktı şimdi. Eve nasıl gidecekti? Psikolog istemiyordu, kimseyi istemiyordu. Hiç bir şey istemiyordu kitap okumak dışında. Hemşire hastayı giydirdi eşyalarını hazırladı ve görme engellilere verilen beyaz bastonlardan birini eline tutuşturdu. Kapıya kadar eşlik etti, sonra da *“İyi günler”* deyip işine geri döndü. Adam hiçbir şey bilmiyordu. Ne yapacaktı ki? Biraz düşündükten sonra en iyisinin bir yere oturmak olduğuna karar verdi. Etrafa seslendi.

“Biri yardım edebilir mi?”

Sanki etrafta kimse yoktu ona yardım edebilecek. Bağırıldı... Bağırıldı... İşe yaramadığını anladığı vakit sustu. Bastonu kullanmayı denedi. Zor da olsa yavaş yavaş yürüdü. Sert bir cisim geldi bastona. Eliyle kolaçan etti. Kenarından geçip devam etti. Aradı... Aradı... Onun için uzun süren bu arayışın sonunda bir bank buldu. Sevinçle oturdu. Soluklandı. Bir anda ağlamaya başladı. Hayatı boyunca hiç ağlamayan bu bibliyoman ilk defa ağlamıştı. Yanından bir el uzandı. Ona peçete uzattı ama o görmedi. Peçeteyi eline koydu sonra konuşmaya başladı.

“Ne garip değil mi beyefendi? Hayatınız mükemmeldi. Tek gayeniz vardı ve gerçekleştiriyordunuz. Maalesef o facia olmasaydı sıradan huzurlu hayatınız devam

edecekti. Çok üzgünüm. Merhaba bu arada kendimi tanıtmadım. Ben psikoloğunuz Melek. Size bu zor döneminizde bu duruma adapte olmanız için buradayım. Deminden beri sizi izledim. Çok çaresizsiniz. Size yardım etmek isteyen çok oldu. Ama ben durdurdum. Sizin hayatınıza adapte olmanız ancak bu şekilde olabilir. Şimdi gelin evinize gidelim.” dedi. Adam ayağa kalktı. Psikolog da ayağa kalktı ve adamın koluna girdi. Yavaşça yürüdüler. Psikoloğun şoförü onları bekliyordu. Şoför adamın oturmasına yardım etti, kemerini bağladı. Psikoloğa da kapısını açtı sonra kendi koltuğuna geçti ve kemerini bağladı. Şoför arabayı yavaş yavaş sürmeye başladı. Adam arkada sıkıntıdan ölmek üzereydi. Şoför çok yavaştı. En sonunda dayanamayıp “Beyefendi biraz daha hızlı süremez misiniz?” diye çıkıştı. Kadın arabayı kenara çekmesini istedi şoförden. Sonra adama doğru dönerek “Hızı sevmiyorum kötü şeyler çağrıştırıyor” dedi. Sonra önüne döndü. Yavaş ve uzun süren bu yolculuğun ardından kapıyı açtılar. Psikolog yavaşça arabadan indi. Şoför de adamın inmesine yardım etti. Kadın da bibliyomanın koluna girerek yürüdü. Adam da ayak uydurmaya çalışıyordu. Kadın kapıyı açtı. İçeri girdiler. Ev biraz kirlenmişti. Tozlar havada uçuşuyordu. Psikolog adamı koltuğa oturttu. Kendisi de yavaş yavaş yürüyerek mutfığa gidip çay, kahve gibi bir şeyler aradı. Evde çay kahve olmadığı gibi mutfak dolapları da kitaplarla doluydu. Kadın çok şaşırdı. İçeri geçip adamın karşısına geçti. Uzun uzun düşündükten sonra birden konuşmaya başladı.

“Umarım benden rahatsız değilsinizdir. Size manevi anlamda destek olmak için buradayım. Biraz bana kendinizden bahseder misiniz?”

Adam çok net bir şekilde “Hayır” dedi. Kadın umursamadı ve zorlanarak ayağa kalktı ve konuşmaya başladı.

“Ben sizi anlıyorum, kitaplar için yaşayan birinin görme hissini kaybetmesi ne kadar kötüdür bilirim”

Bunu der demez adam sinirlendi ve bağırarak “Sen nasıl anlayabilirsin beni. Kör değilsin. Hayattaki tek amacın kitap okumak değil. Beni anlaman imkansız!”

Adam burnundan soluyordu. Kadın adamın sakinleşmesini bekledi. Adam uzun süre öyle kaldı. Dokunulsa ellerini etrafa savuracak gibiydi. Kadın yavaşça yaklaştı. Önce ellerini tuttu. Sonra sarıldı. ” *Ben seni anlıyorum* ” diye fısıldadı. Adam sessizce ağlamaya başladı. Gözyaşları kadının üzerine damlıyordu. Kadın usulca ayrıldı. Sonra konuşmaya başladı.

” *Ben size şifa gibi gelecek olan şeyi biliyorum* ” deyip çantasını karıştırdı ve içinden bir defter aldı. Adamın karşısına geçti ve yüksek sesle okumaya başladı.

” *İnsanlar canları yandıkça, hayattı tecrübe ettikçe gelişirler. Onlar için acılar yol göstericidir. Hayatlarını değiştiren olaylar hep vardır. Ruhsal ve bedensel olarak onları değiştiren olaylar... Ama önemli olan bu olayları nasıl karşılayacağımızdır. Engelleri aşarak kendimizi hiç olmadığımız kadar değerli kılabiliriz. Hayat bize bunu öğretir...* ”

Adam şaşkın şaşkın kadını dinliyordu. Böyle bir şey daha önce okumamıştı.

” *Kitabın adı nedir?* ” diye sordu.

” *Zor Bir Engel* ” dedi ve ekledi ” *Ben yazıyorum. Sizin gibi ben de bir kaza yaşadım ve yaşadıklarımı buraya yazdıklarımınla anlatmak istedim. Daha bitmedi. Her gün devam ediyorum yazmaya. Size de bunu okumak istedim* ” adam kadın yazdığını öğrenince ilgisiz gibi görünmek istedi. Ama içten içe bir merak da vardı. Kadın biraz sonra ” *Benim şimdi çıkmam gerekiyor ama yarın yine geleceğim. Hem de erkenden. Sizinle daha çok iletişim kurmak istiyorum* ” deyip kalktı. Çantasını topladı ve adama dönerek ” *Görüştürüz beyefendi* ” dedi. Adam evde yalnız başına kalakaldı. Ne yapacağını şaşırıldı. Bu kadar kitaplara düşkünken onlardan kopmak onun kalbini söküp atmak gibi olmuştu. Yapacak bir şey yoktu. Uyumak istedi. Yorgundu. Olduğu yere kıvrıldı. Başını yastığa koyduğu gibi uyumaya başladı.

Ertesi gün psikolog dediği gibi tekrar geldi. Elindeki poşetlerin içi yiyecek ve içeceklerle doluydu. Adama selam verip mutfağa geçti. Adam ve kendi için bir şeyler hazırladı. Sonra adamın yanına geldi ve ona tabağını uzattı. Adam çok açtı. Yemeği

tabakta yoklayarak buldu ve hızlı bir şekilde silip süpürdü. Kadın onu izledi. Adamın uzun süredir aç olduğunu anladı.

“En son ne zaman yemek yediniz?” diye sordu. Adam cevap olarak “Sanırım hastanedeki son günümde. Zorla bir şeyler yemiştım. Normalde yemek yemeyi pek sevmem.” dedi. Sonrasında ağzına son lokmasını attı ve arkasına yaslandı. Psikolog da yemeğini bitirdi ve çantasına uzandı. Yazdığı yazıyı çıkardı. Kaldığı yerden devam etmek için işaretlediği yeri buldu ve okumaya başladı.

“İnsan ruhu bir şeyleri görerek öğrenmeye çalışır ama asıl ihtiyacımız olan şey o olayın kendisidir. Bir şeyi yaşamadan onun nasıl bir his olduğunu anlayamayız. Burada anlatacağım hikaye benim anılarımla yaşadıklarımınla oluştu. Ben de bu yazıyı sizinle paylaşmak istiyorum. Ben Melek. Psikolog olarak özel bir hastanede çalışıyorum. Hastalarımın zaman buldukça yazı yazmaya çalışıyorum. Tabii okumaya da. Hayattım çok yoğun olduğu için başka şeylere pek vaktim kalmıyor. Çok isterdim ama bir yazar olmayı. Çocukluk hayalimdi benim. Kitaplarla bağ kuran biri olarak başkalarının benim kitaplarımla bağ kurmasını çok isterdim. Ama maalesef bu olamıyor. Bu cümleyi aklınızda tutun sonradan anlatacağım...”

Kadın yaklaşık üç saat boyunca arada dinlenerek uzaklara dalarak hayatının bir kısmını adama anlatmış oldu. Adam normalde böyle şeyleri pek sevmezdi ama yazılara olan düşkünlüğünden ve ayağına kadar sırf yazdıklarını okumaya gelen bir Melek’i kıramıyordu.

Haftalar haftaları kovaladı. Psikolog her gün yazıyor ve yazdıklarını adama okuyordu. Adam eskisi gibi sıkılmıyordu artık bundan. Kadın yazarak daha çok geliyor ve bu adamı mutlu ediyordu. Psikolog sıkılmadan saatlerce hayatını anlatıyor ve en merak edilecek yerde bırakıyordu. Zamanla adam kadının hayatını iyice merak etmeye başladı. Ona karşı anlayamadığı bir his vardı. Onun yazıları adama taşınması ve bunu gönüllü yapması adamı mutlu ediyor aynı zamanda merakta bırakıyordu. Hep kafasına takılan sorular neden kendisine yardım ettiği, bu işin nereye varacağı, neden bu saatten sonra yazar olamayacağı gibi sorulardı. Daha önce

sormayı denemişti ama kadın boğuk bir sesle “*Sonra konuşalım*” demiş ve hızlıca evden çıkmıştı.

Böyle okumalara devam ederken bir gün psikolog “*Yarın son sayfayı okuyup bitiriyorum. Bütün sorularının cevapları son sayfada*” dedi. Adam çok heyecanlandı ve o gece uyuyamadı.

Bu geçen aylarda artık körlüğe alışmış, bu durumu yadırgamıyordu. Zaten arada sırada bir şeyler görüyordu ve çok mutlu oluyordu. Psikolog ona iyi gelmişti. Son sayfanın okunacağı gün kendini daha iyi hissediyordu. Sanki artık eskisi gibi kitaplara dönebilecekti.

Şimdi aylardır süren biyografi hikâyesi bitiyordu. Sorulara cevaplar geliyordu. Mutluydu ama bir yandan sanki Melek’i bir daha göremeyecek gibi hissediyordu ve bu his onda gözlerini kaybettiği zamanki gibi kalbini boşluğa düşürdü. Aklına kötüyü getirmek istemedi. Ama ister istemez düşünüyordu. Bu sefer sadece onsuz nasıl kitaplara erişeceğini değil, psikolog olmadan hayatını nasıl sürdüreceğini bilemiyordu. Onu kör olmadan önceki gözlerine benzetiyordu. Bütünleşmişlerdi. Bu düşünceler arasında kıvranırken kadın içeri girdi. Adam heyecanla “*Hoş geldin*” dedi. Kadın da hafif tebessümle “*Hoş bulduk*” dedi ve kapıyı kapattı. Adamın karşısındaki koltuğa oturup uzun bir seyre daldı. Bu durgunluğu adam bozdu.

“*Başlamıyor musun okumaya?*” çok heyecanlandığı anlaşılıyordu. Psikolog yavaşça çantasına uzandı. Çok bitkindi. Zar zor okumaya başladı.

“*Merhaba sevgili okurlarım, evet bütün sırların açığa çıktığı kısım burası işte. Her şey bir anda gerçekleşti. Çok hızlıydı. İşten çıkmıştım. Uykulu bir halde arabayı sürmeye başladım. Fark etmeden kırmızı ışıklarda geçip durmuşum. Allahtan insanlar dikkatliymiş beni fark etmiş, bir tanesi hariç. Nasıl oldu tam hatırlayamıyorum. Hızlıca ilerliyordum. O da dalmış kitap okuyordu. Onu fark ettiğimde araba hakimiyetimi kaybetmiştim. Ne yapacağım şaşırđım. Adama çarptım ardından da direğe. Geri kalanı doktorlardan öğrendim. Sakat kalma gibi bir*

durumum yokmuş ama kalbimde bir problem çıkmış. Kalbim yavaş yavaş kendini öldürürken yaşamak için beş ayım kaldığını öğrenmişim. Korktum. Öyle kaldım olduğum yerde. Bir hemşire geldi sonra. Yan odada çarptığım adam olduğunu söyledi. İlk başta yaşadığı için çok mutlu oldum. Sonra gördüm ki aslında hayatını kaybedecek kadar önemli bir hissini kaybetmiş: görme hissi. Adamı görünce içimden direk yardım etmek onu hayata tekrar bağlamak geldi. Kendime günlük oluşturdum ve ona kendi hikayemi anlatmaya karar verdim. Adam taburcu olunca onu evine götürdüm ve elimden geldiğince yardım ettim. Ona hiç okumadığı şeyleri okudum. Ama daha fazla devam edemezdim. Sürem dolmuştu artık. Yazar olup kitap dağıtamadım belki ama dengesini bozduğum bir insanın dengesini yerine geri oturttum. Artık veda vakti. Görüşürüz dünya. Görüşürüz beyefendi...”

Kadın bunları okuyunca gözlerinden iki damla yaş döküldü. Adam ise şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Ağlamamak için gözlerini sımsıkı kapadı. Açtığında bulanık bir şekilde etrafı görüyordu. Yavaş yavaş netleşti görüntü. Karşısındaki koltukta güzel kadını gördü. Gözleri kapalıydı. Başı yana düşmüştü. Gözlerine alışması o kadar uzun sürdü ki kadını düşünemedi. Kadının elindeki defteri aldı ve birden yere çömelip dizlerine yattı. Kitaba bütün gücüyle sarıldı. Defterin üzerine iki damla yaş döküldü. Ne yapacağını şaşırılmış bir şekilde ağlayarak ve sessizce fısıldamaya başladı.

“Melek... Melek... Melek...”

O gün adam kendini Melek’e ulaşmaya adadı ama Melek onu duyamayacak kadar uzaklarda onu izliyordu.

MABET

*Şevval ÖZGÜN
Yalova Termal Fen Lisesi*

Saatın sabahın yedisini gösterdiği bu vakitlerde, ufuktan kıpkırmızı bir çizgi seli, gün doğumundan kalan kararsız ışıkları boğuyordu. Bense elimdeki ekmekler ve ayağımdaki terliklerle, akşamdan yağın ince kar tabakası üzerinde yürüyordum. Sokakta kimsecikler yoktu. Etrafa derin bir sessizlik hâkimdi. Tabi kafamın içindeki gürültüleri saymazsak... O kadar bitkin bir şekilde yürüyordum ki, beni gören birisi muhtemelen kendimden geçtiğimi zannederdi.

Korkunç bir yorgunlukla binaya vardığımda alt komşum, Derviş amcanın dairesine doğru ilerledim. Zili çalmak için boşta olan elimi kaldırmıştım ki, anahtarlığın kapıda asılı olduğunu gördüm. Muhtemelen Derviş amca unutmuştu. Nedense son aylarda bu gibi dalgınlıkları daha sık tekrarlanmaya başlamıştı.

Yavaşça anahtarı çevirip içeri girdim. Başta seslensem mi diye düşünsem de beni duymayacağını bildiğimden vazgeçtim. Gizli mabedine doğru ilerleyip başımı aralık kapıdan ileri doğru uzattım.

“Girebilir miyim?”

Her zamanki sakin görünümü ve uslu mizacıyla, gözlerini okuduğu kitaptan ayırmadan “Gel,” diyerek onayladı beni. Yavaş adımlarla yanına doğru yürüdüm.

Bu sahne hemen hemen her sabah tekrarlanır. Önce ben kahvaltı için sıkılğan bir edayla ekmek almaya giderim. Döndüğümde Derviş amcayı mabedinde kitaplarına gömülü bir halde bulurum. Biraz sohbet ettikten sonra onun elinden sıcak çay eşliğinde kahvaltı ederiz. Tüm bunların sonunda da ben okuluma, o da hayran olduğu kitaplarına kavuşur.

“Sıkılmıyor musunuz?” diye sordum cesaretimi toplayıp. İfadesiz bir şekilde kitabını okumayı sürdürünce konuşmaya devam etmem gerektiğini hissettim.

“Yani... Sabah geliyorum, buradasınız. Akşam uğruyorum, buradasınız. Geçen gün gecenin bir vakti evime hırsız girdiğini zannedip koşarak size geldiğimde bile buradaydınız. Hiç mi sıkılmıyorsunuz?”

Yine cevap bulamayacağımı düşünüp arkamı döndüm. Neredeyse odanın her tarafını kaplayan onlarca minik rafa göz atıp kendi kendime söyledim.

“Bu odayı bu kadar özel kılan ne olabilir ki?”

Bu kez ağır başlı bir edayla yanıma doğru yaklaşıp gülümsedi. Elindeki kitabı rafa yerleştirip gözlüklerini çıkardığında nasihat vermiş gibi mırıldandı.

“*Saadet kitaplardadır.*”

İşte Derviş amca sırlarla doludur. Kendi oluşturduğu sınırları aşmama asla izin vermez. Ona onunla ilgili sorular sorduğumda hep böyle kaçamak cevaplar verir. Bir de Tarık Buğra hayranıdır. Muhabbet ederken araya sürekli onun süslü sözlerinden sıkıştırır. Bazen gözlerindeki ışıltıyı görebilmek için ona eşlik ettiğim bile oluyor.

“Kahvaltı hazır mı?” diye sordum elimde tuttuğum ekmek poşetini göstererek. Başımı ‘evet’ dercesine salladı. “Tarçınlı kurabiyelerin seni bekliyor.”

Ellerimi birbirine çırpıp “Harika,” dedim ve mutfağa doğru ilerledim. Sesimin çocuksu tınısından bir an midem bulanmıştı. Derviş amca da peşimden gelirken ses tonuma karşılık keyifle sırıttı.

“*Delileri de delilikleri de pek severim.*”

Öylesine yorgundum ki, konuşmadan önce derin bir iç çektim. “Dudaklarında hep o süslü sözler...”

Bu halimi fark etmiş olacak ki, elini yanağıma koyup karşılık verdi. “Dudaklarında hep o donuk gülümseyiş...”

Bir baba edasıyla yanağımla okşayan elini yüzümden uzaklaştırıp gözlerimi kaçırdım. Beklenti dolu gözleriyle bana baktığını hissedebiliyordum.

“Bir derdin var senin,” dedi gözlerimi yakalamaya çalışarak. “Ver onu bana.”

“Sadece... Acıktım,” deyip komik olmadığımı bildiğim halde gülümsedim.

Daha fazla üstelemeyip ‘‘Pekâlâ,’’ diye mırıldandı. Birkaç dakika sonra üzerinde çaydanlık, iki çay bardağı ve üçgen şeklinde sarılmış kâğıt peçeteler olan bir tepsiyle döndü. Pişirdiği tarçınlı kurabiyelerin enfes kokusunu alabiliyordum. Keşke Derviş amca kadar güzel yemek yapabilseydim. Ama temizlik ve yemek, hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediğim iki şey. Derviş amcanınsa ustalık alanları. Zaten bu yüzden sabah akşam buradayım ya.

Çayı dökerken tepesi takırdadığı için biraz üzerime damlatmıştı. ‘‘Affedersin,’’ dedi çaydanlığın tepesini tutarak.

Çaydan bir yudum aldım. Acı ve sertti. Tıpkı hayat gibi. İstemsizce gülümserken Derviş amcanın gözleriyle buluştu gözlerim. Sanki bir açıklama bekliyormuş gibi bakıyordu. İsteddiğini alamayacağımı anlamış olacak ki, oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu. Derin bir iç çektim.

‘‘Dünya ne kadar büyük, değil mi?’’

Yutkundu ve başını sağa sola salladı. *‘‘Dünya’yı bize büyük gösteren bizim küçüklüğümüz, evlat. Hırslımız, sabırsızlığımız, bencilliğimiz.’’*

Yine Tarık Buğra olmuştu. Bu sefer sessiz kalmak yerine ona ayak uydurmak istedim. *‘‘Fakat yoruldum. Bıktım. Bezdim.’’*

Sustu. Hiçbir şey söylemedi. Normalde ona böyle eşlik edince gözleri coşkuyla parlardı. Ancak bu kez öyle olmadı. Sararmaya ve titremeye başlayınca bir terslik olduğunu fark ettim.

‘‘Derviş amca?’’ diye seslendim telaşla. ‘‘İyi misin?’’

Başıyla onayladı. Fakat göz kapaklarında beliren yaşlar hiç de öyle söylemiyordu. Birden asabi bir titremeye öksürmeye başlayınca yemeğin boğazında kaldığını düşündüm. Hızla yanına gidip sırtına vurdum. Onun o şiddetli öksürükleri arasında benim feryatlarım duyulmuyordu bile.

Nefes alış verişimi düzene sokup soluklanmaya çalıştım. Kendime tıp okuduğumu hatırlatıp ne yapmam gerektiğini düşündüm. Henüz hayat kurtarmayla ilgili bir ders görmemiştik. Ama ilk yardımı biliyordum. Hemen bir elimi sırtına koyup öne doğru eğilmesini sağladım. Ne yapmaya çalıştığımı anlamadan diğer

elimin parmaklarını ağzına soktum. Birkaç saniye içerisinde midesinde olan her şeyi dışarı çıkardı. Sandalyeye yaslandığında gözlerinin içi kızarmıştı.

"İyi misin?" diye sordum titreyen sesimle.

Yüzünü acı bir tatla kırıştırıp puslu sesiyle cevap verdi. "Sanırım beni bir hastaneye götürmen gerek."

Evet, telaştan ambulansı aramayı bile unutmuştum. Hızla telefonuma uzanıp ambulansı aradım. Yarım saat sonra nihayet hastaneye varabilmiştik. Nedenini anlamasam da birkaç kontrolden sonra Derviş amca'yı yoğun bakıma almışlardı. Ben de odanın dışından onun harap olmuş halini izlerken doktorun açıklama yapmasını bekliyordum.

"Derviş Yılmaz'ın yakını siz misiniz?"

Doktorun sorusuna karşılık başımı sallamakla yetindim.

"Buyurun, odaya geçelim."

Odaya girdiğimizde oturmam için eliyle masanın önündeki koltuğu işaret etti. Oturdum. O da kendi koltuğuna geçip söze girdi.

"Derviş Bey, herhangi bir ilaç kullanıyor mu?"

"Hayır, kullanmıyor diye biliyorum."

Çenesini sıvazlayarak "Son zamanlarda hastanın günlük yaşantısında, unutkanlık belirtilerine rastladınız mı?" diye sordu.

Kısa bir an düşünüp başımı olumsuz anlamda salladım. "Bir şey mi oldu?"

Gözlerindeki ciddi bakışlarıyla yerinde kımıldandı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden titreyen sesimle sordum. "O iyi mi?" Sustuğunu görünce şiddetle ekledim. "Gerçeği öğrenmek istiyorum, o iyi mi?"

Doğru kelimeleri seçmeye çalıştığı düşünceli tavrından anlaşılabilirdi. Ardından parmaklarını masanın üzerinde kenetleyip lafa girdi.

"Bakın, Derviş Bey'in bugün fenalaşmasının sebebi basit bir boğulma değil." Duraksayınca "Ya ne?" diye sordum.

Ümitsiz bir hareket yaptı. "Derviş Bey, anlık felç geçirmiş. Buna neden olan şeyse sahip olduğu hastalık. Belki farkında değildiniz ama Alzheimer başlangıcı görülüyor. Bu tip vakalar çeşitli hastalıkları beraberinde getirebiliyor. Felç gibi..."

Doktorun her söylediği bende bir darbe etkisi yaratırken bir süre sonra söylenenleri kavrayamamaya başlamıştım. Duyduklarım karşısında insan gücünü aşan bir sessizlik gösteriyordum. Gözlerimden bir damla yaş dökülmüyordu büsbütün aklımı kaybetmemek için. Sanki etrafımda koskoca bir boşluk ortaya çıkmıştı. Duygularım, düşüncelerim, varlığımın idraki bile bu boşluğa gömülüp kaybolmuştu.

Bir ara doktordan Derviş amcanın bundan sonra yatağa bağlı kalacağını işittim. Kendimden o kadar bağımsız hareket ediyordum ki, bu duyduklarım karşısında dayanamayıp doktora öfkelenmiştim. Sonrasındaysa kendimi bir odada, beyaz tavanla bakışırken bulmuştum. Sanırım bayılmıştım. "Onu böyle ölümün kollarına bırakamazsınız," diye haykırışlarımı bile hayal meyal hatırlıyordum.

İyice kendime geldikten sonra Derviş amcayla görüşmek istediğimi söylemiştim. Şimdi de onun o dağ gibi duran duruşundan eser kalmayan halinin tam karşındayım. Başta ondan hesap sormak istedim. Biliyordu. Hasta olduğunu biliyordu. Neden söylememişti?

Fakat sonra benden izinsiz akıveren gözyaşlarıma yakalandım. Görmesin diye başımı eğdim.

"Ağlıyor musun?" diye sordu. Bir şey diyemedim. Ne diyebilirdim ki en fazla bir yıl ömrü kalmış birine?

Ardından bir hıçkırık çıktı dudaklarımın arasından. Bütün varlığımdan kopan bir sızlanışla uzun uzun ağlıyordum.

"Ben biliyorum niçin ağladığımı."

"Nedenmiş?" diye sordum yatağın kenarına oturarak.

"Fevkalade sırrımı hala öğrenemediğin için."

İstemsizce gülümsedim. Yeri gelince ortamı yumuşatmayı gayet iyi biliyordu.

Neredeyse iki yıldır Derviş amcaı tanıım. Her fırsatta ona neden mabedinden dışarı adımı atmadığını ve özellikle neden hep Tarık Buğra kitaplarını okuduğunu sorarım.

"Bence artık öğrenmem gerek." dedim sesimi yumuşatıp. Hırıltılı nefesiyle doğrulup cevap verdi.

"Fevkalade bir sır, fevkalade bir vakitte verilir."

Üstelemedim. Her zamanki gibi... Hatta bu sefer gözlerindeki o ışıltıyı görebilmek için onun sevdiği dilden konuştım.

"Eh madem öyle, ben de vakti gelene dek beklerim."

10 AY SONRA

Gece boyunca uyumamıştım. Yatakta dönüp duruyor; biraz içim geçse, hep aynı işkence beni sıçratarak uyandırıyor. Bu uyku ile uyanıklık arasındaki halimi karabasana bağlayıp yerimden doğruldum. Mutfağa giderken Derviş amcanın hala uyumadığını fark ettim.

"Seni de mi uyku tutmadı?" diye sordum. Bitkin haliyle başımı salladı. Son zamanlarda nefesi daraldığı için daha az konuşuyordu.

"Gel," diye mırıldandı. Ufak adımlarla yanına ilerledim. Yastığının altından küçük bir anahtar çıkartıp uzattı. Bu gümüş anahtar biliyordum. Mabedinin en gizli köşesini açan anahtarıydı bu.

"Ama bu..." diye fısıldadım.

"Vakti geldi."

"Bana hiçbir zaman göstermek istememiştin orada sakladığın şeyleri."

İçtenlikle gülümsedi. *"Her şeyin bir ilki olur."*

Kısa bir süre sessizlik olunca "Hadi," diyerek harekete geçirdi beni. Odanın en köşesinde duran rafa ilerledim. Anahtarla açıp içindeki tozdan yüz tutmuş kutuyu elime aldım. Kutuyu açtığımda bir sürü koyu yeşil zarfla karşılaştım. Mektuba benziyorlardı.

"Seç birini."

En yıpranmış olanı elime alıp Derviş amcanın yatağının kenarına kıvrıldım. Titreyen elimle mektubu açtığımda şahane bir el yazısıyla karşılaştım. Muhtemelen bir kadına aitti.

"Oku."

Öylesine içten ve yumuşak bir sesle emrediyordu ki, dayanamayıp okumaya başladım.

"Bayım,

Son mektubunuzda 'kendini ait hissettiğin o yeri anlat' demişsiniz. Peki, o halde.

Solda Vineuse Sokağı Reservoirs sokağına sapar. Görkemli bir temel duvarı, Muette bulvarından yükselir. Passy mezarlığı hemen oracıktadır. Mezarlık, bütün Paris'e hâkim, koskoca bir set gibidir. Adımını atınca yolun başında iki büyük leylak ağacı tomurcuklanır. Buraya seyrek ölü gömülür.

Önünden her geçtiğimde ait olduğum yer burasıymış gibi geliyor. Sanki bu örtülen mezar taşının altında ben yatmalıyım. Velhasıl Tarık Buğra'nın da dediği gibi: *'Ben gayrı usanmışımdır bu yerlerden.'*

Mektubu okumayı bitirdiğimde ne diyeceğimi bilemeyip öylece sustum. Onun açıklama yapmasını bekledim. Öyle de oldu.

"Yedi yıl oldu." dedi. "Kızımı kaybedeli yedi yıl oldu."

Şaşkınlıktan ne demem gerektiğini bilemezken konuşmaya devam etti.

"Başlarda kendimi kaybetmiş, hastaneye yatırılmışım. Günlerim o dört duvar arasında, sadece düşünerek geçiyordu. Her gün sayısız doktor odaya giriyor, halime acıyıp geri gidiyordu. İki yılım o odada, başkalarının bana bakmasıyla geçti. Ama sonra ne olduysa o çıkıverdi karşıma. Madam Helen... Bana can veren ama kendini yaşatamayan kadın..."

"O hastane odasında tanıştık, biliyor musun? Paris'te yaşadığı için dönmek zorunda kalmıştı hemen. Üç yıl boyunca neredeyse her ay mektuplaştık. O Fransa'da, ben Türkiye'de... Bana bir hayat verdi o. Beni, yalnızlığa mahkûm eden o dört duvar

arasından kurtardı. Tam yeniden sarılmıştım ki hayata, *bir gün o da gitti. Hem de ne gidiş...* O kendini ait hissettiği yere gitti. Toprağın altına..."

Durdu. Nefesi gittikçe kesiliyor, yüzü soluyordu. Sehpanın üzerinde duran su dolu bardağı uzattım. O içerken ben de anlattıklarımı sindirircesine yutkundum.

"Sonra," diye devam etti. "Tekrar hastaneye gittim. Ama bu sefer kendi isteğimle. Çünkü her şeyi unutmaya başlamıştım. Geçmiş çok iyi hatırlıyordum, ancak beş dakika öncesini unutuyordum. Doktor, Alzheimer teşhisi koydu. Birkaç ilaçla bu zamana kadar ayakta kaldım. Hastanede yatmam gerektiğini, bakıma muhtaç olduğumu söylemişlerdi. İnsan, geçmişinde sarsıcı olaylar yaşarsa bu gibi rahatsızlıklara yakalanabiliyormuş. Yani süslü sözlerle ifade etmem gerekirse," deyip gülümsedi. "*Bir insan, iki yarayı birden zor taşır.*"

Biraz soluklanıp yaşaran gözlerini sildi. "Hastanede yatmam için zorlasalar da kabul etmedim. Gerek yoktu. *Ölüm mukadder. Zaman ve şekil onun manasını değiştiremez.*

İşte sonra kendimi bu odaya, senin deyiminle 'mabedime' hapsettim. Her yeri kitaplarla doldurdum. Ama en çok Tarık Buğra'nın kitaplarıyla..."

"Neden?" diye sordum lafını bölerek."

"Helen... Bayılırdı onun kitaplarına, sözlerine, kısacası kalemine. Ve ben onu da " deyip duraksadı. "Unutmamak için işte. Onu da unutmamak için hep bu odadayım. Onu da unutmamak için hep o süslü sözlerle konuşuyorum."

Gülümsedi. "Çünkü unutursam, vazgeçmiş olurum."

Gülümsedim. "*Fakat hatırlamamak, vazgeçmek değildir.*"

Gözleri parladı. Onu hatırlatan her şey, gözlerinin içinin gülmesine yetiyordu. Ancak birden ifadesi ciddileşti. Elimde tuttuğum mektuba çevirdi bakışlarını. Tek hamlede elimden alıverdi.

"Bunun sende ne işi var?"

Boğuk ama bir o kadar da hiddetli sesine karşılık "Sen verdin." diyemedim. Nasıl derdim ki? Unutmuştum. Yine...

"Bir daha o kutuyu ellediğini görsem " deyip kolumu sıkınca canımı acıttığını fark etti. Lafını tamamlamadan beni odadan kovdu.

Ben de onu, belki de son kez mektuplarıyla baş başa bıraktım. Ama sonunda anladım. O, Tarık Buğra'ya hayran değildi. O sevdiği kadınına, sevdiği kadın da Tarık Buğra'ya hayrandı.

İSTANBUL GİBİ

Beyzagül BEKÇİ
İstanbul Pertevniyal Lisesi

Güneşin utangaç yüzünün surların arkasından usulca parladığı, semtin derin uykuda olduğu bir vakitti. Altı sularında, surların dibindeki tarlalarda ve arasındaki patikalarda sırtında kendisinden kat be kat büyük çöp arabasını sürükleyerek yürüyordu. Gün daha başlamamıştı fakat Hasan'ın günleri memleketinden İstanbul'a yedi sene evvel bir nakliyat kamyonunun arkasında yanık bir türkü tutturarak geldiğinden beri saat altı demeden başlıyordu. Oradan oraya, İstanbulluların attığı karton, plastik işine yarayacak ne varsa atılan bütün "çöpleri" topluyor, İstanbul'u turluyordu.

Haliyle İstanbul'u ve İstanbul'un büyük bir tarihe şahitlik etmiş sokaklarını adım adım dolaşmış, sırtında arabası insanların arasından bir hayal etmişçesine süzülerek işini yapmıştı. Çoğu zaman görmezden gelinmişti, bu durum başlarda onu çok üzmesine rağmen buna alışmış, onun için en iyi olanın bu olduğuna kanaat getirmişti. İstanbul'a ilk geldiğinde Halkalı taraflarında, bir karışık sokakları bir umutla turluyor, insanları, kuşları, kedileri izliyordu. Akşamları kalacak yeri zor buluyordu. Hatta öyle ki kimi geceler İstanbul ayazında parklarda yatmış, gecelerden bazılarını dost edinmişti.

Derin bir iç çekti Hasan, işe başlamadan önce Yedikule Surları'nın dibinde, karşı mahallelere bakan toztoprak bir yerinde oturdu ve düşüncelere daldı. Biraz otursam iyi olur, diye düşündü. Ne de olsa bütün gün karış karış Yedikule'yi, Zeytinburnu'nu gezecek, insanların attıklarını yerlerden toplayacak, otobüs durağındaki öğrencilerin öğlene doğru eve dönmek için otobüse binip gidişlerini izleyecekti, ne kadar şanslı olduklarını düşünecekti. Ancak en acısı bunların farkında bile olmadıklarını düşünecek, keşke diyecek ve diyecekti... Oturdu, bağdaş kurdu ve arabasını sağına aldı. İlk geldiği zamanları, belleğinde henüz bulanıklaşmamış anılarını düşündü.

Yedi sene evvel bir cumartesi sabahı, kırmızı koskoca bir nakliyat kamyonunun arkasında abisi ve köyünden üç arkadaşıyla gelmişti bu yabancı memlekete. On dört yaşındaydı o zamanlar, abisiyle beraber yaşıyordu. Bir saniye bile ayrılmazdı ondan. Abisinin hafızasında henüz taptaze olan yüzünü gözünün önüne getirdi: Kıvrırcık karışık saçlar, esmer bir yüz ve tıpkı gözleri gibi kara sakallar. Abisini kaybedeli iki yıl olmuştu ve her hatırladığında burnunun direği sızlardı. Bu sefer öyle olmamıştı ancak, alıştığınan mıydı yoksa anılarının yerini bulanık görüntüler almaya başlamasından mıydı emin değildi. İlk zamanlar abisi bir konfeksiyonda çalışırken Hasan bazı günler onun yanında, bazı günlerse çöp arabasıyla çalışır, gününü geçirirdi. Ekmek parasından fazlasına hiç çalışmamış, birikmiş hiç olmamıştı ikisinin de. Köyden nice umutlarla şehre gelmişlerdi, yaşayan akrabaları ya da anaları babaları yoktu.

Birkaç yıl oldukça parlak, şehrin kalabalığına, ışıklı caddelere alışmak ve hayran kalmakla geçmişti Hasan için. Kaldıkları dükkandan bozma tek odalı evde olmadığı zamanlarda hayran hayran etrafını izlerdi. Abisi ona çok kızardı bu yüzden, önüne bak, kimseyi inceleme derdi. Hasan, abisinin ona söylediklerini hatırlayınca yüreği burkuldu. İzlemekten, hayran kalmaktan hala vazgeçmemişti. İlk zamanlarında okuldan gelen öğrencilere, kocaman rengarenk, araba desenli çantalarına bakakalıyor, abisine ne zaman okula gidebileceğini sorup duruyordu. İçten içe o da biliyordu cevabı fakat sormaktan usanmıyordu. İlkokulunu köyünde derme çatma bir okulda okumuş, okuma yazmayı öğrenmişti. O günden beri ise ne bulduysa okurdu, tabelaları, otobüs duraklarındaki yazıları, yerlerden topladığı kutuları ve bazen de dışından arttırdığı parasıyla aldığı gazeteleri...

Bir serçenin önüne konmasıyla irkildi, hayallerinden sıyrıldı Hasan. Gülümsedi. Geldiğinden beri giydiği yırtık pırtık kıyafetlerine ya da yüzünün karasına, elindeki gazete parçalarına gözlerini dikip bakan insanlardan çok bıkmıştı, çok kırgındı. On dört yaşlarındayken oyunlarına girmek isterdi sokaktaki çocukların, hiçbir zaman alınmazdı. O da tekrar tekrar aynı sokakları arabası sırtında yürür, kimi zaman

abisinin yanına giderdi, abisinin yolundayken gözyaşlarını silmeyi, gülümsemeyi ihmal etmezdi. Açıklama yapmak istemez, zaten zor durumda ve her şeyin farkında olan abisine üç maymun oynardı, biraz olsun rahatlamasını sağlayabilmek için.

Çocukken her şey daha bir acımasızdı Hasan için, işe yeni başlamıştı, bakışlara on kişilik yirmi kişilik tanıdık bir köyden gelmekten olsa gerek çok zor almıştı. Bazı günler kaçardı Halkalı'dan, haftalarca biriktirdiği kuruşluklarla oradan otobüs, oradan minibüs yürüme derken saatler sonrasında Sultanahmet'e varırdı. Bir berberin duvarına astığı gazete küpüründen görmüşü Sultanahmet'i. "Sultanahmet'te Tarihe Dönük İftar" yazıyordu, ışıklar, Cami'nin yanındaki insanların küçük noktalar gibi kalmasını sağlayan heybeti ilgisini çekmişti. Abisine hiçbir zaman bahsetmemişti tabii bu küçük gezilerinden, bütün gün aylak aylak Ayasofya'nın önünden, Yerebatan'ın önünden geçtiğinden, Çemberlitaş'tan Yılanlı Sütun'a doğru olan yürüyüşlerinden.

Bu ufak gezilerini sevmesinin büyük bir nedeni camilerin, çeşmelerin ve mekanların heybetinin yanında herkesi içlerine almasıydı elbet. Hasan, kendisini en çok buralarda yerini bulmuş hissediyordu, altı minarenin çevrelediği avluda oturmak, etrafını izlemek... Kendisini bu koca şehirdenmiş gibi hissettiriyor, kimse buralardayken onun kıyafetlerine ya da yüzüne bakmıyordu. İnsanların buraya yabancıların gelmesine turistlerden dolayı alıştıklarından mıydı yoksa camilerin herkesin evi olduğunu düşünmelerinden miydi emin değildi, köyünde hiç böyle görkemli mekanlar, turistler olmazdı, alışamamıştı. Fakat işin aslı umrunda da değildi sebebi, sadece hoş karşılanmanın, şehirli birisiymiş gibi saflarda durmanın zevkine varmak, yaşlı amcaların ona gel evladım, demesini işitmeyi seviyordu.

Camiler bir yana, bir keresinde bir müzeye gitmiştim, dedi kendi kendine. Bir sürü halının, tarihi eşyaların olduğu bir müzeydi. Adı hatırında kalmamıştı ancak halının en ince detaylarını, on altıncı yüzyıldan kalma olduğunu biliyordu. Kırmızı, bir kısmı eski olmasından ötürü aşınmış Türk halısıydı. Birçok şey öğrenmişti İstanbul hakkında gezerken. Ayasofya'ya hiç girememişti fakat camiler ya da kalabalık

olmayan müzelerden aldığı küçük kitapçıkları okuyarak İstanbul'u öğrenmiş, öğrenmeye çalışmıştı. Çoğu zaman hayret etmişti, bu kadar eski yapıların ayakta duruyor oluşuna fakat çoğu zaman da üzülmüştü. Gittiği, gezdiği sokakların, tarihi yolların boş oluşuna ya da meydan çeşmelerinin, kenar çeşmelerinin su akıtmıyor oluşuna... Değerini bilemediği için insanlar adına üzüyor, kendi çapında sinirleniyordu. Suyu akan çeşmelerden olabildiğine su içmeye çalışıyordu.

Böyle gezintiler yapmanın bir şeyler öğrenip kitapçıkları defalarca okumaktan daha çok zevk veren kısımları oluyordu Hasan için. Böyle eski yapıların dikilen binaların ya da gelişen caddelerin yanında hala tarihi değerini koruyarak ayakta kalabilmesi, meydanı modern mimariye uygun dizayn etmelerine rağmen Osmanlı'dan ve öncesinden izler taşıyarak farklılıklarıyla kabul görmesi onu mutlu ediyordu. Kendine benzetiyordu biraz böyle camileri, çeşmeleri. Farklıydılar ancak hala ayakta ve insanlar onlara, onlarca milleti bünyesinde barındıran bu meydana ya da koskoca İstanbul'a saygıyla bakıyordu. Hasan en çok da buna imreniyordu, görmezden gelinmeyi tercih ettiği, arabasının sokak kaldırımlarında sıkıştığı zamanlarda bunları hatırlıyordu.

İnsanlar çoğu zaman ona yardım etmeye çalışsa bile böyle zamanlarda bakışlarındaki acımayı ya da iğrenmeyi görünce üzüyor, belli etmeden usulca teşekkür edip ya da hiçbir şey demeyip uzaklaşıyordu. En çok da bu durumdan nefret ediyordu ya, görmezden gelinmeyi bile tercih edeceği anlar yaşamamasından.

Hasan, kafasını sağa doğru çevirdi ve arabasına şöyle keskin bir bakış attı. Ne düşündüğü, ne hissettiği anlaşılamıyordu bu bakışlarından, yutkundu ve serçenin uçup gittiğini fark etti. Seslice keşke ben de gidebilsem, dedi. Güneş hala yeni yeni doğuyordu ve sokaklar boştu. İşlerini hiç kimse yokken halletmeyi daha rahat bulsa da biraz daha oturmak, dinlenmek istedi. Düşüncelerine derin bir nefes alıp geri döndü.

Abisinin ölümünden sonra, birkaç yıl önce, Zeytinburnu'na yerleşmişti. Abisinin izlerinin olduğu bir odaya girmek ona ağır gelmişti, İstanbul'un bambaşka yerlerini görmek istemişti. Gezerken karış karış sokakları tıpkı Sultanahmet'te olduğu gibi tarihi görmek istemişti. Geldikten birkaç hafta sonra tıpkı eski dükkandan bozma evi gibi bir yer bulmuş, hayatına olduğu yerden devam etmişti. Günlerini henüz güneş bile doğmamışken çalışmaya başlamak, surları, ilerisini ve etrafını gezip işe yarar kartonları toplayarak geçiriyordu. Geçtiği sokaklardan tanıdıkları da olmuştu birkaç yıl içinde, kimileri Hasan'a yardımcı olmak için tek bir poşete topluyor ve kapılarının önüne koyuyordu böyle atıkları.

Hasan kendisini en çok o zamanlarda iyi hissediyordu, ta ki arabası yine çocukların oynadığı bir sokaktan geçerken takılana dek. Çocuklar daha acımasızdı, kendisi bir çocukken de bu böyleydi ve hala geçerliydi onun için. Yardımcı olmak için yanına gelenler bile arabasına dokunamıyor ya da yüzünü buruşturuyordu.

Hayret ediyordu Hasan, nasıl olabilirdi bu böyle? Yıllardır yaşadığı bu şehirde, karış karış gezdiği bu sokaklarda hala bir yabancıydı. Ne saygı duyuluyordu, ne de fark ediliyordu. Onu görenler adımlarını diğer kaldırıma yöneltiyordu ya da kafalarını çeviriyordu. Oysaki, diyordu Hasan. Oysaki onlarca millete, yabancıya ev sahipliği yapmış, ev olmuş bu şehir, nicelerini korumuş, sarmalamış bu surlara, susuzluğa derman olan bu çeşmelere, yollara sahipti. Nasıl olur da yıllardır burayı adım adım öğrenen birisi hala insanların yabancı olabilirdi, hiç kimse ona adını sormamış, nasılsın dememiş olabilirdi?

Kitapçıklarda İstanbul'un yabancılara, Türklere herkese ev sahibi olduğu, çeşmeleriyle meydanları renklendirip çarşılarıyla kemerleriyle şehri beslediği yazıyordu, insanların birbirleriyle komşu olduğu, camilerde, meydanlarda, çarşılarda birlikte olduğu yazıyordu. Aklı almıyordu Hasan'ın. Surların yanından yürüyerek geçtiği her sabah, insanların nasıl böylesi misafirperver, sıcak, tarihi tanıklık etmiş bir kültür ocağında birbirlerine yabancı olduğunu, yanı başlarındaki

türbeleri, medreseleri, camileri ve nicelerini bilmediğini, değer bile vermediğini düşünüyordu, hayret ediyordu.

Güneş ışıkları yüzünü okşamaya başlamıştı Hasan'ın. İşinin başına demektir bu. Surların tepesinden parlayan güneş ona sesleniyor, sık dişini, bir kez daha ayağa kalk diyordu. Güneşin dediğine uydu, ayağa kalktı Hasan. Esnedi, gerindi, sağındaki arabasını sırtına yükledi ve yavaşça yürümeye başladı. Ufak ufak çocukların bakkallara ekmek almaya koştuğunu gördü annelerinin terliklerini giymiş bir biçimde. Gülümsedi, boş sokağa yönelip yürümeye devam etti.

Bir gün daha başlamıştı, bir gün daha bitecek ve daha nicelerini yaşayacaktı. Aklında, anılarında silinmeyecek, bulanıklaşmayacak pek az şey vardı: Surların görkemi, İstanbul'un, tarihinin onu İstanbulluymuş gibi kabul etmesi, ait hissettirmesi. Yürüdüğü bu sokaklar huzur veriyordu ona sonuçta, insanların görmezden geliyor, üzüntüsünü şehre duyduğu hayranlıkla, Galata'nın köprüden görüntüsünü hayal ettikçe bastırıyordu. Balıkçılar, masmavi deniz ve boğaz...

Keşke diyordu Hasan, keşke İstanbul gibi olabilsek.

KIRIK UÇURTMALAR

*Asude Nihal ALPSOY
Aksu Fen Lisesi*

Kül rengi dumanlar göğe karışıyordu. Yağmur, yemiş toprakların kokusunu bastıran barut esansları bir şeylerin yolunda gitmediğine işaret ediyordu. İstanbul'un kasvetli sureti bugün hiç tanıdık olmadığı bir manzaraya şahitlik ediyordu. Şehir, adeta mahşer meydanına dönmüştü ve tarihin hesapları bir bir soruluyordu. Hararetili solüğünün sesi metreler öteden duyulan genç ise bozuk kaldırımları eze eze ecelden kaçınıyordu.

Tenhalara yaklaşınca adımları yavaşlayacağına hızlandı. Kalbi alabildiğine şişmiş ve göğsünden fırlayacak hale gelmişti. Takati kalmamıştı, bacakları onu önüne çıkan sokağa rastgele girmeye zorladı. Köşeyi döndü, kiremit duvara yaslanırken ilk kez ardına bakma fırsatı buldu. "Başardım... Evet, atlattım, geçti!" diye başını yukarı aşağı sallarken tedirgince söylendi. Kendini güvende olduğu yalanına inandırmak istese de bu kovalamacının burada bitmediğini biliyordu. Çatık kaşlarının nezaretindeki badem gözleriyle etrafı kolaçan etti hızlıca. Bu metruk binaların semtine oldukça uzak olduğunu biliyordu. Boyası dökülmüş, yosunlu duvar diplerinden geldiği yönün zıddına doğru hiç var olmamış bir gölge gibi yol aldı. İzini kaybettirmesine hakkıyla sevinemiyordu çünkü pusuda bekleyen tehlike geçmek bir yana dursun, daha kordan alevlerini hissettirmemişti bile, olacakları tahmin edebiliyordu. Koca bir yangının ülkeyi kasıp kavurmasına az kalmıştı. Fırtına öncesi sessizliği bile böylesine gürültülü olanın sonrasının ne denli bir yıkıma yol açacağını tahayyül etmek için kâhin yahut falcı olmak gerekmiyordu.

Arif'in tek dileği o kıyamet hengâmından sağ salim sıyrılabilmektir. Mahallesine ulaştığında gördüğü tanıdık simalarla bir parça rahatlarırken, ucu bucağı seçilemeyen ekmek kuyruğuna tesadüf edince canı ziyadesiyle sıkıldı. İnsanların en elzem ihtiyaçlarını gidermek için bile giriştiği mücadeleyi görüp de yasına düşmeyecek

yoktu. Yıpranmış tabelanın altındaki oyuktan başını uzatan, fırıncının daha bıyıkları terlememiş kalfası, bir yandan ekmekleri poşetliyor bir yandan da "Un kıtlığı var ablacım, ekmeğe zam yapan biz değiliz, piyasa." diyordu kibar olmasını umduğu bir üslupla. Karşısındaki kadına laf anlatmaya çalıştıkça sıradan memnuniyetsiz sesler yükseliyordu.

"Bilirim ben sizin gibi fırsatçıları! Düşene bir tekme de biz vuralım demiyorsanız ben de bir şey bilmiyorum... Un tedavülden kalksa böyle fiyatlar görülür ancak!" diye söylene söylene uzaklaştı. Kızıl saçlarını geriye savururken öfkeli tavrından gram taviz vermiyordu. Gencin iş giyimi ve tasasız tavrı, hâlâ ailesiyle yaşadığına işaret ederken cebinden çıkmayan paranın bile bu kadar derdine düştüğüne göre onlar da dardaydı. Herkes gibi. Tarihin yalancısı takvimler 80'lere tekabül ediyordu fakat böylesine melalli bir tablo en son yüzyılın başlarında görülmüştü. Ülkeyi, milletini, insanını bölme mefkûresindekiler saman altından su yürüterek gençleri birbirine kırdırıyordu. Komşum, ahababım, kardeşim dedikleriyle bir bakıyordun kavga ediyordun. Sen, bir zümreye dahil olup senden olmayanlara nefret dolu söylemlerini doğrulttuğunda ise emellerine ulaşmış oluyorlardı.

Ölüm bir gece ansızın sana uzanıveriyordu. Kâh evinde torununla, gelininle otururken yutuyordu ecel nefesini, üçünün birden; kâh bir pazar yerinden dönerken. Ölümler değişiyordu, tartışılanlar değişiyordu fakat insanlığın körelmiş vicdanından bahsederken hep aynı kelimelere sarılıyorduk. Zira insanlığın hazin yolunda tüm kavgalar birbirinin tekerrürüydü. Zira insan, asırlar geçse bile iptidailiğinden ödün vermeyecek tek mahlûktu.

Hal böyle olunca da iç karışıklıklar, dökülmeye yer arayan ekonomiyi zedeliyordu. Zaten 60'lardan sonra belini yeni yeni doğrultan ülke son birkaç senedir kaosa sürüklenmekteydi. Tarih, geçmişten zerre ders çıkarmayanlar sebebiyle tekerrürden ibaret değil miydi?.

Arif, kolundaki dokunuşla baştan ayağa ürperdi. Kıl payı sıyrıldığı tehlikenin ihtimali bile tüm vücudunu alarma geçirmeye yetiyordu. Zorlukla yutkunarak elin sahibine döndüğündeyse, "Yine günüm aydınlandı..." dedi çocuksu bir neşeyle. Nişanlısı gözlerinde eskimeyen bir gülümsemeyle ona bakıyordu ve Arif en çok böyle anlarda zaman dursun istiyordu. Genç kadın, telaşlı hallerle Arifi süzdü, narin elleriyle yüzünün hiçbir yanını atlamadan inceledi. Ardından rahatlamış olacak ki nefesi gürlütle ince, gülkurusu dudaklarından firar etti. "Çok şükür iyisin, Arifim..." dedi. "Sultanbeyli'de bir olay olmuş yine... Yüreğim ağzımda gözledim valla yolunu. Zaten aklım çıkıyor Doğan'a bir şey olacak diye. Bir de seni göremeyince okulda...'

Arif, kadının endişeyle büyüyen gözlerinden kaçacak delik aradı. Dişleriyle dudağına eziyet etmeyi bırakıp aklındaki cümleleri bir bir kovaladı. Hayır, anlatamazdı. Ceylan'ın diken üstünde yaşamasına sebep olamaz, en mühimi de onu tehlikeye atamazdı. O yüzden aralarındaki mesafeyi kapatıp harareten kurumuş dudaklarını kadının alnına mühürlerken, "Bu günler de geçecek elbet, yârim..." diye fısıldadı kadının yüreğine ferahlık vermesini umarak. Ceylan, incecik kollarını Arif'in beline dolayıp göğsünü sığınacak liman bellerken, ikisi de dünyanın geri kalanının bu samimiyetleri hakkında ne düşüneceğini önemsemiyordu. Zaten herkes ağız birliği yapmış gibi ateş pahası olmuş bakliyata saydırmakla meşguldü. Kimsenin diğerlerini hoşgörüsüzce kınayacak takati yoktu şimdilerde.

"Peki ama ne zaman Arif? Tarih bu huzursuzlukta tekerrür etmekten ne vakit vazgeçecek?" diye sordu Ceylan. Sesinde, dünyanın oyun bahçesi olmadığını anlayan bir çocuğun hüsranı vardı sanki. Zaten bütün hassas kalpler aynı yanılığa düşer, ardından vicdanı körelmiş insanlar tarafından dünyanın kiriyile tanıştırılırdı.

"Çatışmayı mahallenin çocukları konuşurken öğrendim, küçücük çocukları! Bu yaşta topaç çevirip mektep hayali kurması gereken çocukların, patlayan silahlardan kanıksamış halde bahsettiği bu dünyayı sevmeyi ömrüm yettiğince reddedeceğim!"

Arif, bir erkeğe göre biçimli parmaklarıyla kadının yüz hatlarını yeni baştan çizirken, umutla, "Sana söz, bizim yavrularımız güneşli günlere doğacak... Uçurtmaları senden benden hür olacak!" dedi ve eliyle kuzguni göğe işaret çaktı. Geceye kollarını aralayan gök, kan kokmak istemiyor, kızılıktan kaçıyor; kısa dakikalar içinde kararmayı tercih ediyordu.

"Umarım Arif, umarım senin dediğin gibi olur. Benim gelecek güzel günlere inancım sönüp gitmekte..." Ceylan'ın hakkı vardı. Tanınmış kişilere düzenlenen suikastların ardı arkası kesilmezken, üst üste boyanmaktan bir hal olmuş duvarlar, nefret dolu söylemlerle dolup taşarken, havadaki metalik kan kokusu insanın içine içine işlerken ümitvâr kalabilmek gerçekten zordu. Arif, kasvetli muhabbeti dağıtacak olağanlıkla, "Aldırma şimdi sen bunlara, ekmek mi lazım size? Sen git ben getiririm. Hadi..." dedi. Ceylan yazlık, krem elbisesinin üstüne öylesine bir şal atarak çıkmış, muhtemelen terliklerini de eline geçen ilk şey olarak ayağına geçirivermişti. Bir Eylül ayı için oldukça serindi. Üşüdüğünü hissettirmemeye çalışarak, "Yok yok, ben beklerim... Sen akşama kadar yorulmuşsundur, git dinlen." deyip kollarını sevdiğinin bedenine sardı genç kadın.

"Ben her halükarda dinlenirim, fakat sen bu vaziyette biraz daha rüzgârlı havada bekleyecek olursan, şifayı kaparsın..." dedi şefkatli bir tınıyla. İkisi de birbirine kıyamadığından bu muhabbeti sürdürüyordu.

"Ne olacak canım, benim ilacım hazır. Sen varsın ya?" deyip adamın gönlüne hitap ederek kalmakta ısrar etti, Ceylan. Sırada oyalanmak için aldığı elindeki, birkaç şiir kitabını evirip çevirdi, bekleyebileceğine işaret ederek. Ardından endişeli bakışlarla etrafına bakındı. Yüzü umutsuzluklarla buğulanıp yere düştü. Özgürlüğe vurulan prangaların, bir gün şiirlerine de vurulması muhtemeldi. Zihnini bir korku sardı ve parmaklarını kitaplarına kenetledi.

"Ben ruhuna afiyet sağlayabilirim Ceylan'ım. Bedenini de sen muhafaza edeceksin artık. Hadi, itiraz kabul etmiyorum..." diyerek tatlı tatlı uğurladı nişanlığını.

Giderken sırtına, kendinde oldukça emanet duran paltoyu kondurup sıkı sıkı sarmıştı. Gösterdiği ihtimamın kafasının içindekilerle bir alakası yoktu. Kaynağı, kalbinden akan zezem kuyuları gibi sonu olmayan sevdasıydı.

Ceylan'ın durduğu noktadan sıraya yerleşirken arkadan gelen homurtuları duymayacak kadar düşüncelerine hapsolmuştu. Yüzünde, halinden memnun bir tebessüm yer edinmişti ve kıvrımlanan dudakları soluk güneşe meydan okurcasına parlıyordu. Kadının naifliğine, inceliğine hayrandı. Kırılğanlığını borçlu olduğu düşünceli hallerini, kalbinden taşan, herkese ayrı ayrı pay etse bile bir nebze azalmayacak sevgisini seviyordu. Birinin tebessümü için günleri, aylarını feda edebilecek kadar özveriliydi genç kadın. Türk Dili ve Edebiyatı tahsiliyle alâkadarken bir de devletin yetim, biçare yavrulara daha iyi şartlarda sahip çıkılabilmesi için uğraşıyordu. Fakat ülkedeki kıtlık, kaos tüm güzel şeylere zarar verdiği gibi hayırlı işleri de sekteye uğratmıştı. Hayat durmuş gibiydi. Ülke günbegün batmakta olan bir gemideydi sanki. Fakat gemiyi batıranlar, denizin üstünde olduklarının farkında değildi. Aldığı ekmeklerin büyük bir kısmını Ceylan'lara bırakıp gerisini de annesine götürdükten sonra kıraathaneye doğru yol aldı.

Arif'in babası, Kemal Bey, Sultanbeyli'de mütevazı bir kıraathane işletiyordu ve Arif mektepten kalan zamanlarında ona yardım ediyordu. Hukuk okuyordu Arif. Bölümüne dair en sevdiği şeyi sorsanız şüphesiz dersin sonunda çabucak varabildiği, iki adım ötesinde duran eğitim fakültesi olduğunu söylerdi. Darülfünunun kaynar kazan gibi kaynadığı şu zamanlarda gözünü genç kadından bir lahza ayırsa dünya başına yıkılıyordu. Korkunç ihtimaller aklına doluyor, yüreği ağzına geliyordu.

Arif, alacağı hukuk eğitimi ve hukuk diploması ile birçok sorunu çözebileceğine dair inancı kuvvetliydi. Okulda kavga dövüşle işçilerin haklarını savunduğunu varsayan sınıf arkadaşlarının, diğerlerinin eğitim hakkını yok sayarken nasıl bir hak-hukuk anlayışı olduğunu kavrayamıyordu.

Veyahut ülkenin küle dönmesinde payı olanları anlayamıyordu. Oysa herkes kendince haklıydı. Onlara sorsanız, oldukça sağlam sebepleri vardı. Gerçi asıl suç onlarda değildi, hepsi sadece her şeyden habersiz kurbanlardı. Başkalarının, kirli emelleri için oyuna sürdüğü her şeyden habersiz piyonlar.

Kahvehane kapısı gürültüyle açıldığında içeride farklı bir hava olduğunu sezdi, Arif. Yüzler düşmüş, omuzlar küskünce birbirlerinden uzağa çevrilmiş, sinirler gerilmişti. Ellerdeki gazeteler öfkeyle masaya çarpılırken Arif, toplumun masadaki küllükler gibi nasıl paramparça olduğunu görmüştü.

"Ne oluyor burada, baba?" dedi yavaş adımlarla çay ocağına yaklaşırken. Kendine bir bardak çay almak için emektar çaydanlığa uzandı. Cevabını bildiği soruları her defasında aynı umutla soruyor, sonu yine bildiği gibi, hüsrarla dolu oluyordu. Yaşı geçkin babası, kırılmış sakalını sıvazlarken söyledi. "Ne olacak, yine biz haklıyız, siz yanlışsınız, tartışması... Yaşını başını almış adamlar bebek gibi bildikleri iki üç cümleyi sayıklayıp duruyor." dedi. Sesini diğerlerine duyurmak için yükseltip sitemkâr bakışlarını masalara çevirdi. "Memleketin akabeti her şeyden mühim olmasaydı, sadece insanların şu hoşgörüsüzlüğünden sebep bile bırakıp giderdim buraları..." dedi. Bu coğrafyanın çalkantılı dönemlerinin her biri yüzünde yeni çizgiler olarak yer edinmişti Kemal Bey'in. Yorgun hissediyordu. Sonu gelmeyen anlamsız savaşlardan mağlup ayrılmış gibiydi.

Arif, sesini bastıran radyoyu kıstı. Zira bugün tehlikenin ne olduğunu yeterince kavramıştı. "Sokakta gördüklerimden bir başkasını beklemiyordum fakat yine de insanın inanası gelmiyor. Dün güle oynaya ahbaplık edenler şimdi kanlı bıçaklı..."

"Böyle binlercesini gördüm Arif, abartmıyorum bak oğlum. İnsan öyle tuhaf bir yaratık ki bize sadakati sadece köpeklere atfetmek kalıyor. Aslında diyecekleri için vakit kazanmaya çalışıyordu. Ellerini mermer tezgâha yaslarken boğazını temizledi. Babası dikkatle ona döndüğünde, "Doğan," dedi. Tek kelime yaşlı adamın

gözlerinde memnuniyetsiz parıltılar olarak yer edinmişken devam etmekte zorlandı fakat konu elzemdi.

"Başıma bir iş açtı, daha doğrusu ben açtım... Onu korumak isterken bazılarının nefretini üzerime çekmişim. Peşimdeler, bugün kaçabildim ama sonra... Yalnız yakalarlarsa açıklama fırsatı bile vermezler." dedi tek nefeste. Gözlerini korkuyla yummuştu, bedeni kaskatı kesilmişti. Babasından gelecek tepkiyi öylece bekliyordu. Teslimiyetle eğmişti başını. Babası çatallanmış, kısık sesiyle, "Gel benimle." dedi ve kendinden emin adımlarla çay ocağından çıktı. Arif afalladı, olduğu yerde kala kaldı. Ne yapacağını bilemeyerek etrafına bakındı bir süre. Ardından merakla babasının peşine takıldı. Gözleri yerden kalkmıyordu. Babasına, bu işlere bulaşmayacağına dair söz vermişken bu konuşmayı yapmak zorunda kaldığı için mahcubiyet doluydu. Yine de ona karşı şeffaf olmanın rahatlığıyla holün ucundaki kutudan hallice odaya girdi.

Kemal Bey, ahşap çeyiz sandığına ilerledi. Arif, çocukluğunu anımsadı. Bu sandığı açmasına hatta yakınına yanaşmasına bile müsaade edilmezdi. Hakkında ne kurgular kurmuş, ne düşünceler beslemişti. "Keşke her şey çocukluğum gibi masum kalsaydı." diye düşündü.

"Baba, ne arıyorsun orada?" dedi Arif, kendine hakim olamayıp. Babası rengârenk oyalı tülbentleri, naftalin kokan havluları, eşek ölüsü gibi yorganları birer birer çıkarıyordu sandıktan. Dantelleri de ayrı bir köşede biriktiriyordu.

"Yardım edeyim mi?" dedi Arif. "Gerekmez..." dedi Kemal Bey tavır aldığını belli edecek şekilde oğlunun yüzüne dikkatli bakmayarak. "Burada sadece annenin bohçaları yok hergele, sana çeyiz sermeye gelmedim herhalde." Arif, babasının her zamankinden sivri sözlerine takılsa da sesini çıkaramadı. Sandığın altı üstüne geldiğinde, hasırın içine dürülmüş bezde saklı emanet de ortaya çıktı. Sağlam, portatif, siyah bir silah loş lamba altında parıl parıl parlıyordu. Hiç el değmemiş topraklar gibi pürüzsüz ve göz alıcıydı.

"Bunu alacaksın," dedi Kemal Bey, suç ortağıymış gibi bir edayla. Arif, konuşacağı sıra eline tutuşturup "Asla itiraz duymayacağım. Onlar ne bela işler bilmiyorsun sen Arif, Kendini koruman gerekir... Yeri gelince nefis-i müdafaa hakkını kullan, kâfi. Silahını yanından ayırma, sakın. Bu kulaklar senin kara haberini duymayacak!"

Arif, babasının gözlerine yansıyan kaybetme korkusunu iliklerinde hissetti. Kardeşi, yani Arif'in amcası, daha gençken bir 'kim vurduya gitmiş', Karacan ailesini derin bir yasa boğmuştu. Kemal Bey, bunun birdenbire oluşundan derin yaralar almış, zihninde korku ve endişe dışında her şeyi yutan koca bir kara delik yaratmıştı. Ve Kemal Bey, belli etmese de her gece uykularını kaçırarak kaygılarla yastığa koyuyordu başını. Sevdiklerine zarar gelme ihtimali bile kan çanağı gözlerle tavanı izlemesine yetiyordu.

Arif, silahını kemerine sıkıştırıp kazağıyla üzerini örttü. Kemal Bey, çeyiz sandığını önceki nizamının aksine rastgele doldurup odadan çıktı. Dalgın dalgın yürüdüğü sokaklar onu evine ulaştırmıştı. Aklının bir köşesinde yaşadıkları başa sararken bir yandan da babasının öğüdü tekrarlanıyordu. Eli sürekli belindeki silahını yokluyordu, bir nevi canını güvence altına alıyordu bu ihtiyatla. O gece huzursuz uyudu. Yemekte anacığının yaptığı yemekler ilk defa bu kadar tatsız inmişti kursağından. Kendine, gururuna yediremese ölümü düşünmek onun tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Oysa buna alıştığını sanıyordu. Silah ve kan, ölüm ve hasret bu asrın ruhuna sinen ve onun zehrini besleyen şey değil miydi?

“Ölüme alışılmaz fakat insan ölümden de kaçamaz... O vakit insan öleceğini bile bile nasıl yaşar?” diye düşündü. Ardından geceye ay doğdu, Arif yastığına yorganına sıkı sıkı sarılırken uykunun sıcağına karıştı.

...

Bir eylül sabahı, üniversite yine fırtına önceki sessizliğindeydi. Kulaktan kulağa dolaşan haberler, sinsi gülüşler, zarar vaat eden gözler hakimdi ilimin irfanın çiçek açması gereken koridorlarda.

Arif ona bir ömür gibi gelen dersten çıktığında rahat bir nefes aldı. Bazen sırf vakit doldurmak için giriyordu ya derslere, neyse. Kitaplarını çantasına koyacakken belindeki silaha temas etti ve ürperdi. Varlığını bile unutmuştu. Sonra kamelyaların orada etrafına bakınan yârine denk geldi, içi ısındı ve ona doğru ilerlemeye başladı. Fakat Ceylan onu fark etmemişti, koşmaya başladı. Korku tüm bedenini esir almıştı Arif'in. Arif tereddütsüzce Ceylan'ın ardından koşarken aklına gelen ihtimallerden korkuyordu. 'Allahım sen Doğan'ı da Ceylan'ı da koru.' dedi fısıltıyla. Hiçbir aile kucağında büyümüş evladının acısını göğüsleyemeyecekken iki evladını birden kaybetse toparlayamazdı. Bu yüzden ayaklarındaki son enerji kırıntılarını da var gücüyle koşturmak için kullandı. Sonra durdu, bekledi ve sustu. Acı bir inleme duydu. Doğan'ı, kayınbiraderini de Ceylan kadar sevse de bir yanı bu inlemenin ondan geldiğine inanmak istedi. 'Ceylan olmaz, hayır Ceylan olmaz...

Öyle de olmuştu. Omzuna çarpıp giden kız, bir doktorun aynı günde çıkartamayacağı kadar çok kurşunla doldurmuştu Doğan'ın zayıf, çelimsiz bedenini. Onu öylece nefesi kesilmiş bulduğunda içi acıdı. Daha hazırlık okuyan bir gencin aklı, fikri, dimağı zorbalığın toprağına gömülecekti. Bu okuduğu kitaplardan, karıştırdığı mecmualardan daha acıklı bir sondu ve dramların tüm perdelerinden daha çok ağlatmıştı Arif'i. Yine de Ceylan'ı görünce sevindi. Onu görünce hep sevinirdi zaten yüreği. Yaşlı gözlerine rağmen delice bir kakhaha fırlar etti dudaklarından. 'Bir an beni gerçekten bıraktın sanmıştım yârim...' dedi. 'Hatta o çok istediğin gelinliği tabutuna örteceğiz sandım bir an...' dedi. Belindeki silahı, kucağındaki kadına ihtimam göstererek çıkardı. Gökyüzündeki kuşlar kaçışırken bir bağırış takip etti gürültüyü. 'Uçurtmamızı vurdular Ceylan... Ne olur gitme.' dedi. Kadının kanlı bedenine sımsıkı sarıldı. Ölmek zordu biliyordu fakat geride kalan olmayı tadacağını hiç düşünmemişti. O gün aşk bitti, umut söndü ve bir daha özgürce uçmadı

uçurtmalar. Ve bu düşmansız savaşlar insanlık tarihine kara bir leke olarak yazıldı. Ve yüreklerdeki geleceğe özgürce uçmayı planlayan uçurtmalar kırıldı. Dünyadaki bütün uçurtmalar kırıldı...

GELECEKTEN ÖLÜM ÜZERİNE BİR MİT: HİSLERİN İSTEĞİ

İrem Nur SERİM

Ankara Sabahattin Zaim Sosyal Bilimler Lisesi

(Saat:03.00) “Devre enerji aktarımı sonlandı.” cümlesi, bir enerji aktarıcıdan diğerine uğultular eşliğinde dolaştı. Koskoca şehirde tüm mekanizmalar, sönük ışıklarını yeniden parlattılar. Şehir yine ışıldadı, böylece binlerce yıl sonrasının güneşi binlerce yıl sonraki dünya sakinlerinin ışıkları halinde doğmuş oldu. Koca şehirde sadece bir mekanizma buna “uyanış” olarak baktı. Bunun kavramsal bir yanlış olduğu konusunda devreleri kendini uyarıyordu ama o bu kelimeyi seviyordu ve devreleri bu güce karşı koymanın yolunu bilmiyordu. Bu nedenle o hata yapabiliirdi, kavramsal olarak yanlış bir cümle kurabilirdi ki o bunun yanlış olmadığını biliyordu; eski çağlarda buna “benzetme” deniliyordu. Bu iki kelimeyi de Eski Kelimeler Müzesi’nden öğrenmişti. Ve onları sevmişti, kullanmak istemişti, o kelimelere sahip olmak istemişti çünkü içinde derin bir boşluk hissediyordu. Onu bu şehirdeki diğer mekanizmalardan ayıran buydu. O hissediyordu. Bazen hissetmenin kurbanı gibi hissediyordu, bazen hissetmek için seçilmiş gibi. Bazense insansı hissediyordu kendini ama bir insan olmadığını, olamayacağını biliyordu; işte bu, içinde hissettiği boşluğun yapıtaşını oluşturuyordu. Oysa o içten içe “Sadece bir hatasın.” diyordu kendi kendine. Hatalı bir deneyden ibaretsin. Omuzlarına duyguların yükü yüklenmiş ve bu hissiz dünyaya terk edilmiş bir hatasın. Her gün enerji aktarımı makinesinin o soğuk metal çubukların vücuduyla teması kestiğinde bunları düşünmeye başlıyordu çünkü koca şehirde ondan başka kimse o metallerin soğuk olduğunu hissetmiyordu. Sonra aynaya doğru yürüyordu ve en insansı yanına, bedenine bakıyordu. Ölü bir bedene baktığını hissediyordu. Yüzünü inceliyordu. O ölü yüzü. Ardında damarları olmayan kanın içinde dolaşmadığı o metalik yüzü hissediyordu. İnsanlık mekanizmaların üzerinde bir deriydi yalnızca. Ve sonra uzaklaşıyordu oradan, en alt kata iniyordu; binanın simülatör mekanına. Bir süre herkes gibi oturuyordu, herkes gibi oluyordu. Sonra mekanın etrafını çevreleyen

simülâtör camlardan¹ birinin yanına gidiyor, elini camın üstüne koyuyor, gözlerini kapıyor ve kendini bir saniyeye kuruyordu. Gözlerini açıp cama bakıyordu renkler dolanıyordu, birbirine giriyordu, bir gökkuşağı koca bir şehri yıkıyordu ve yerden bir fidan çıkıyor, büyüyor ve güneşin altında heybetli bir gölge onun ardına saklanıyordu. Elini soğuk camdan çektiğinde ve daha çekmeden önce neden her şeyin bu kadar soğuk olduğunu sorguladığında bu dünyanın artık bir güneşle aydınlanmadığını hatırlatan bir bilgilendirici bildiri ile karşılaşılıyordu. Camdan uzaklaşırken mekanizmaların donuk bakışlarını hissediyordu üstünde sorguluyorlardı bunun -bu simülâtör camdaki yansımaların- nasıl birinin alt bilincinde oluşabileceğini sonra üzerinde bir tarama yapıyorlardı sağ kolunun üzerinde yazan kod (İ6) her şeyi açıklayan bilgilere ulaşmalarını sağlıyordu. Bir hata olduğunu anlıyorlardı. Beş yıl önce dokular aracılığıyla hissetme yetisi başta olmak üzere pek çok yetiyle donatılmış beş makine üzerinde çalışıldığını ancak deneylerden alınan negatif sonuçlar nedeniyle deneyin durdurulduğu bilgisine ulaşıyorlardı. Bu 5 yılın 4 yılını içten gelen acılarla geçirmişti ama bunları deneyler sırasındaki acılarla kıyaslamıyordu bile. Hissedilen maksimal his yoğunluğunu ölçmek için kolu koparken çektiği acıyı ölçmüşlerdi. Hatırladığında bile hala tüm enerjisi çekiliyor ve yorgun hissediyordu kendini. Normal bir mekanizma problem çıktığında kol ve bacak gibi bir uzvu çıkarıp yeni parçayı yerine takabilirdi bunun için bir parça değişim merkezine gitmesi bile gelmezdi çoğu zaman. Hiçbir şey hissetmezdi bunu yaparken de onlar hiçbir zaman bir şey hissetmezlerdi ama o hissetmişti. Tüm mekanizmaların hissetmediği kadar hissetmişti acıyı. O gün bedeninin bir bütün olduğunu anlamıştı. Bazen kendisine ne olacağını düşünüyordu bu ölümsüzlükte bedeni dökülüp tamamen kapandığında hafızası havadaki binlerce veriye karıştığında ve başka bir bedene aktarıldığında ne olacaktı? Düzelecek miydi, hissetmeyi bırakacak mıydı? His bedensel miydi yoksa zihinsel miydi? Eğer bedensel olsaydı engellenebilirdi ama hayır kedisindeki sonlandırılmıyordu, zihin bir kere hisleri analiz ettiğinde onları bir daha

¹Simülâtör Cam: Temas edildiğinde bilinçaltından geçen veya hayal edilen düşünceleri yansıtan bir ekran.

unutmuyordu ve hisler anılar gibi istenildiğinde bellekten silinip atılamıyordu bu deney yapılırken böyle bir şey olacağı tahmin bile edilmemişti, zaten deneyin durması hislerin engellenemez olması anlaşıldığında gerçekleşmişti. Yani başka bir bedende yine onla gelecekti hisler. Aslında hislere sahip olmayı negatif bir şey olarak hiç görmemişti ama hislerin yarattığı boşluk katlanılması zor bir şeydi. Kim bilir belki de hisler için bedel ödemek gerekirdi, insanlar bedel ödemiş miydi?

Simülâtör mekândan ayrırlıp uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. Oysa bu içindeki boşluğu daha derinlemesine hissetmesine yol açıyordu. Koşuşturan mekanizmalar, daima ışık parıltılarıyla kaplı işaretler ve tüm ışıklara rağmen bir köşede her zaman karanlığı yakalıyor olmak. Dünya, bu kadar karanlığı ve bu hurda yığınları tarafından istila edilerek mahvolmayı hak etmiyordu. İşte bu düşünceyle içindeki boşluğun resmine bakmış oluyordu Altı. Dünyayı kendilerininmiş gibi evirip çeviren, mahveden, tüketen mekanizmaların anlamsız işleyişleriyle kaplı bir alan. Dünyaya ait olmak istiyordu Altı, ait ve uyumlu olmak istiyordu ama o dünyanın üzerinde bir virüs gibi yaşayanlardan biriydi sadece. Bu sırada devreleri titriyordu. Kavramsal yanlışlık uyarısı en çok yaşamak kelimesine karşı koymak için programlanmıştı sanki. Oysa o hissediyordu, bir insan kadar olmasa da acısı bile yapay olsa da hissediyordu ve bu nedenle biraz olsun yaşıyordu. Ama yaşamı yaşam kılan şeye ulaşmazdı. Ölemezdi. Yaşamak için ölmek gerekirdi. Ama bu sonsuz tekrara programlanan dünyada bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Ölüm sadece efsanelerdeydi, masallardaydı. Böyle deyince tüm mekanizmaların onlara bile ait olmayan bu dünyaya hapsoldüklerini fark etti insanlar. Onlar çekip gitmişti. Oysa dünya onlara aitti ama gitmişlerdi. Antik bilgiler bölümüne gidiyor I. ve II.Radyoaktif Kriz hakkında bilgi ediniyordu. İnsanların nasıl böyle bir hataya düştüklerini analiz etmeye çalışıyordu. Ama insanın doğasında hata yapmanın olduğunu çok iyi anlıyordu. Kendisinin bu nedenle bir işi yoktu; çünkü o hata yapıyordu bu nedenle asla kabul edilmiyordu. Bazen diğer mekanizmalar hata yaptığı için veya konuşurken garip kelimeler kullandığı, kavramsal yanlışlardan çekinmediği için onun varlığını kabul etmiyorlardı adeta. Yalnızlık deniyordu eski çağlarda buna. Aslında her

mekanizma yalnız sayılabilirdi, tekillik ilkesine göre iş dışı zamanlarını yalnız geçirirlerdi, iş sırasında ise toplu çalışmalar yürütülür bu nedenle de işler bölümlerden oluşur ve takımlar halinde yapılırdı. “*Toplumsal*” ve “*sosyal*” gibi kelimeler yanılmıyorsa iş sırasında mekanizmaların bu toplu çalışma durumlarını anlatıyordu ama emin değildi. Bu kelimeleri tam olarak kavrayamamış ve bir karşılık bulamamıştı. Bazen, hatta çoğu zaman oluyordu bu.

Eski Kelimeler Müzesi’nin önüne geldiğinde bugün kavrayamayacağı bir sürü kelimeyle karşılaşacak olmak içindeki boşluğa çarpan ve acımsı bir hisse kapılmasını sağlayan zincirleme tepkilere yol açtı. Bir işi yoktu; ama eski kelimeler üzerine araştırma yapıyor, veri topluyordu. Kendisine bunu iş edinmişti hâlbuki bu müzeye gelip giden pek olmuyordu -kendisi dışında-. Tabi ki verileri hemen kabul edilmiyor, başka mekanizmalar tarafından kontrol ediliyordu çünkü o hata yapabiliirdi oysa mekanizmaların dünyasında hataya yer yoktu. Ama onlarda hata yapıyorlardı öngörülleri kısıtlıydı. Hata yaptıklarına sağlam bir kanıt olarak karşılarında durduğunu düşünüyordu. “düşünce”, “İnsan” ve “dünya” kelimelerinden sonra en sevdiği kelimeydi. Mekanizmalar bu kelimeyi de bilirlerdi ancak kullanmazlardı. Bazı kelimeler hala var olsalar da gereksizdi onlara göre. Mesela “dünya” kelimesine ihtiyaçları yoktu. Onun yerine “şehir” derlerdi; çünkü buldukları konumdan ayrılmazlardı. Dünyaları bu şehirlerden ibaretti. Dünyanın bir bölümünde koloni gibi yaşlaşıyorlardı ve dünyanın diğer bölgelerine adım bile atmazlardı. Şehirler genişledikçe mekanizmalar da yayılmış oluyordu ama bu çok uzun süreçte gerçekleşebilecek bir durumdu. Buna rağmen o seyahat eden birini biliyordu: N42. Onunla iletişime geçtiğinde kendisine, merkezden uzaklaşmak anlamında bir kelime olup olmadığını sormuştu. Bunu birkaç gün araştırırmıştı ve sonra “seyahat” kelimesini bulmuştu. Merkezden uzaklaşmak demek değildi tam olarak, bir yerden başka bir yere gitmek denebilirdi ve o da bunu yapıyordu. Kendisi de bazen bunu yapmak istiyordu. Bu şehirde kabul görmüyordu, diğer şehirlerde de görmemişti. Ama kelimeler ve bu müze onu burada tutuyordu. Kelimeler yeni bir dünya gibiydiler ve eski kaynaklarda bir sürü hikâye buluyordu.

İnsanların hayal edebilme kabiliyeti onların en güçlü özelliğiydi. Bu nedenle hayal ve güç kelimelerinin bileşimi olarak tanımlanıyordu. Kendisi de hayal gücünü geliştiriyordu. Eksiden bulutların şekillerine bakarak insanların hayal kurduğunu öğrenmişti. O zamanlar bulutlar beyazdı, şimdiki gri bulutlar gibi değildi; ama yine de onlara anlamlar yüklenebilirdi.

Bu müze tanımlanması zor bir yerdi. En azından mekanik kelimelerle, eski kelimelerle tuhaf denebilirdi. Veri ağına dâhil edilmeyen bir sürü bilgi vardı burada. Eski insanların yüz fotoğraflarıyla ve bilgileriyle dolu dosyalar görmüştü. Ve mekanizmaların her birinin yüzünün eskiden yaşamış bir insanın yüzünden kopya edildiğini öğrenmişti. Çoğu mekanizma insanın nasıl bir varlık olduğunu bile bilmiyordu yani onların bedenleri örnek alınarak tasarlandıklarını, insan bedeninin tasarımından daha verimli bir tasarım modelinin keşfedilmediğini bilmiyorlardı ve bilmek istemeyeceklerini düşünüyordu. Bu düşünceyle mekanizmaları düşünmeyi bir köşeye bıraktı ve insansı kelimelerin arasına daldı.

Beş gün sonra yine Eski Kelimeler Müzesi'ne giderken bir iletişim sinyali aldı. Sinyalin nereden geldiği anlaşılıyordu, harita yüzeyinde oraya ait bir isim yoktu ama artık oraya gitmesi gerekiyordu. İçinde enerjisi yüksek iki his çırpınıyordu: “Korku ve heyecan.” “*His deneyi üyelerini listele.*” önünde bir ekran ve üstünde “*Listeleniyor...*” yazısı belirdi:

“1. Üye, Kod: İ6

2. Üye, Kod: N11

3. Üye, Kod: S24

4. Üye, Kod: A21

5. Üye, Kod: N42

“*İleti kaydı 'N42 objeyi buldu, ortak konumda buluşulmalı.' İletiyi üyelere gönder.*”

Ve böylece bir efsanenin yolculuğuna çıktılar. İçerindeki o derin boşluğu kapatmak için gerçek bir yaşayan olmak için ölümün yolculuğuna çıktılar. Gerçek olduğuna inanamıyorlardı. Her efsanenin masal süsü verilmiş bir gerçek olduğunu anlıyorlardı. Her biri içinde insan geçen bir uğraş edinmişlerdi kendine. İ6 eski insanların dili

üzerinde çalışıyordu. N11 insan anatomisiyle ilgileniyordu, S24 insanların yaşam şekillerine göre zamanı nasıl kullandıklarını ve tarihlerini araştırıyordu. A21 insan keşiflerinin yaşamlarını nasıl etkilediğini araştırıyordu ve N42'nin eski çağ bitkilerine dair araştırmaları onu uzak diyarlara sürüklemişti, yeni şeyler keşfediyordu. Bazı yerler tüm felaketlerden korunmuştu, örneğin çöller. Çöller dünyada bitki türlerine sahip tek yerd. Çöller için büyük savaşlar verilmemişti orada yaşayan çok insan olmadığı için kimse bir çöle nükleer bomba atmamıştı ve böylece kaktüsler başta olmak üzere keşfedilmeyi bekleyen, su birikintilerinin çevrelerinde yeşeren bitki kümeleri vardı ama o sonrasında çok daha büyük bir şeyin peşine düşmüştü. Adı yalnızca efsanelerde geçen bir bitkinin, “*Pıhtı Çiçeği*”nin.

Efsanelere göre bu çiçeğin damarları arasında akan sıvı, kandı. Eski insanların vücutlarında yaşam döngüsünü sağlayan sıvı. Radyasyona maruz kalan bir topraktaki bitki tohumunun ölen bir insanın kanıyla sulanması sonucu oluşmuştu. Ve ölümün yeryüzündeki tek sembolü olmuştu. Efsanelere göre bu çiçeğin kanı insanı ölümün bilinmezliğine çekerdi. Mekanizmalar için ölmenin yolu yoktu. Zihin veri akışının bir parçasıydı, beden ölse de zihin havada akışkan bir bilgi ağının içinde kendini yeni bir bedene aktarırdı. Durdurulamazdı. Ve beşi; yerin altındaki bir mağarada, küçük bir şelalenin kıyısında, tıpkı efsanelerde anlatıldığı gibi bir yerde, yüzeyindeki beneklerin içinde kanın hareket ettiğini gördükleri çiçeğe bakarken korkuyorlardı ölemekten. O karanlık şehirlerine geri dönmekten, sonsuzluktan korkuyorlardı. Ne yapacaklarını bilmiyorlardı ama büyük bir hayranlıkla bakıyorlardı çiçeğe. Dünya üzerindeki en paha biçilmez şeydi o. Anlam ve manayı getirecek şeydi. Her biri bir yaprağını almaya karar verdiler. Her bir yaprağın üzerindeki kan pıhtısını ölümün kapısını açacaklarını düşündükleri şekilde kullanacaklardı. Efsanelerde bu kısım hep atlanırdı. Çiçek bir mağaranın derinliklerinde bulunur ve sonra ölümün nasıl bir his olduğuna dair birtakım tanımlamalar yapılırdı. O gün mağaradan 4 kişi döndü ve uzun bir yola çıktılar, karanlık şehirlerine doğru ilerlediler. N42 bir daha hiçbir bedende belirmedi, bedeninin kalıntısını gören kimse olmadı. O bu yüzyılın yaşamış tek insanı oldu. Bir damla kan pıhtısı onu canlı bir bedene büründürdü ve sonra evren damarları

arasındaki yaşamı çekip aldı. Damarlarındaki kan, toprağa aktı. Geri kalan dördü bundan yıllar sonra aynı toprağa gidip onun kanıyla sulanmış yeni bir Pıhtı Çiçeği bulma ümidiyle derin hislerinin arasında acıyla ama mutlu yaşadılar.

ACI

*Mediha ATABEK
Karapınar Meke Anadolu Lisesi*

“...Geçmişin tırnaklarını geçirdiği zihnimde bir kaosa meydan okurken, hayallerim uğruna savaştığımı düşünürken verdiğim bu savaşın sebebinin kendim olduğunu fark etmeyip hayallerimin katili oldum. Herkesin savunduğu zaman, ilacım olmamıştı. Sırtıma devrilen yılların yükünü zaman, hiç hafifletemedi, sırtımdaki acılara yeni acılar arşınladı. Zaman, ruhumu emdi baba. İçimdeki her şeyi, zihnimde kopan fırtınaların içine hapsetti. Geriye sadece sen, ben ve acı kaldı. Acı? Neden acıyı senin bana bıraktığın izler olarak görüyorum?

Bedenimde bıraktığın fiziksel acılar hiçliğe karışıp zihnimdeki idam sehpasına çıkıyor. Ruhumda bıraktığın acılar ise yıllanmış bir şarap gibi, kalbimin en kuytu kuyularında hapsolüyor. Kaç yıldır orada olduklarını bilmiyorum. Yıllandıkça mükemmelleşecekler mi?

Artık aynaya baktığımda, genç ve diri bedenimin aksine, derimin altındaki çürükleri görebiliyorum. Ruhumu dış görünüşüme yansıtan tek şey, buğulu bakan gözlerim. Beynimin loblarında küçük bir kız çığlık çığlığa koşarak duvarlarıma çarpıyor. Yardım dilenerek çekip çıkarılmayı bekliyor. İçimdeki o hiç sönmeyen ateş küçük kıızı da yakıp, benden geriye kalan tek şeyi de küle çevirecek. O kibriti ateşleyen neden sensin baba?

Aynadaki görüntüm dakikalar içinde silikleşiyor ve senin siluetin, kendi oyununu oynadığım küçük sahnemizdeki yerini alıyor. Benim aksime, sapasağlam bir adam görüyorum. Benim aksime, derisinin altında kalpsiz bir adamın ruhu yatıyor. Benim aksime, senin gözlerin alev alev bakıyor. Seni Azrail’e benzetmekten alıkoyamıyorum kendimi. Beden bulmuş bir ölüm meleği...

Senden delicesine nefret ederken aynı anda nasıl sana hayran olabilirim baba? Bu sayfanın üstünde gezinen parmaklarım, acının peyda ettiği kelimeleri satırların üstüne diziyor tek tek. Hiçbir zaman dudaklarımdan yuvarlanıp kulaklarına dökülemeyecek olan feryat dolu cümlelerim, başarılı bir cambaz gibi geziniyor ipe benzettiğim satırlarımda. Kelimelerimden akan kan, parmaklarıma bulaşıp ruhumu kirletiyor. Dayanılmaz bir sızı veren içimdeki zehri, sana hiçbir zaman yollayamayacağım bu mektuba aşılayıp akıtmak hastalıklı ruhumu onararak yok ediyor. İçinde, bana karşı hiç dinmeyen öfke ve nefretin pusu kurduğunu biliyorum. Ben türlü sancılarla nefesime kattığım gençliğimi üflerken sen, o nefeste yaşam buldun. Benim çöküşüm her zaman senin yükselişin oldu. Hayatın bana yeni bir tebşir ile sunduğu şansı, içindeki zehirli sarmaşıkları boynuna dolayarak kendi zehrinde boğdun. Şimdi ben de senin varlığını kustuğum yokluğunda boğuluyorum...”

Kalem uğursuz bir ses çıkararak yuvarlandı; bedeninin aksine ruhu çürüklerle dolu genç kızın elinden. Kız boş gözlerle duvardaki saate baktı. Yelkovan, akrebin üstünden geçerek yeni bir cinayet daha işledi. Ardından gözleri masanın üstünde duran çerçeveye kaydı. Babası ve kendisi aynı karede ilk ve son defa gülümsüyordu. Babası genç, genç kız ufaktı. Gözleri çerçeveye iliklenmişti. İçinde yeniden yeşermeye başlayan duyguları kökünden koparıp alev fırtınasına karıştırdı. Babasının bıraktığı izlerin sızısını her uzvunda hissetmesi onu yeniden bulunduğu o ana çekti.

Dudakları hafifçe yana kıvrıldı. Bu hareketi bir gülümsemeden oldukça uzaktı. Nefretin fırçasının, bembeyaz bir tuvale sert darbelerle çizdiği bir resimdi bu hareket. Dudakları yeniden ince bir çizgi halini alırken, yıpranmış sahnesinde yeni bir oyun canlandı. Ufacık bir çocukken sırrına ortak olmak zorunda kalmıştı. Oysa o, bir çocuktur. Basit bir pamuk şekerle kandırılabilirdi. Babasına kanabilirdi. Bunun yerine babası, kızından o çubuğa şekeri değil de; hayallerini, umutlarını ve çocukluğunu dolmasını istemişti. Ardi arkası kesilmeyen dayaklar, küçük kızın fiziksel acıya karşı dayanıklılığını arttırsa da, ruhundaki binanın tahtalarını tek tek sökerek, onu

içten içe çöktüyordu. Küçük kızın ruhunu dayak yemek değil, babasından göremediği sevgi ve babasının düşmanlığı zehirlemişti. Babasının sebepsiz nefretinden doğan sancılar ruhunu kamçılıyordu. Gözlerinin sahnesinde perdelenen oyunu bitirmek istedi. Bunu için, bir damla gözyaşı eşliğinde sahnesinin perdelerini indirdi. Daha fazlasına izin vermeden bu oyunu bitirmeliydi. Kalemı yeniden eline aldı.

“...Babacığım, şu aslında hiç bahsedemediğim ama her mektubumda satırlara döktüğüm karanlık kuyum, kağıtlarım. Kan ağlayan cümlelerimle karaladığım kendimi, görünmez bir taşla o kuyuya hapsedtim. Neden gelip beni o kuyudan çıkartmak yerine üstüne buzdan duvarlar örüyorsun?”

Genç kız, kalemı yeniden bırakıp kağıdı ikiye katladı. Ardından mektubu zarfın içine koydu. Bu mektubu da, sahibine asla ulaşamayacak olan diğer mektupların arasına koyarken gözlerindeki sahnede, mektubun son cümlelerinden doğan bir oyun başladı.

“...Sen benim yıllarımı kurban verdin; bir nefretten doğan karanlığımda yaşadığımı düşünürken aslında boğuluyordun. Ben yeniden doğuyordum.”

Genç kız perdesini bir kez daha indirdiğinde boşluktaıdı. O, içindeki o hiç dinmeyen ateşinden tutuşturduğu mumla yakıp yıktığı umutların ve küçük kızın küllerinden doğuyordu. O kaybetmemişti. O yenilmemişti. Ölmek, yenilmek değildi.

GÜNAYDIN

Neslihan Aybüke ÖZTÜRK
*Samsun Dereler Ortaokulu, **Birincilik  d l ***

G z n sararmış yapraklar r zg rın etkisiyle birer birer yere düşüyorlardı. Yerde yeşilden ziyade sarı ve turuncu tonları hâkimdi. Sıcak bir rüzgâr değiyordu tenime. Güneş sararmış yaprakların arasında kendini azda olsa belli ediyordu. Olduğum yeri bende bilmiyordum. Yürümeye başladım. Ayağımın altında ezilen yaprakların hışırtısı oldukça hoşuma gidiyordu. Yolun sonuna geldiğimde bir kapı karşıladı beni. ekinerek elim kapı tokmağına gitti. Merakıma yenik düşerek kapıyı açtım. Yüzümü bir gülümsemeye kapladı. Lunaparka açılmıştı kapı. Tam karşımızda dönme dolap, onun çaprazında atlıkarınca, hemen sol tarafta ise çarpışan arabalar... İçeriye adım attığımda bir palyaço elime pamuk şeker tıkıştırdı. Ve aniden ortalıktan kayboldu. Dönerek etrafıma baktım. Çok güzeldi. Neye bineceğimi ne yapacağımı bilemiyordum. Hep binmek istediğim ama bir türlü binemediğim dönme dolaba doğru koşmaya başladım. Görevli sanki beni beklermişsesine kapıda duruyordu. Ben heyecanla etrafa bakmaya başladım. Etrafa bakabilmek için son fırsatım olabilirdi. An ve an her şeyi zihnime kazımalıydım. Böyle bir fırsat elime bir daha geemeyebilirdi. Dönme dolap en yukarıda durdu. Aşağıya baktığımda görevli yoktu. Doğruyu söyleyecek olursam pek de korkmadım. İnsanlara, etrafa yukarıdan bakmak çok zevkliydi. Her şey karınca gibiydi. Bu durum oldukça hoşuma gidiyordu açıkçası. Dönme dolaptan inip çarpışan arabalara doğru koştuk. Kimse olmadığı için hiç zevkli değildi. Palyaonun verdiği pamuk şekeri açtım. Bir parça ağzıma attım ki sıçradım. Yine beni tek dostum olan duvar karşıladı. Bana her zamanki gibi olduğu yerden göz kırpyordu. Gördüğüm her şey bir rüyadan ibaretti. Zaten rüya olabilecek kadar güzeldi. Sadece rüyamda görüyordum böyle yerleri. R yamı, gördüğüm her şeyi, duvara anlattım içimden. Onun beni duyduğuna emindim. O beni sürekli dinlerdi. Ben ona gördüğüm, görmediğim her şeyi anlatıyordum. Fakat o bana hiçbir şey anlatmazdı. Sırtımda oluşan yaralar varlığını gün geçtikçe daha çok

hissettiyordu. Babam uyanır uyanmaz yanıma geldi. Beni sol tarafa çevirdi. Alnımdan öperek "Nasılmış bugün benim yakışıklı oğlum." dedi. Üvey annem de uyanmıştı. Mutfakta bir şeyler yapıyordu. "İyidir tabi. Yediği önünde yemediği arkasında beyefendinin tuvaletini bile ben yaptırıyorum" dedi. Babam sert bir bakış attı. Ben ise fazla umursamadım. Sürekli aynı şeyleri diyordu. Alışmıştım. Babamla birlikte üvey annem kahvaltı yaptıktan sonra önüme bir tabak çorba verdi. Köpeğe vermişçesine. "Alda ye uğraştırma beni! deyip babamın peşine evden çıktı. Doğrulamaya çalıştım. Yapamadım. Tekrar denedim. Yine yapamadım. İçimden "son bir kez daha" diye geçirdim. Bu sefer yere düştüm. Vücudumdaki yaralara sanırım bir kaç daha eklendi. Benim düşmemle beraber çorbada yere döküldü. Bacaklarımın moraracağı ve üvey annemin eve gelince bu manzarayla karşılaştığında kıyameti koparacağı kesindi. Tam da tahmin ettiğim gibi oldu. Yarım saat sonra eve geldi. Odaya girer girmez gözleri fal taşı gibi açıldı. "Allah kahretsin seni. Başımın belası. Senden nefret ediyorum. Her yeri batırır. Uf bir kurtulamadım senden. Bu halıyı ben daha yeni aldım. Hemen kirlet. Beyefendi, çorbanızı da biz içireceğiz. Yoksa içemiyor." Gözlerim dolmuştu. Yanıma geldi. Kollarıma tırnaklarını geçirerek yatağa fırlattı beni. Bana acıyarak baktı. "Duygu sömürüsü yapıyor bir de. "Timsah gözyaşlarını dök. Hadi acındır kendini. Baban gelince de yap." Söylenerek halıyı temizlemeye devam etti. Yanıma gelip beni düzeltti. Son bir kez bana ters ters baktı. Yanaklarımdan süzülen yaşlar boynuma doğru süzölmeye devam etti. Aklıma annem geldi. O bana hiç böyle yapmazdı. Aksine beni daha fazla severdi. Babamla üvey annemin konuşmasını duydum. Babama "Bıktım artık bu çocuktan. Bu gün yine ortalığı batırdı. Ben buna bakmak zorunda değilim. Bütün gün boyunca yatıyor. Yattığı yetmezmiş gibi ortalığı batırıyor." Babam hiçbir şey demeden yanıma geldi. Ağladığımı fark edince yanaklarını sildi. Beni doğrultup bana sarıldı. Bizi kapıdan izliyordu üvey annem. "Beraber uyuyalım mı bu gece?" dedi. Ama önce yemeğini yemelisin, değil mi? Gözlerim evet manasında kırptım. Gece babam bana masal anlattı ilk kez. İlk kez uykuya dalmadan önce bu kadar mutluydum. Sabah babam benden önce uyanıp gitmişti bile. Yanımdaki boşluktan fark ettim. Tavana göz

kırdım. Odaya birisi girdi. Kim olduğunu bilemiyordum. “Günaydın oğlum ”deyince babam olduğunu fark ettim. Hişirtilar geliyordu. Galiba bir şeyler olmuş. Beni doğrultup “Bak, sana neler aldım? Dedi çocuk gibi heyecanla. Dün akşam senin gibi sadece tavanı izledim. Sen uyuduktan sonra. Boş tavana bakmak insanı bir yerden sonra sıkıyor. Bu yüzden sana duvar kağıtları aldım. Biz şu an eylül ayındayız yani son bahardayız. Şimdi üç ay tavanda bu duvar kağıdı olacak. Sonra kış geliyor. Onun içinde bu beyazlı, kardan adamlı duvar kağıdını kullanacağız. Sana her mevsimi yaşatacağım oğlum. Unutmadan söyleyeyim yıldız şeklinde ufak lambalar aldım. Gece yatmadan önce yakacağız. Bu sayede gökyüzünü göreceksin, dedi. En az ben de onun kadar mutluydum. Kapıdan “Yap tabi. Az bile olur. Sen böyle şımart onu.” Babam onu umursamadı bile. Hemen duvar kağıdını yapıştırmaya başladı. Bittiğinde, yanıma uzanarak “Güzel oldu bence. En azından artık beyaz duvarı izlemeyeceksin.” dedi. Ona gülümsedim. Gece yıldızları izlemek fazlasıyla güzeldi. Gerçekten gökyüzü bu kadar güzel mi? Eğer öyle ise çok göz alıcı bir şey olmalı. Gökyüzünü görmüş kadar mutlu oldum. Her gece uyumadan önce yıldızları seyretme, Ay ışığının yüzüme vuruyor olması bile kendimi bana normal bir insan gibi hissettirmeye yetiyordu. Gökyüzünün sonsuzluğunda ve yıldızların göz kamaştırıcı parıltılarıyla gülümseyerek uykuya daldım. Sanki bulutların üstündeydim. Öylesine güzel öylesine özel bir yerde... Bir kâğıt parçasının insanın hayatın da etkisi ne kadar büyük olabilirdi ki? Bendeki etkisi fazlasıyla büyüktü. Gökyüzüne bakmak bile bana yaşadığımı gösteriyordu. Her duvara baktığımda tekrar tekrar yaşama tutunuyordum. Önceleri beyaz duvara uyanmayı hiç istemezdim. Şimdi ise gök yüzüne seyretmek için erken bile uyanıyordum. Onlarca yıl sanki derin bir uyku uyumuşum. Artık uyanmanın zamanı geldi. “Günaydın”

PAMUK DİKENİ

Emine Nur TÜRKOĞLU
Afyon Gazlıgöl Ortaokulu, İkincilik Ödülü

Ağızındaki lokmayı geveleyerek bağırdı. “Senin boğazını doyurduğum yeter. Eniklerine de mi ben bakacağım. Yarından tezi yok peşinde o veledi de götüreceksin.” Yalvar yakar ikna etmeye çalışıyordu Satı. “Daha çok küçük ağam. Etme eyleme. Güneşin altında düşer kalır bu yaşta.” Tükürükler saçarak bağırdı adam. “Elalemin artıklarını da mı ben eyleyeceğim. Yarın erkenden kalkıp gidecek. Yoksa ikinizde elimde kalırsınız.” Satı biçare kafa salladı ağlayarak. İçi yanarak düşündü “Erim ölmeyeydi böyle mi olurduk.” diye. Nasıl edekte el kadar çocuğu tarlaya gönderecekti. Serçe kanadı gibi küçük elleri pamuk dikenleriyle heder olacak, daha yürürken birbirine dolanan ayakları güçsüz düşüp ayaklar altında kalacak. Kocası ölünce çocuğuyla birlikte ekmeğe muhtaç kalıp bu zalimin kapısına varmış, çaresiz üçüncü karısı olmuştu. Kendi kader belleyip her zorluğa göğüs gerse de çocuğuna edilen düşmanlık içini apayrı yakıyordu. Küfrün, hakaretin bini bir parayken şimdi de ayakları yere yeni basmış, beş altı yaşlarındaki çocuğunun tarlaya gidecek olması içini dağlıyordu. Sofrayı toplarken çocuğuna yarın gideceğini nasıl söyleyeceğini düşünmeye koyuldu. Odadan çıkar çıkmaz oğlunun kendilerini dinlediğini anladı. Anlamsızca ve acıyla bakıştılar. “Ben de tarlaya giderim ana. Üzülme.” dedi. Ben de çalışırım. Yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla büyüyordu. Zaman onu acıyla yoğuruyor, sınıyordu. Babasız büyüyen her yetim gibi, hüznün kokuyordu. Bağına bastı anası. Satı ve oğlu Osman çok nüfuslu bu evin yalnızlarıydı. Ana oğul olmanın yanı sıra aynı onlar kaderi paylaşan mahkûmlardı. Akşam tekrar tembihledi anası: “Pamuk dikenini eli keser. Dikkat et icitmemeye çalış elini” diye. Osman üvey kardeşleriyle ayak uçlu baş uçlu yattıkları yer yatağına başını koyar koymaz yarın uyanamazsam diye bir korkuya kapıldı. Bu korkuyla

döndü durdu yatakta. Uykusu ağırdı. Kalkamazsa anası zorlamak istemez, kabak sonra anasının başına patlardı. Defalarca şahit olsa da her bir kez anasının dayak yediğini son görüşü olsun diye ağlaya ağlaya dualar ederdi. Şimdi anasının canının yanmasına kendi sebep olmak istemiyordu. Sabah ezanıyla kalktı evdekiler. Oysa daha gözünün dahi yummamıştı. Karanlıkla birlikte yola koyuldular. Pamukları atacağı heybe zaten kendisi kadardı. Tutuşturdular eline. Üvey babası ümüğünü sıkarak tembihledi. “Kaytardığını görürsem elimde kalırsın itin oğlu” dedi. Dudaklarını büzerek dinledi Osman. “Benim babam it değil.” dese ne sözü geçer ne gücü yeter. Eğdi kafasını önüne. Güneş, vücudunu tam tepesinde tutulu bir çakmak gibi yakıyordu. Ara ara gözleriyle anasını yokluyor, onu görünce bir öyle ferahlıyordu. Pamuğun dikenine, alnından damlayan tere aldirmeden kendine ve anasına laf söyletmemek için, ölmüş babasına it dedirtmemek için var gücüyle çalışıyordu. Üvey analarından en büyüğü çocuğun alev gibi yandığını görüp yanına geldi. Gözleriyle yakınlarda kocasının yakınlarda olup olmadığını yoklayıp, “Garibim. Kendini böyle yorma.” dedi. Üvey anası Hacer, kendisinin üstüne getirilen iki gelin, ki sonuncusu kızıyla yaşıt, ve bir düzine öz bir düzine üvey evlada da ana olmaya çalışırdı. Öz annesi kadar onun için de üzülüyordu Osman. Kadın ilerleyen yaşına rağmen her işe koşturuyordu. O da kendi gibi söz söyletirmemek için çalışıyordu sanki inatla. “Bana bir şey olmaz ana.” dedi avcundaki pamuk kozasını sıkarak. Yorgunluk bir yana bir de uyku bastırıyordu. Dün gece uyumayıp beklemişti tarlaya gidecekleri saati, bu gece ne yapacağını bilmiyordu. Kanlı gözleriyle heybesine dikti bakışlarını. “Tarladan çıkan bu pamuk fabrikaya gidip elbise oluyor.” demişti bir keresinde. Üstündeki yırtık pırtık penyeye baktı birde. Kendine faydası olmasa da bir sürü çocuğa penye topluyordu şimdi. Onlar adına mutlu oldu. Bunları düşünürken esneme tutunca var gücüyle cımcık tuttu kolundan. “Uyumamam lazım.” diye sayıklıyordu içinden ha bire.

Öğlenleyin üvey babası elleri cebinde bağırды: “Oturun karnınızı doyurun.” Çekti gitti. Kendi çalışmazdı zaten onlarla. Övünürcesine “Evde ne kadar çok çocuk

olursa işer o kadar çabuk biter.” der karılarını ve çocuklarını çalıştırırdı. Osman azat olur olmaz anasının yanına koştu. Oğlunun bitkin vücudunu daha ilk günden parçalanmış ellerini görünce içi cız etti Satı'nın. Öptü kanayan ellerini. Acıkan karınlarını tandır ekmeğiyle doyurdular. Oğlu anasına sokulmuştu ya bu peynir, zeytinden yeğdi onlar için.

Satı baktı ki ekmeğinden bir iki ısırık aldıktan sonra Osman koynunda uyuyup kalmış. “Nasıl kaldırım? Nasıl ona çalış derim?” diye parçaladı içini. Günlerde binlerce kez yaptığı gibi “Keşke.” dedi “Keşke erim ölmeseydi. O olsa böyle mi olurdu halimiz.” Çocuğunu uyandırmaya kıyamadan orada bırakıp çalışmaya başladı. Şükür ki kocası daha gelmemişti.

Osman koca bir tarlanın ortasında, elinde bir parça tandır ekmeğiyle bir rüyaya daldı. Rüyasında tarlada pamuk yerine renk renk penyeler, pantolonlar, ceketler bitmişti topraktan. Kopardığını alıp üstüne giyiyor, anasına gösteriyordu. Anası daha genç, daha güzeldi. Osman'ın elleri kanamıyordu.

KÜTÜPHANEDEKİ ADAM

*Sudenaz UZUN
Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu, Üçüncülük Ödülü*

Kar soğuklarının dağdan şehre doğru indiği zamanlarda en sıcak yerler evler, okullar ve kütüphanelerdir. İşte böyle soğuğun insanın parmak uçlarından başlayarak yüzünü yokladığı bir günde evde sıkıldığım için kütüphanenin yolunu tuttum. Böyle günlerde kütüphaneler dolu olur. Dışarıda zaman geçiremeyen kitap kurdu çocuklar kütüphaneleri şenlendirir. İçeri girdiğimde düşündüğüm gibi bir manzarayla karşılaştım. Sol tarafta ilkokul çağında olduğu belli olan minikler, resimli kitapları açmışlar hem resimlere bakıyor hem de yazılarını okuyorlar. Tam ortada kütüphane görevlisi her yere hakim bir masada kapının tam karşısında oturuyor. Sağ tarafta çocuklarıyla kütüphaneye gelmiş bir anne iki çocuğuyla birlikte kitap okuyor. İmrendim onlara doğrusu ben ailemle hiç buraya gelemedim. Babamın hiç bitmez işleri var. Aslında bir çocuk için en büyük hak ailesiyle geçireceği zamanlar değil mi? Bugünlerin bir daha geri gelmeyeceğini farkında bile değil. Hem ben ondan para istemiyorum ki yanımda olsun benimle oynasın, birlikte kütüphaneye gelelim yeter hem her zaman değil ayda yılda bir de olsa ben razıyım. Annem ise ev işlerinden hep yakınıyor ama kardeşim de ben de odamızı düzgün tutuyoruz ve ona yardımcı olmaya çalışıyoruz. Şimdi daha iyi anlıyorum onun bizi görmemesi de günlerden kaynaklanıyor. Bir gün yok ki onu bunu çekiştirmek için toplanmasınlar. İşte böyle günlerde ben kitap yuvamda oluyorum. Mis kokulu, rengarenk, anlayışlı ve hep beni bekleyen kitaplarımın içindeyim.

Boş bir sandalye bulup kendimi oraya atıyorum. Kitabım elimde, bitmesine az kaldığı için yeni kitap almadım. Az sonra bu kitabı bitirir o zaman yenisini alırım. Tam okumaya başlayacaktım ki okuma salonunun en köşesinde kırk yaşlarında görünen bir adam kitap okuyor. Aslında hiç kitap okuyor gibi durmuyordu çünkü önündeki kitap kendisine ters şekilde durduğu için bu kaniya varmıştım. Az sonra

adamın gözlerinden süzülen bir damla yaşın kitap sayfasına damladığını fark ettim. Adam benim onu izlediğimi fark etmiş olmalı ki hemen eliyle gözlerini sildi ve önündeki kitabı kendine doğru çevirip okumaya başladı. Ben ise onu izleme suçluluğundan olsa gerek bakışlarımı hemen başka bir yere çevirdim. Kitabımı okumaya devam ettim. Aradan on beş dakika geçmemişti ki gizemli adam yerinden kalkıp kitabı görevlinin masasına bırakıp ayrıldı. Ben bir saat daha kütüphanede kaldım. Elimdeki kitabı bitirip iade ettim ve yeni bir kitap alarak onunda ilk otuz beş sayfasını bitirdim.

Bu aralar kütüphaneye daha sık gelir olmuşum. Aslında kitap okumakla birlikte gizemli adam görmek için bu kadar sıklaşmıştı ziyaretlerim. Bu adamın neden yetişkinler bölümünde olmadığını ve hep aynı kitabı okuduğunu merak etmiştim çünkü ona hep burada ve ayrı kitapla rastlıyordum. Cuma günleri geliyordu ve bu cumada geldi ve her zamanki yerine geçip aynı kitabı açtı önüne. Artık karar vermiştim bu gizemi çözecektim, adamın yanına gidip sorsam olmazdı. Sonuçta o bir yabancıydı ama kütüphane görevlisi Samet Amca onun kim olduğunu mutlaka biliyordur. Adam okumasını bitirip çıktıktan sonra hemen Samet Amcanın yanına gittim. Sordum kim olduğunu ama Samet Amca kim olduğunu kendi ağzından öğrenmenin daha iyi olacağını söyledi ve haftaya cuma günü beni onunla tanıştıracığını söyledi.

O hafta cumanın gelmesini sabırsızlıkla beklemiştim. Bu olanları evdekilere anlatmadım zaten onların benim kütüphanede yaşadıklarıyla hiç ilgilendikleri yoktu. Günler günleri kovaladı ve cuma gelip çattı. Okuldan çıkışımla eve gitmem ve hazırlanıp kütüphaneye gidişim arasındaki zaman çok uzundu. Kütüphaneye girdiğimde hemen her zamandaki köşeye baktım ve gizemli adamın henüz gelmediğini gördüm. Samet Amcanın yanına vardığımda eliyle bana yanındaki sandalyeyi gösterdi. O gelip gidenlerle ilgilenirken ben onu yaptığı işlemleri takip ediyordum. Gelen kitapları masasına bıraktırıyor, bilgisayardaki kütüphane programında gelen kişinin kimlik numarasını girerek kitap iadesini kabul ediyor

gelen kitapları masasının diğer tarafında biriktiriyordu. Raflardan kitap alanlarda kitaplarını ona getiriyor ve aldıkları kitapları kaydettiriyordu.

Aradan çok zaman geçmeden beklenen kişi kapıdan içeriye giriş yapmıştı. Çok heyecanlıydım çünkü bu adama gözyaşı döktüren sırrı öğrenecektim. Samet Amca adam gelince hemen ayağa kalktı bende onunla birlikte hemen olduğum yerden doğruldum. “Hakan Bey hoş geldiniz.” Sözüyle gizemli adamın adını öğrenmiştim. Samet Amca bizi dinlenme salonuna kadar götürdü. Ve Hakan Bey’e dönerek; Bu kitap kurduğum seni çok merak etmiş. Bana sordu ama senden öğrenmesinin daha doğru olacağını düşündüğüm için seni buraya kadar yordum, dedi. Hakan Bey merhaba diyerek elimi sıktı. Samet Amca işinin başına dönmek için müsaade aldı ve aramızdan ayrıldı. Ne söyleyeceğimi, söze nasıl başlayacağımı bilemiyordum ki Hakan Bey; Biliyorum merak ettin bu adam neden yetişkinler bölümünde değil de burada hep aynı kitabı okuyor. Ben de olsam merak ederdim.

Hakan Bey anlatmaya başladığında merakla ve sessiz bir şekilde dinlemeye başladım. Ben doktorum devlet hastanesinde acil bölümünde çalışıyorum. Bundan bir yıl önce çok yoğun bir zamandaydım. Bir gün oğlum birlikte bu kütüphaneye gelmeyi istedi. Görevimin başlamasına iki saat kadar vardı ama ben hafta içinde çok bunaldığım için bugün birkaç arkadaşımınla bir çay içip muhabbet etmek istiyordum. Oğlumu başka bir gün gideriz diye geçiştirdim ve arkadaşlarımla görüşmek için ayrıldım. Benden sonra annesini ikna etmiş ve kütüphaneye gitmek üzere çıkmışlar. Biz ailece okumayı severdik. O gün arkadaşlarla takıldıktan sonra mesaim başlayacağı için hastaneye geçtim. Kapıdan içeriye yeni girmiştim ki yeni bir çağrı için hareketlilik başlamıştı ben de hızlıca üzerimi değiştirip ambulanstaki yerimi aldım. Olay yerine giderken şehir içine girdiğimizi gördüm biraz sonra ise çok tanıdık sokaklardan ilerlemeye başladık. Biraz sonra kütüphaneye inen dik yoluşun sonunda bir kalabalık bizi karşıladı. Hemen kalabalığı yarıp yaralıların yanına ulaştık. Gözlerim karardı birden kendimden geçtim. Gözlerimi açtığımda bir sedyede uzanmıştım, başımda görevli sağlık memuru vardı. Birden fırladım ve neredeler diye

sordum. Sağlık memuru ambulansla gönderildiklerini durumlarının iyi olduğunu söyledi ama için hiç rahat değildi çünkü kaza yerine geldiğimde gördüğüm yaralılar benim eşim ve çocuğumdu. Sağlık memuru beni ambulansa bindirirken bir kitap uzattı her yanı kan olmuş bir kitap, bu oğlumun okuduğu kitaptı. “Hayal Sözleşmesi” kitabını elime aldığımda gözyaşlarıma engel olamadım. Bu an gerçekten de bir hayal olmalıydı, hiç yaşanmamış olan bir kâbus. Hastaneye kadar geçen zaman hiç bitmeyecek gibiydi. Oraya varır varmaz mesai arkadaşlarımla beni beklediğini gördüm. Kapıdan içeri giderken beni tuttular. İkisini de ameliyata almışlardı ve durumları kritikti. Bekledim, bekledim saatler bitmek bilmedi. Şükür ki ameliyattan çıkmışlardı. Ama beni acı bir haber bekliyordu. Oğlum kazada omuriliğinden darbe almıştı ve belden aşağısı tutmaz olmuştu. Doktor arkadaşlarıma göre iki üç yılda fizyoterapi ve bir iki ameliyatla tekrar yürüyebilirdi.

İşte böyle ben bir çocuğun en önemli hakkı olan anne babasıyla birlikte olma hakkımı ihlal etmiştim, hem de hiçbir işim yokken. O gün belki ben yanlarında olsam böyle bir kaza olmazdı. Onun için hep buraya geliyorum bugünü hiç unutmamak için.

Bu gizemden böyle bir acı çıkacağını hiç düşünmemiştim. Yürüyemeyen bir çocuk artık oyun oynayamayacak, eğitim hakkı kısıtlanacak... Pişmanlıkla bir baba üzölmüş ve olaylardan kendisini sorumlu tutuyor. Tüm bunları düşünürken kendi ailem aklıma geldi. Bitmeyen işler, günler benim haklarımı ve aile içinde mutlu olma hakkımı ihlal etmiyor muydu? Hakan Bey’e dönüp keşke bizinkiler de anlamış olsaydı. Hakan Bey bana döndü ve anlatmamı istedi bu söylediklerimi duyunca. Ben de anlattım ne kadar yalnız kaldığımı, kütüphaneyi kendime ev yaptığımı. Hakan Bey beni dinledikten sonra onlara; Bir oyun yaparak yaptıklarının yanlış olduğunu öğretmeye var mısın? Dediğinde heyecandan yerimde duramadım. Hakan Bey yapacağımız oyunu ayrıntısıyla bana anlattı. Ertesi gün harekete geçtik. Sabah ben evde çok bitkin olduğumu elimi ayağımı kaldırmadığımı söyleyip odamdan çıkmadım. Her zamanki gibi önemsemeyip her kes kendi işine bakmaya başladı. Saat on gibi annem odama gelip bir yere çıkması gerektiğini söyledi. Annemin yüzünün

bu kadar solgun olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Demek ki Hakan Bey onu aramıştı. Annem çıktıktan yarım saat sonrada ben hazırlanıp hastaneye gitmek için çıktım. Çünkü babam da annem de hastanede olacaktı. Hastaneye vardığımda Hakan Bey'in odasını öğrenip kapısının önüne kadar geldim ve beklemeye başladım. Biraz sonra anlaştığımız gibi Hakan Bey dışarı çıktı. Onlara biraz zaman ver beş dakika sonra birlikte içeri gireriz. Hakan Bey hazırladığımız oyun gereği olarak dün benim hastaneye gittiğimi ve tahliller yapıldığını söylemiş. Ultrason sonuçlarına göre göğsümde bir kitle olduğunu ve bunun kanserli bir ur olabileceği ihtimalini belirtmiş ve daha ileri tetkikler yapılmasını istemiş. Dediğine göre annem ve babam birbirlerine bakıp ağlamaya başlamışlar. Hakan Bey bunun üzerine dışarı çıkmış.

Beş dakika sonra Hakan Bey'le içeri girdiğimizde annemin ve babamın yüzlerindeki şaşkınlık görülmeye değerdi. Hakan Bey masasına geçip oturdu. Ben boş bir sandalyeye oturduktan sonra konuşmaya başladı. Hakan Bey, bana anlattığı olayları onlara da anlattı. Bir çocuğun en önemli hakkının anne babasıyla zaman geçirmek olduğunu ve zamanın geri döndürülemez bir güce sahip olduğunu söyleyerek sözlerini bitirdi. Annem ve babam artık önlerine bakıyordu. Bu halleri pişmanlıklarından olmalıydı. Ben de onları çok sevdiğimi ve bu oyunu onların dikkatini çekmek için yaptığımızı anlattım. Annem de babam da çok sevinmişlerdi. Kalkıp bana sarıldılar ve gözyaşlarımızı artık üçümüzde tutamıyorduk. Bir ara gözüm Hakan Bey'e takıldı. O da bu mutluluktan kendine düşen payı almış gibi tebessüm ediyordu. O günden sonra annem ve babamla çok güzel zamanlar geçirdik. Hakan Bey'in ailesiyle de tanıştık. Hakan Bey'in oğlu Emir'le tanıştık ve o yürüene kadar en yakın arkadaşı ben oldum. Üç buçuk yıl sonra Emir yürümeye başladı. Bu herkesi çok sevindirdi.

Pencerenin önünde dışarıyı izliyorum. Kar soğuklarının dağlardan sokak aralarına döküldüğü bir gündü. Alıp verdiğim nefes camda buğu yapıyordu. Sokaktan geçenleri izliyordum. Benim için her şey değişmişti ama sokakta yanlış başına giden çocukları gördükçe aile sıcaklığında olmayan ne kadar çok çocuk vardır acaba diye düşünmeden edemiyordum.

KAYBOLAN YILLAR

Arda YAVAŞOĞLU
Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Bir kiŐ sabahı hiç kimsenin geçmediği karanlık bir sokakta pencerelerden sızan bir ışık olmadığı gibi sokak lambaları da yoktu. Evlerin kapılarının önü bembeyaz kara bürünmüştü. Işığı yanan tek bir ev vardı ve bu evde yaşayan yaşlı, sıksa bir adam vardı. Tek başına kimsesiz nasıl yaşıyordu? Onu, ara sıra evin önünde elindeki bir mektubu okurken görüyordum. Onu görenler onun bu halini bunamasına veriyorlar ve çok fazla işine karışmıyorlardı. Ama bu durumu bir kişiye hiç garip gelmiyordu. Bu kişi Yusuf'tu. Yusuf akrabalarına göre biraz kısa, esmer tenli saçları hep kısa kesilmiş bir çocuktuktu. Yaşlı adamın bu hali onun için hiç garip görünmüyordu. Aslında o, yaşlı adamın mektubu neden okuduğunu hep merak ederdi. Bir gün Yusuf okuldan gelirken yine yaşlı adamı mektup okur vaziyette gördü. İlk başta yaklaşmaktan çekindi ama merakı korkusundan daha baskın olduğu için usulca yaşlı adamın yanına yaklaştı. Onu sürekli gördüğünü ve elinde bir mektup okuduğunu ve bunu çok merak ettiğini söyledi.

Yaşlı adam elindeki mektubu cebine koyarken bakışları uzaklara daldı ve öylece sessizce durdu. Yusuf adamın bu sessizliğinden tedirgin oldu. Biraz sonra yaşlı adam oturduğu sandalyeden ve önündeki masadan da yardım alarak zorlukla olduğu yerde ayağa kalktı ve eve doğru yürürken Yusuf'a peşinden gelmesini söyledi. Yusuf'un tedirginliği daha da arttı. Tanımadığı bir insanın evine girmek çok tehlikeli olabilirdi. Olduğu yerde biraz düşündü ve sonunda girmeye karar verdi. Çünkü oturduğu sandalyeden zorla kalkan bir insan ona ne zarar verebilirdi ki. Hem öyle bir şey yapacak olsa kapının önünde durur ve adam onu yakalayana kadar kaçardı. Bu tereddütlerle birlikte kapıdan içeriye adımını attı. Her şeye rağmen tedbirli olmakta fayda vardı ve kapıya yakın bir yerde durdu ve kapıyı arkasından çekmedi.

Odanın içerisinde tahtadan yapılmış bir terek ve hemen altında su lavabosunun yanında küçük piknik tüpü duruyordu. Anlaşılan oydu ki yaşlı adam masada duran

tek tavasından bir şeyler yapıp karnını öyle doyuruyordu. Duvar dibindeki bir çekyatın üzerinde bir kedi kıvrılmış uyuyordu. Demek ki bu hayvan yaşlı adama yoldaşlık ediyordu çünkü içeriye girerken hiçbir yere kaçmamış ve şöyle bir bakıp uyuklamasına devam etmişti. Öbür duvarda ise bir sürü resim vardı. Yusuf yaşlı adama:

- Ne kadar çok resminiz var.

Yaşlı Adam:

- Evet, bu resimler benim küçüklüğümden bu güne kadar olan resimlerim.

Yusuf diğer resimlerden daha farklı bir yere asılmış olan resmi göstererek:

- Bu resim diğerlerinden ayrı, sizin için önemli olmalı.

Yaşlı Adam derin bir iç geçirerek:

- Bu benim ve torunumun resmi.

Yaşlı adam kanepenin kenarında duran bir sandıktan mektuplar çıkardı ve Yusuf'a uzattı. Bu mektupların torunun kendisine yazdığı mektuplar olduğunu ve zaman zaman onları çıkarıp okuduğunu söyledi. Yusuf mektupları alıp incelediğinde mektupların tarihinin çok eski olduğunu gördü. Yusuf mektupların çok eskiden gönderildiğini ve torununun şimdi nerede olduğunu sordu. Yaşlı adam derin bir soluk alarak bilmediğini söyledi. Bu Yusuf'a garip gelmişti. Yaşlı adam olanı biteni anlatmaya başladı, yıllar önce Sakarya'da yaşadığını ve torunun başka bir şehirde olduğunu ve ona mektup gönderdiğini söyledi. Ama büyük Sakarya depreminde evlerinin yerle bir olduğunu ve eşinin öldüğünü kendisinin ise bir bakım evine gönderildiğini ve orada yaşamaya başladıktan sonra her şeyini kaybettiği için bir daha çocuklarına ve torununa ulaşamadığını söyledi. Depremden kurtardığı bu mektupları da özlemine biraz olsun gidermesi için okuduğunu anlattı. Evet, gizem çözülmüştü. Yaşlı adam torununa olan özlemine gidermek için eski mektupları okuyormuş. Yusuf,

bu durumu öğrendikten sonra mektuplardan birini alıp alamayacağını sordu. Yaşlı adam geri getirmesi şartıyla mektubu Yusuf'a verdi.

Yusuf mektubu sırt çantasının dış gözüne koyduktan sonra eve gitmek üzere oradan ayrıldı. Yusuf yaşlı adamın durumuna üzüldüğü için ona yardım etmek istiyordu, bunun için de bu mektubu almıştı. Mektubun üzerinden gönderenin adresi olduğu için bu adresi araştırıp bulacak ve burada kimlerin yaşadığını öğrenecek, dede ve torunu yeniden bir araya getirmeye çalışacaktı.

Yusuf eve geldikten sonra ödevlerini yaptı ve yatağında kitap okumaya başladı. Kitabını bitirdikten sonra yaşlı adamın torununa kavuştuktan sonra ne kadar mutlu olacağını hayal ederek uykuya daldı. Sabah uyanıp okul hazırlıklarını tamamladı, mektubu da çantasına yerleştirip çıktı. Okuldaki saatlerin çok çabuk geçmesini istiyordu. Çünkü okuldan çıkar çıkmaz nüfus dairesine gidip adresi ve bu adreste oturanları soracaktı. Dersler bitip son çıkış zili çaldıktan sonra Yusuf hiç beklemeden sınıftan çıktı ve hemen nüfus dairesine gitti. İçeri girip masa başındaki bir görevliye elindeki mektubu uzatıp üzerindeki adresi bulup bulamayacağını sordu. Nüfus memuru mektubu eline aldığı anda otuz yıl öncesine ait olduğunu görünce çok şaşırıldı. Böyle bir adresi bulmanın çok zor olacağını belirterek kayıtlara bakmak için bilgisayarı açtı. Aramalar bir netice vermemişti. Bu adreste oturanları bulamayacakları belliydi. Bunun tek yolu olduğunu söyleyen nüfus memuru adresin olduğu şehirdeki nüfus dairesine bir yazı yazıp yazılı kaynakların arşivlerden bulunması istenebilirdi. Yusuf başka çare olmadığını gördüğü için nüfus memurunun teklifini kabul etti. Yusuf, nüfus memuru yazıyı yazarken ne kadar zamanda cevap geleceğini sordu. Memur bir aydan önce haber gelmeyeceğini ama daha da gecikebileceğini belirtti. Mecbur bekleyecekti.

Günler aynı şekilde devam ederken Yusuf için tek değişiklik eve dönerken yanına uğradığı yaşlı adamdı. Onunla yakın bir dostluk kurmuşlardı. Yusuf okulda yaşadıklarını anlatıyor, yaşlı adam ise eski maceralarından hatırladıklarını anlatıyordu. Ev okul derken bir aylık süre doldu ve Yusuf soluğu nüfus dairesinde

aldı. Ama hiçbir cevap gelmediğini öğrenince morali bozuk bir şekilde eve gitti. Bunu izleyen her gün Yusuf nüfusa uğrayarak cevabın gelip gelmediğini soruyordu. Artık nüfustaki herkes Yusuf'u tanımıştı ve onun işinin hallolması için karşı tarafı telefonla arayıp yazılacak yazının önemini anlattılar. Yusuf bir hafta sonra yine geldiğinde masanın üzerinde onu bir zarf bekliyordu. Heyecanla zarfı açıp incelemeye başladı. Evde oturanları yazıyordu: Ahmet Kahraman ve Zeynep Kahraman çiftleri ve çocukları Elif Kahraman. Şimdi sıra bu kişilerin nerede yaşadığını bulmaya gelmişti. Yusuf bu isimleri duyunca çok tanıdık isimler olduğunu fark etti ama toplumda çok fazla kullanılan isimler olduğu için çok kulak asmadı. Nüfus memuru Ahmet Kahraman ismini girdiklerinden bu kişinin kendi yaşadıkları şehirde vefat ettiklerini öğrendiler. Zeynep Kahraman da yıllar önce ölmüştü ve geriye sadece Elif Kahraman kalmıştı. Demek bu kızda annesi gibi yetim bir çocuğu ama oda öldü mü acaba diye bir şüphe düştü içine. Ama biraz sonra duydukları ise inanılmayacak kadar ilginç olacaktı. Bundan habersiz nüfus memurunun incelemesini beklerken, Elif Kahraman evlenmiş ve soy ismi Ada olmuştu. Yusuf kulaklarına inanamıyordu. Bu kendi soy isimleriydi ve annesinin adı da Elif'ti. Adres bilgisine ulaştıklarında ise duyduklarına inanamayacak bir hal almıştı olay. Çünkü bilgilere göre adreste kendi adresleriydi. Yusuf adresi yazıp kendisine uzatan nüfus memurunun nasıl bulacaksın bu adresi sorusuna ben biliyorum diyerek teşekkür etti ve oradan ayrıldı.

Eve geldiğinde yerinde duramıyordu. Bir an önce annesinden geçmişini öğrenmeliydi. Annesinin mutfakta olduğunu anlayınca çantasını koltuğun üzerine bırakıp hemen annesinin yanına gitti ve bildiklerini hiç söylemeden annesine senin annen baban nasıl insanlardı, diye sordu. Annesi bu ani merakı anlamamıştı. Yusuf'a daha sonra anlatabileceğini şimdi işi olduğunu söylediğinde Yusuf bunun çok önemli olduğunu ve bir ödev hazırlayacağını söyledi. Bunun üzerine annesi olanları anlattı. Dedesinden Sakarya'daki büyük depremden sonra bir haber alamadıklarını ve onun

öldüğünü söyleyip bir mezar gösterdiklerini. Daha sonra anne babasının bir trafik kazasında ölümünü ve kendisinin zorluklar içerisindeki yaşamını anlattı.

Yusuf meseleyi artık daha iyi anlamıştı. Demek ki dedesinin öldüğünü zannettiği için annesi onu aramamıştı. Yusuf annesine hafta sonu bir misafirlerinin olacağını söyleyerek evden ayrıldı. Annesi oğlunun bir arkadaşının geleceğini zannediyordu. Yusuf evden çıkıp doğru yaşlı adamın yani büyük dedesinin yanına gitti. Ona hafta sonu kendisiyle gelip gelemeyeceğini sordu. Yaşlı adam biraz tereddütlü kendisini bu halde kabul edip edemeyeceklerini sorunca Yusuf bir şey olmayacağını belirterek ondan söz aldı. Ama bir şartı daha vardı. Torunun mektuplarını da yanında getirecekti.

Hafta sonu beklenen bir gün olduğu için sayılı gün tez geçer sözünün gerçekliğini ortaya çıkarmak için hemen gelmişti. Yusuf'un anne ve babası gelecek misafirin kim olduğunu çok merak ediyordu. Kapı çalındı. Yusuf'un anne babası karşılarında yaşlı bir adamla Yusuf'u görünce çok şaşırıldılar. Yusuf yanında getirdikleri mektupları annesine uzattı. Annesi mektupları görünce kendisinin dedesine yazdığı mektuplar olduğunu anladığında göz yaşlarına hakim olamadı ve yaşlı adama sarılarak dakikalarca ağladı. Yaşlı adam henüz ne olduğunu anlamamıştı ama önemli bir durum olduğu belliydi. Yusuf içeri girdiklerinde tüm aileye olan biteni başından itibaren anlattı. Yaşlı adam, torununa kavuştuğu için çok mutluydu.

Mutlu bir aile fotoğrafı daha çekilirken, dışarıda kar taneleri süzülerek yeryüzüne mutluluk dağıtıyor ve şehri beyaza boyamak için hazırlanıyordu.

HER ŞEYE RAĞMEN

*Aysu BULUT
Trabzon Atatürk Ortaokulu*

Benim masum kardeşim bu acımasız hayatın oyununa kusurlu bir piyon olarak katılmıştı sadece. Meltem bundan yaklaşık 10 yıl önce dünyaya geldi. Hatırlıyorum da onu o kadar çok beklemiştim ki doğmadan önce. Sürekli annemin karnına kulağımı yaslayıp onunla iletişim kurmaya çalışırdım. Çocuk aklı ya bu heyecanlırdım. Ne hayaller kurmuştum o zamanlar. Onu elinden tutup gezdirecektim, oyunlar oynayacaktık iki abla-kardeş. Hep o sevinçle bekledim onu. Meltem doğduğunda henüz 6 yaşındaydım ama olayları idrak edebiliyordum. Bir sorun olduğunu anlamıştım. Zaten doğum sonrası annem ağlamıştı. Bana ne kadar belli etmemeye çalışsa da nemli yanaklarından ve kızarık gözlerinden anlamıştım bir şeyler olduğunu. Ama annemin halini düşününce daha da üstelemedim. Bu acımasız dünyaya bazı bedensel ve zihinsel engellerle konuk olduğunuzu bir düşünün. İnsanların kusursuz bir insanda bile kusur aradığı bir zamanda yaşıyoruz. Kimileri şaka şamatayla eğlenirken, kimileriye kendi haline üzülür. İşte hayat böyledir. Karmaşık bir matematik problemi. Kusursuz bir şekilde işlemi çözerken o problemin sonucunun yanlış olması tek bir kalem darbenize bakar. Kısaca böyle bir çağda yaşıyoruz.12 yaşına geldiğimde artık bu olaya açıklık kavuşturmamız gerektiğini düşünerek anneme sordum çünkü Meltem sürekli dalgın dalgın bakıyor ve hiçbir şekilde konuşmuyordu. Anneme sorduğumdaysa sıkıntılı bir nefes verip aban Meltem'in konuşma ve zihinsel engelli olduğunu anlattı. Bunu duyduğumda odama çıkıp saatlerce ağlamıştım. Ben de Meltem'in beni sevmediğini sanıp ona darılmıştım. Çünkü ne benle konuşuyordu ne de bana tepki veriyordu. Ama gerçeği öğrendiğimde ciddi anlamda yıkılmıştım. Ağlamamın yerini küçük iç çekişler alınca Meltem'e gidip sarılmıştım. Tabi o yine tepki vermemişti. Ama yine de hissetmiştim mutlu olduğunu. O gün bugündür hiç yanından ayrılmadım. Hep onunla bir anne edasıyla ilgilendim. Benim çabamın yanı sıra annem ve babamda ellerinde geleni

yapıyorlardı. Şuan ikimiz de öğrenim görüyorduk ve Meltem bu konuda zorlanıyordu. Onun okulda çektiklerini kendinden başkası bilemez. İnanır mısınız, hiç tepki vermeyen biri okulda ağladı. Neden mi? Kimi insanların hakaretleri ve aşağılayıcı tavırları yüzünden. O kadar üzerine gitmişlerdi, siz düşünün. Sanki kaderine o karar vermişti de siz aşağılıyorsunuz. O ister miydi böyle olmasını? Aynen bunları söylemişim onlara. Hepsi de put kesilmişlerdi. Anlamışlardı hatalarını. Ama uslanmadılar. Tekrar tekrar kırdılar kardeşimin kalbini. Sanki “Bir kalbi en fazla kaç kez kırabiliriz?” testi yapıyorlardı. Meltem ne kadar tepkisiz de kalsa, ses çıkarmasa da onun sesi ben oldum şimdiye kadar. Onun gösteremediği tepkileri oldum. Şu anda aynı olaylar tekrarlıyor. Sabah sekizdi ve okul olmadığından olsa gerek uyuma isteğim depreşti. Biraz daha yataкта döndüm lakin hayat gıcıklık olsun diye uykumu kaçırmıştı. Öyle ya Ela hiç mutlu olmasın diye. Ciddiyim bir kere yüzüme gülmedi ya bir kere. Uflayarak kendimi yataktan attım. Adımlarımı banyoya yönelttim. Elimi yüzümü yıkayıp Meltem’e bakmak için odasına gittim. Büyük ihtimalle uyuyordu ama onun uyurken ki sevimli hali beni mutlu kılıyordu. Ben de hayatın bana göstermediği güzel yüzünü kardeşimin yüzüyle görüyordum. Odasının kapısını aralayıp içeri girdim. Tahmin ettiğim gibi uyuyordu. Birazdan uyanırdı, zaten kursu vardı. Önceden de bahsettiğim gibi Meltem konuşma ve zihinsel engelli. Bu nedenle de bir sürü kurs alıyordu. İletişimden tutun tepkilere kadar. O akıllı bir kızdı ve ben bunu biliyordum. Olayları kavrayabiliyor fakat duygularını ve düşüncelerini dışarı aktaramıyordu. Onun sorunu buydu sadece. Bugün de kursta iletişim dersi vardı. Onunla beraber gittiğim için neredeyse ben de bazı şeyleri kavramıştım. Ayrıca Meltem oradaki diğer çocukları görünce kendini yalnız hissetmiyordu. Bu durumda onu mutlu kılıyordu. Ben bu düşüncelerle zihnimi oyalarken Meltem de uyanmıştı. Alnına bir günaydın öpücüğü kondurup ona hazırlanması söyledim. Ondand bir cevap beklemiyordum. Lakin onaylayan bir mırıltıya benzer ses çıkardı. Şaşkınca ve biraz da heyecanla ona bakıyordum. Meltem genelde konuşamaz ya da mırıldanamazdı. Bu bir ilkti ve belki de son olmayacaktı. Bunun son olmayacağını umarak onun hazırlanmasını bekledi. Meltem’in işi bitince ben de hazırlanarak beraber evden

çıktık. Kursa yavaş adımlarla ilerledik. Dersi işleyeceğimiz sınıfa girdikten sonra öğretmeni bekledik. Kapıdan her zamanki zarafetiyle ve altın sarısı saçlarıyla Burcu Hanım girdi. Hepimizi teker teker selamlayıp bize durumlarımızı anlatmak için müsaade verdi. Gerçekten herkes zor zamanlar geçirmişti ve hâlâ daha geçirmeye devam ediyorlardı. Bu da içimin sızlamasına neden oluyordu. En az kendi kardeşime üzüldüğüm kadar onlara da üzülmüştüm. Konuşma faslını geçtikten sonra Burcu Hanım iletişim kurma yollarını, onların duygularını nasıl anlayacağımız hakkında bilgiler verdi. Böylelikle dersi bitirmiş olduk. Herkes birbiriyle vedalaştıktan sonra dağıldı. Biz de eve gitmeden hastaneye geçecektik. Bugün Meltem'in her iki ayda bir olduğu gibi randevusu vardı. Bu durum beni geriyordu çünkü doktorlarla her randevumuzda durumun daha kötüye gittiğini söylüyorlardı. Ben de bunun olmasından korkuyordum işte. Ama cesaretimi toplayıp her seferinde gidiyordum oraya. Meltem'in de uğraştığını anlıyordum ama sanırım doktor umutsuz vaka olduğunu düşünüyordu. Kafamın içine kuş yuvası gibi kurulan düşüncelerden kurtulup Meltemle otobüse bindim. Hastaneye varınca hiç beklemeden içeri alındık. Sanırım tam vaktinde gelmiştik. Annemlerin de orda olduğunu görünce kadronun tamam olduğunu anladım. O sırada doktor konuşmaya başladı.

- Öncelikle Meltem için çok uğraşıyoruz ama bir türlü olmuyor. Bütün teknikleri denedik lakin hâlâ olumlu bir sonuca ulaşabilmiş değiliz. Üzgünüm ama onun için yapılabilecek bir şey yok. Meltem umutsuz vaka.

Doktorun sözleri bardağı taşıran son damlaydı. Şu an kendimi zor tutuyordum ki Meltem'in gözyaşını görünce iyice sabrım taşmıştı. Yerimden hışımla kalkışımla gözler üzerime sabitlendi. Doktorun karşısına geçip bağırıyaya başlamıştım.

- Nasıl böyle düşünebilirsiniz? O akıllı bir kız ve her şeyin fakrında. Sadece dışarı yansıtıyor. Onun uğraşlarını göremiyor musunuz? Nasıl böyle kolayca pes edersiniz? O asla umutsuz bir vaka olmadı ve olmayacak.

Bu sözleri söylerken bir yandan ağlıyor bir yandan da bağıryordum. Annem ve babam beni tutmaya çalışıyorlardı ama nafile. Ben doktora bağırip çağırmaya devam ederken arkadan gelen titrek sesle hepimiz donmuştuk.

- A...b...l...a...

Meltem'in ağzından zorla dökülen kelimeyle dizlerimin üzerine düşmüştüm. Bir yandan ağlıyor bir yandan da Meltem'e gözyaşlarımın ardından gururla bakmaya çalışıyordum. O da tıpkı benim gibi ağlıyordu. Ama duygulu bir şekildeydi. Eskilerine hiç mi hiç benzemiyordu. Hiç düşünmeden boynuna kollarımı sarıp o tatlı kokusunu içime çektim. Hıçkırıklarımın arasından başımı kaldırıp odadakilere baktığımdaysa hepsi gözyaşlarına boğulmuştu. Herkes hem şaşkın hem de mutluydu. Meltem'in başaramayacağına inanmıştılar oysaki. Herkes kendini zorla da olsa toparlayama çalıştı. Gözyaşlarımızın ıslattığı nemli yüzümüz ve sessiz bir oda kalmıştı geriye. Kimse konuşamıyordu. Sanki konuşmaya dilim varmıyordu. Bir süre daha sessizlikten sonra ortamı bozan doktor oldu.

- Az önceki olayın şokundayız hâlâ. Ama bizim umudu kestiğimiz bir hastamızın başarması tıp tarihinde önemli bir gelişme. Bu gerçekten bir mucize. Seninle gurur duruyoruz Meltem.

Doktorun sözleri kalbimin derinliklerine harfi harfine işliyordu. Şu anki mutluluğumu anlatamam. Kelimeler kifayetsiz kalır. Bugünün tarihi belki kalplere belki de zihinlere kazınacaktı. İşte o günden sonra meltem daha çok tepki vermeye başlamıştı. Arada ağzında bir şeyler geveliyordu. Ama bu bizim için büyük bir adımdı. O başarmıştı ve engelini aşmıştı. Hala daha gelişme aşamasındayız ama büyük bir ilerleme kaydetmiştik. İşte o umutsuz vaka denilen kızın bütün zorluklara, hakaretlere ve olumsuz sonuçlara rağmen nasıl pes etmeyip engelini aştığına herkes şahit olmuştu.

ZEYTİN

*Bahar KOCABIYIK
Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu*

Otların arasında bir zeytin tanesi büyüklüğündeki yumurtaları anne kuş gagasıyla evirip çevirip üzerine yatıyordu. Anne kuş kendisine ilham edilmiş görevi yerine getirirken titizlikle davranıyor, hiçbir yumurtanın dışarıda kalmaması için sürekli kontrol ediyordu. Hatta dışarıdaki yumurtaları gagasıyla ortaya alıp ortadakileri de kenarlara itiyor böylece çok adaletli bir davranışı yerine getirmenin verdiği huzurla gün boyu yuvada bekliyordu.

Başındaki griler ve boğazının altındaki beyazlıkla çok güzel görünen anne kuşun kanatlarında ise dalgalı bir gri desen vardı. Tüm gövdesi mavinin en güzel tonlarıyla bezenmiş, uzun kuyruğu kanadındaki griye bulanmış bir görünüşle etrafındakileri hayran bırakıyordu. Genelde tohum taneleriyle beslenen anne kuş kuluçka döneminde iyice zayıflamıştı ama vazifesinin büyüklüğü yanında yirmi bir gün güçten ve takatten düşmek çok büyük bir şey sayılmazdı. Hem bu yumurtalar onun ilk yumurtalarıydı. Heyecandan ilk dönemlerde ne yapacağını bilememiş ama sonradan yaptığı işi yüz yıllardır yapıyormuş gibi tecrübeli hareket etmeye başlamıştı. Hemcinsleri çok değişik renklerde olabiliyordu: yeşil, eflatun, sarı... Baba kuş ise ilk babalığın verdiği heyecanla sürekli tüylerini kabartıyor ve babalığın haklı gururu yaşıyordu. Onun bu halini görselerdi hiçbir kuş onların yanına yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Yirmi birinci günün son akşamına doğru yumurtalardan biri çatladı ve içinden bir gaga dışarı doğru çıktı. Bu çok heyecanlı bir andı. İlk yavru, ilk müjde, ilk mutluluk sardı yuvayı ve tüyleri olmayan koca kafalı bir yavru, yumurtanın içinden çıkıp paytak paytak ilerleyip kocaman kafasını taşımayıp iki adım sonra yere serildi. Vücudunun her yeri çıplaktı ve tüy çıkacak delikler belirli bir şekilde görünüyordu.

Vücutunda hiç tüy yok değildi, arada bir tüy çıkıntıları garip bir görüntü oluştuyordu.

Ağzını açan minik kuş annesinden yemek bekliyordu, anne kuş kursağındaki yiyeceklerden çıkarıyor ve yavrusunu besliyordu. Derken iki, üç, dört yumurtadan da aynı görüntüde yavrular çıktı. Ama ilk çıkan diğerlerine göre daha çabuk büyüyor ve gelişimini hemen gösteriyordu. Önce iyice tüylendi ve ayakta düzgün durmayı başardı. Diğerleri birer birer aynı ilk çıkan yavru kuş gibi aşama aşama geliyeceklerdi.

Anne kuş için yiyecek bulmak çok zor değildi ve bunun için uzun mesafeler uçup büyük tehlikeler atlatmayacaklardı. Hemen yuvalarının yanında bir kabin içinde mutlaka hazır yem bulunurdu. Evet, hazır yem vardı. Çünkü anne ve baba kuş bir kafesin içinde yaşıyorlardı. Onlarda yavruları gibi bir kafesin içindeki küçücük bir yuvada doğmuşlar ve büyümüşlerdi, bir gün anne babalarından ayrılmış ve iki ayrı çift olarak bu kafese konmuşlardı. Bir süre orada yaşadılar, ta ki bir kuş sever onları alıp evine götürene kadar.

Erkan Bey uzun süredir kuş bakan bu işte tecrübeli bir adamdı. Bunlar ilk kuşları değildi. Uzun süredir cins kuşlar bakmış ama hiçbirinden yavru elde edememişti. O kadar uğraşmasına rağmen kuşlar yavrulamayınca ve bakımı da iyice zorlaşınca on iki kuşu, alıcısını bulur bulmaz satmış ve kendisine bir çift kuş bırakmıştı. Bu kuşlardan da çok beklentisi yoktu fakat günün birinde yumurtaları görünce içinde bir umut ışığı daha canlanmış ve yeni bir heyecanla kuşlarına bakmaya başlamıştı. İşte bizim anne baba kuşlarımız Erkan Bey'in bu kuşlarının ta kendisiydi. Yavru kuşların büyümesi bir zaman sonra ayrı bir kafeste yapılması gerektiği için Erkan Bey ayrı bir kafes hazırladı ve oda ısını, ortamı bu kuşlara göre ayarladı. Yavrular renk renk olmuştu. Biri eflatun biri mavi, biri beyaz kanatlı, biri sarı ve büyüdükçe güzellikleri daha da ortaya çıkıyordu. Yavruların satılmadan önce yeme alışması ve kendi başlarına yem yiyebilecek hale gelmesi bir iki haftadan fazla

sürtüyordu. Bu dönemi de kazasız belasız atlatabilirse bu işten biraz para kazanabilecekti.

Mavi yavru bu kuşlar arasında ilk doğan yavru olduğu için ilk dönemler diğerlerine göre daha baskındı. Bu yüzden daha büyük ve tüyleri daha parlaktı. Evcil hayvan dükkânı sahibi Ahmet Abi'ye kuşları verecekti ama önce istediği gibi kendi başlarına yem yiyecek hale gelmeleri gerekiyordu. Mavi yavruda satılacak kuşlar arasında yerini aldı ama onun için kaderin çizdiği yol çok farklı oldu. O diğerleri gibi evcil hayvan dükkânına gitmekten kurtuldu. Erkan Bey, bu kuşu okulundaki bir öğretmen arkadaşına söz verdiği için diğer kuşlardan ayırarak bekletti. Yavru kuş bir gün küçük bir kafese atıldığında çok korktu, sallanan bir aracın içerisinde karanlık bir akşam saatinde, bir yerde araba durdu. Yavru kuş hiçbir yeri göremiyormuş çünkü kuş taşımak için kullanılan bu küçük kafesin üzeri bir bezle kapalıydı.

Yavru hiçbir şey göremediği için korku içerisinde beklerken kocaman bir el, bir anda tüm vücudunu kavradı ve onu dışarı çıkardı. Havanın serinliğini yüzünde hisseden küçük kuş bir fırsatını bulsa kanatlarını açıp uçup gidecekti ama bir anda kendini başka bir kafesin içerisinde buldu. Başka bir aracın içerisindeydi üstelik bu araç diğerine göre daha çok sallanıyordu. Kısa bir yolculuğun ardından araç durdu ve bir çocuğun kolu kafesin tutacağına uzandı. Nerede olduğunu kestiremeyen yavru kuş öylece olup bitenleri izledi. Önce bir kapıdan içeriye girdiler ve ilerleyip kat kat çıktılar. Sonunda kendisini bir odanın içerisinde bir askılığa asılmış kafesin içinde buldu. Kafesin dışındaki dört tane yüz merakla ona bakıyor ve aralarında yavru kuşun anlamadığı bir dilde konuşuyorlardı. Ama yüz ifadelerinden çok mutlu oldukları belli oluyordu. Özellikle küçük iki erkek çocuk çok mutluymuştu. İlk zamanlar bu insanların seslerine alışmak yavru kuş için çok zor oldu. Aniden gür bir ses, ardından tiz bir bayan sesi onu bazen ürktüyordu. Derken ertesi gün bu evdeki dört kişi bir araya gelip ona baka baka bir şeyler konuşuyorlar bazen yüksek sesle bir kelime söylüyorlardı. Yavru kuş bu söylenenlerin hiçbirinden bir şey anlamıyordu.

Akif ailenin küçük oğluydu, sınıf arkadaşlarının evlerine misafirlige gittiklerinde kuş görmüş ve çok sevmişti. Anne babasına o kadar ısrar etmişti ki en sonunda kuş almaya karar vermişlerdi. Akif, dokuz yaşında üçüncü sınıfa giden başarılı bir öğrenciydi ama bir önceki gün gözündeki rahatsızlık nedeniyle gözlük kullanmak zorunda kalmıştı. Emir Yusuf ailenin büyük oğluydu kuş için çok ısrar etmemesine rağmen bu küçük yavruyu çok sevmişti. Babaları bir akşam vakti onları binanın önüne eşyaları almak için çağırdığında hiçbir şeyden haberleri yoktu ve arabanın içinde kafesi görünce önce Akif atılmış ve kafesi kapıldığı gibi yola koyulmuştu. Çocuklar şimdi anne babalarıyla birlikte kuşa isim bulmak için konuşuyorlardı. Anneleri internet ağından arayıp bulduğu isimleri saydı. Çocuklar babaları kuşu getirdiğinde Bıcırık kuş geldi ifadesine takılmış ve Bıcırık isminin iyi olacağını düşünüyorlardı. Çakıl, Çakır derken Çakır ismini belirlediler ama bunu söylemek biraz garip olduğundan bu isme de ısınamadılar. Yavru kuş gagasının altı kaşınırken gözlerini kapatıp uykuya daldığı için annelerinin aklına gözlerinin simsiyah olmasından dolayı ve de söylenmesi kolay olduğu için zeytin kelimesi geldi. Bu ismi çocuklara söylediğinde herkes kabul edince yavru kuşun adı Zeytin oldu.

İşte Zeytin'in hikâyesi burada başladı. Çocuklar özellikle kafese ellerini sokuyor ve Zeytin'in ellerine konmasını sağlamaya çalışıyorlardı. İlk günler bu çok zor oldu ama günler geçtikçe Zeytin bu duruma alıştı ve içeriye uzatılan ellere konmaya başladı ve en sonunda annenin elinden yemde yedi. Zaman zaman dışarı çıkarıyorlardı ama ilk dışarı çıkışı olay olmuştu. Akif bir gün kuşu sevmek ve eline kondurmak için elini uzattı, kuş eline kondu fakat bir anda açık kapıdaki boşluktan kendini dışarıya attı. Bir süre havada uçtuktan sonra bir yere kondu Akif çok heyecanlandığı için hemen annesini çağırdı. Annesi geldiğinde kuşu dışarıda görünce hemen yakalamaya çalıştı. Yavru kuş kaçtı ama zor da olsa yakalandı. Akif kuşu kaçırdığı için çok mahcup olmuştu. Bu yüzden bir süre odasından dışarı çıkmadı.

Zeytin, bu aileye iyice alışmıştı. Çocuklar eve geldiğinde hemen harekete geçiyor ve kafeste bir oradan bir oraya hareket edip kendisini dışarı çıkarmalarını

bekliyordu. Aile fertleri de onun bu hareketleri neden yaptığını çözmüşlerdi ve onu dışarı çıkarıyorlardı. Zeytin dışarı çıkar çıkmaz duvardaki sarkacı kendisine yer olarak belirlemiş hemen oraya çıkıyor ve iplikleri çekiştiriyordu. İşin en kötüsü evin babası o daha dışarıda uçmaya doymamışken onu alıyor ve kafesin içine koyuyordu. Zeytin bu duruma çok kızdığı için bu zamanlarda her kese arkasını dönüp hiç ses çıkarmamayı tercih ediyordu. Bu hal böyle devam ederken demirler üzerinden gezen minik varlıklar çok ilgisini çekti. Bir süre hiç kıvıldamadan bu varlıkların dost mu düşman mı olduğunu anlama çalıştı ve en sonunda kendisine bir zarar vermeyen canlılar olduğunu anladı. Karıncalar onun yemi için gelmişlerdi. Yemlikten düşen yemleri alıp gidiyorlardı. Yemliğindeki karıncaları gören Zeytin çok sinirlendi ve garip hareketler yapmaya başladı. Onun bu hareketlerini fark eden Akif ve Yusuf hemen babalarına haber verdiler. Babaları geldiğinde karıncaları kafesin üzerinde gezerken görünce hemen kafes askılığına yapışkan bant yerleştirdiler ve kafesi temizlediler. Bu bant üzerine gelen karıncalar yapışıp kalıyor ve yuvaya ulaşamıyordu. Zeytin böylece bir sorundan kurtulmuştu. Zaman zaman su dolu bir kaptan sprey ile atılan su ile yıkıyor ve bu çok hoşuna gidiyordu.

Güneşli güzel bir günde güneş ışıkları pencereden süzülüp kafesin üzerine vuruyor ve parmaklıklar arasından Zeytin'in tüylerini ısıtıyordu. Anne pencereleri havalandırmak için açmış ve bu güzel günün temiz havasından faydalanmayı istemişti. Akif öğleden sonra okula gittiği için bu saatlerde evde tek başına olurdu çünkü abisi Yusuf etüde gider, babası da egzersiz çalışmaları için okulda olurdu. Akif yine kuşu sevmek istediği için elini kafesin kapısından içeri soktu bir süre kuşu sevdikten sonra Zeytin, bir anda kolunun arasından dışarı fırladı. Akif bu durum için çok endişelenmedi ama pencerenin açık olduğunun farkında değildi. Zeytin içeride bir iki tur attıktan sonra her zamanki gibi köşedeki sarkaca tündü. Pencereden içeriye doğru hafif bir yel geldiğinde perdenin bir kısmı açıldı ve Zeytin açık aradan kanatlanıp bir anda gözden kayboldu.

Akif, kuş pencereden uçup gidince arkasından bakakaldı. Hemen pencereye koştu "Zeytin Zeytin" diye seslendi ama nafiyleydi. Etrafta ne uçan bir kuş ne de sesi vardı. Akif, ağlayarak annesinin yanına koştu. Ağlamaktan olanları anlatamamıştı bile sadece eliyle odayı gösterebildi. Annesi oğlunun bu halinden bir sorun olduğunu fark etti ve hemen odaya koştu ama artık her şey için çok geçti. Etrafa baktı devrilen, yıkılan, kırılan bir şeyler yoktu. Gözleri kafese takıldığında ise gördüğü boşluk, içinde acı bir boşluk oluşturdu. Hemen gözlerini odanın yer yerinde gezdirdi. Fakat Zeytin'den iz yoktu. Açık olan pencereyi gördüğünce ise çaresizce elleri yana düştü ve hüznü gözlerle pencereden görünen boşluğa baktı. Akif, ağlamaktan yıkılmış bir vaziyette yatağında uyuya kaldı. Yusuf ve babası eve geldiğinde ise içerideki sessizlik daha da büyüdü. Herkes olanları öğrenince çok üzüldü. Artık Zeytin yok, ondan kalan güzel anılar vardı.

Tekir, bir bahçenin içindeki tahta pencereci taş evin önünde sütünü içen ve kelebeklerle oynayıp eğlenceli vakit geçiren bir kediydi. Eski evin sahibesi Esmâ Hanım kedileri çok severdi ve Tekir gibi bir sürü kediyi besler, onları sever okşardı. Bu durumdan kediler de Esmâ Hanım da memnundu. Bu durum yanıp sönen mavi ışıklarıyla bir ambulansın gelmesiyle sona erdi. Esmâ hanımı bu aracın içine koydular ve bir daha geri dönmedi. Çok uzun sürmeden iş makineleri geldi ve bu eski evi yıkıp yerine kocaman bir bina diktiler. Tekir bu olup bitenleri kaldırımdaki çöplerin arasından izledi. Yıkılan sadece bir ev değil mutlu bir yaşam, geçmişten gelen bir gelenek ve hayvan sevgisiydi. Tekir bugünden sonra sokak sokak gezdi, merdiven altlarında sabahlayıp karnını lokanta çöplerindeki artıklarla doyurdu. Sokaklardaki en tehlikeli şey insanlardı. Onlar hiç acımadan bir taşı bir sopayı onlara doğru savurup yaralanmalarına sebep olabiliyorlardı. Köpeklerde tehlikeliydi ama en azından kaçabilecekleri kadar bir mesafeden havlayıp kaçmalarına olanak sağlıyorlardı.

Tekir kocaman siteler arasındaki taşlık alanda gezerken az ilerisinde kayaların üzerinde duran bir kuş gördü. Karnının gurultusunu duyup kaçmasın diye iyice yere yapıştı ve sürünerek ilerlemeye başladı. Şaşkın kuş bir taşın üzerinde öylece durmuş

bekliyordu. Bundan daha güzel bir av olmazdı. Üzerine atlayıp yakalayacak kadar yaklaştığını hissettiğinde durdu ve doğru anı beklemeye başladı. Minik kuş ikide bir etrafı kolaçan ettiği için aradan epeyce bir zaman geçti ama tam yerdeki bir karıncaya baktığında kayaların arasından kocaman bir gölge üzerine doğru fırladı. Yavru kuş ani bir hareketle kendini boşluğa bıraktı bir kanadının ucu Tekir'in pençelerinin arasına sıkıştığı için tüyü koptu ama canını kurtarmıştı. Bir canın yanında bir tüy gitmiş pek de önemi yoktu. Kalp atışları çok hızlanan kuş kendisini bir bahçenin kenarındaki küçük fidan ağacına kadar ancak attı. Soluk soluğa kaldığı için bir süre burada sessizce bekledi.

Tekir güzel bir yemek fırsatını kaçırdığı için çok üzüldü ama bu büyük binaların çöplerinde de çok güzel yiyecekler bulunuyordu. Artık onlarla idare etmeye devam edecekti ama bir fırsatı düşerse bir kuş gibi güzel bir yiyecek de olamazdı. Tekir tüm bunları düşünerek duvarın üzerinden etrafını kolaçan ederek çöplerin olduğu yere doğru ilerledi.

Zeytin kötü kediden çanını kurtardığına çok sevinmişti ve artık yere yakın bir yere konmaktan çekiniyordu. Ama bir sorun daha vardı ki ağaçların arasında durmak da imkânsızdı çünkü dışarıda gördüğü kuşlar çok yabani davranışlar sergiliyorlar hangi dala konsa o dala gelip onun üzerine doğru atılıyorlardı. Zeytin burada da barınamayacağını anladığı için yükselerek uçtu ve bir balkonun demirine kondu burada çok rüzgâr estiği için balkondaki bir sandalyenin arkasında korunmaya çalıştı ama esen rüzgâr tüylerinin arasından derisine dokunup acı bir dokunuş halini alıyordu. Zeytin burada da dayanamayıp pencerenin önündeki mermerin köşesine kadar sokuldu ve geceyi orada geçirdi.

Gece boyunca Akif'in ağlaması ve ev halkının üzüntüsü geçmedi. Boş kafesi gördükçe herkes sessizliğin içinde gömülüp kalıyordu. Uykunun girmedığı gözlere yorgunluk girdi ve herkes uyudu. Sabah güneşin ilk ışıkları namazın ardından yeryüzüne yayılmaya başlamıştı. Sabah namazını eda eden baba bazı işlerini yapmak için bilgisayarının başına geçtiğinde çalıştığı yer biraz daha aydınlık olsun diye

balkonun olduğu taraftaki perdeyi açtı. Perdeyi sonuna kadar çektiğinde pencerenin dışındaki mermerin en köşesinde kafasını kanatlarının arasına sokmuş kuşu görünce çok şaşırıldı. Bu Zeytin'in ta kendisiydi. Buraya nasıl geri gelmişti bilmiyordu ama bu duruma çok sevinmişti. Hemen Zeytin'i içeri alarak kafesine koydu ve ısınması içinde güneş vuran bir yere bıraktı.

Zeytin gözlerini açıp kendine geldiğinde gözlüklü bir çift gözün kendisine baktığını gördü ve çok şaşırıldı. Bu tanıdık bir simaydı ve Zeytin adını duyduktan sonra eve geri döndüğünün farkına vardı. Mutluluktan şakımaya başladı ve bir süre hiç susmadı. Akif gözlerinin önünde Zeytin'i gördüğüne hala inanmamış gibi gözlerini bir kez daha ovuşturarak baktı. Tüm aile kafesin etrafında Zeytin derken dışarıdaki güneş yeni bir günü aydınlatmanın huzuru ile parlıyordu.

CUMALİ’NİN HAYAL İMALATHANESİ

Damla ÇALIŞIR
Afyon Gazlıgöl Ortaokulu

Yoksul ailesi ona oyuncaklar alamasa da türlü türlü oyuncaklar yapardı kendine. Cumali kimi zaman çamur karar, oluşturduğu bir kalıpla yapardı oyuncaklarını kimi zamansa tahta parçalarını, atık malzemeleri kullanırdı. Rengârenk, çeşit çeşit oyuncakların olduğu dükkânlarda gözü yoktu. En geniş yelpazeli oyuncak imalathanesi evlerinin bahçesiydi sonuçta. Yaptığı oyuncaklarda hevesleri değil hayalleri vardı. Daha geçenlerde tahtadan yaptığı uçan arabasını okulda öğretmenin bir macerasını okuduğu Heidi için tasarlamıştı mesela, Alp Dağlarını özgürce gezebilsin diye. Yaptıklarıyla oynamak kadar onları sergilemek de çok hoşuna giderdi. Evlerinin bahçesi sıra sıra dizdiği farklı farklı oyuncaklarla doluydu. Haliyle bu eşsiz hayal imalathanesi mahalledeki çocukların da ilgisini çekiyordu. Ailelerinin alışveriş merkezlerinden oyuncaklar aldığı çocuklar bile Cumali’nin oyuncaklarına imrenerek bakar, ondan izin alıp biraz oynayabilmek için can atarlardı. Hiçbir oyuncakçı dükkânında satılmayan çikolata şelalesi, şeker ağacı, balon adam çocuklar arasından dilden dile yayılıyordu.

Kuklalar yapmayı da çok severdi. Karagöz oyunlarından ilham alarak kendi gölge oyununu bile oluşturmuştu. Yarattığı farklı karakterler ve onların kuklaları oyununu sunduğu arkadaşları tarafından çok beğeniliyordu. Bir gün kuklalarını okula götürmüş. Çoraplarla yaptığı kuklaları gören öğretmeni onu takdir etmişti. Okuldan gelir gelmez hızlıca karnını doyurup ödevlerini yapıyor ardından yeni oyuncaklar yapmak için kollarını sıvıyordu. Hava kararınca kadar oyuncaklarıyla ilgilenir, uyuma vakti gelip yastığa başını koyduğunda da sonraki gün yapacağı oyuncağın hayaline dalardı.

Sadece oyuncak silahlara, kılıçlara ilgi duymazdı. Onca oyuncağının içerisinde bir tane bile yoktu. Kana, şiddete dayalı bir oyun olamayacağını düşünüyordu. Arkadaşları bilgisayarda savaş oyunları oynarken o bundan da hiç hoşlanmaz, oturur

oyuncaklarıyla konuşurdu. Evet, konuşurdu. Yakınları, arkadaşları yadırgasa da o bundan büyük keyif alırdı. Hem kendi adına konuşur hem de onları konuştururdu. Her bir oyuncağının ayrı ayrı hikâyeleri olurdu. Cumali bu uydurma oyuncak hikâyelerini çok sever, bu cansız arkadaşlarıyla dertleşirdi. En çok konuştuğu arkadaşısıysa papağanı Robinson'du. Arkadaşları ailelerine ısrarla aldirdıkları kuşları kafeslerin içinde hapsederken, o oyuncak bir papağan yapmış. İsmi de Robinson Crusoe ve Cumali'nin arkadaşlığından etkilenererek, Robinson koymuştu. Annesinin yaptığı örgülerden artan ipliklerle yaptığı papağanı rengârenkti. Arkadaşlarının bir de kafes yapmasını tavsiye etmesine karşı çıkmış, hayvanları kafese koymanın acımasızlığını anlatmıştı onlara.

Günler böyle geçip giderken havalar soğumaya kış kendini göstermeye başladı. Annesi bahçede vakit geçirmesini istemiyor, üşüyüp hastalanmasından korkuyordu. Havalarda soğumasıyla hayal imalathanesini sobanın yanına taşıyıp yeni oyuncaklarını orda yapmaya başlasa da eve sığmayacak kadar çok oyuncak arkadaşı vardı onlarla oynamak için küçük kaçamaklar yapıp bahçeye çıkardı. Soğuğa aldirmeden, vaktin nasıl geçtiğini anlamadan oyuna daldı. Kendi yaptığı kuyrukları ve kafasıyla bir atı andıran kızağıyla oynayabilmek için hevesle karın yağmasını bekliyordu.

Annesinin haklı olduğunu ateşinin çıkıp, halsizleşmeye başladığı gün anladı. Hasta oluyordu. En çok "Ya ben hastayken kar yağar da kızağımla oynayamazsam." diye üzölmüşü. Annesi her büyük gibi oğlunun hastalandığını görünce "Ben demiştim." dedi. Gittikleri doktor ateşinin çok yüksek olduğunu söyleyip iki gün istirahat etmesini söylediğinde, derslerinden geri kalacağı için üzöldü. Eksik kaldığı konuları arkadaşlarından alabilirdi yine de. Eve geldiklerinde hemen hava durumuna baktı televizyondan. Kar yağışı beklenmediğine göre annesinin cam kenarındaki çekyatı açmasıyla zoraki tatiline başlayabilirdi artık. Şurupları pek sevmezdi ama annesinin Robinson'u da yanına yatırmasını kabul etmesiyle keyifle içti. İlacını

kullanmasına rağmen ateşi hiç düşmemişti. Sabahında babası erkenden işe gitti, annesiye ev işlerini yapmaya koyulduğunda yalnız kalacağını anlamıştı.

"Robinson" dedi. "İki gün birlikte vakit geçireceğiz anlaşılın."

"Ne o hoşuna gitmedi mi?" diye yanıtladı Robinson. "Olur mu öyle şey." diye yanıtlamıştı ki birden afalladı. Az önce kuşu kendi konuşturmamıştı. Etrafına bakındı biri şaka mı yapıyor diye. Kimsecikler yoktu. Üstüne üstlük Robinson konuşmakla kalmamış, omzunda durduğu yerden hareketlenerek kalkmış, odanın içerisinde uçmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlayamayıp şaşkın bakışlarla onu izliyordu. Buna bir dur demeliydi "Sen konuştun. Şimdi de uçuyorsun. Bu nasıl olabilir?" dedi. Robinson "Tüm oyuncaklar konuşur. Ama sadece çocuklar duyabilir, dememiş miydin?" diye yanıtlayarak yatağında doğrulan Cumali'nin omzuna kondu. Bunun gerçek olduğuna artık emindi. Demek ki bugüne kadar ona anlattıklarını dinliyordu. Nasıl olabileceğini düşünmeden tadını çıkarmak, en iyi arkadaşıyla sohbet etmek istiyordu. Hayatının en mutlu anını yaşıyordu. Robinson, Cumali'den bahçedeki diğer arkadaşlarının yanına gitmelerini isteyince, annesinin kızmasından korksa da onların da canlanıp canlanmadığını görebilmek için kabul etti. Zaten kendini çok dinç hissediyordu. Hastalığı, ateşi bir anda geçmişti sanki. Robinson Cumali'nin omzunda şarkı söylüyordu. Beraber bahçeye çıktılar. "Hayal İmalathanesi" ni görünce şaşkına döndü. Onu ilk önce geçen yıl eskiyen kazaklarının içerisinde yün doldurarak yaptığı tek boynuzlu at selamladı. Balondan adam Cumali'ye el sallıyor. "Aramıza katıl hadi Cumali. Birlikte oynayalım." diyordu. Cevap verecek oldu, ne diyeceğini bilemeden gülümsedi. Atlıkarıncalar dönüp dolaşıyor, Heidi'nin arabası gökyüzünde uçuyor, gemisinden korna sesi geliyordu. Çikolata şelalesini görünce gözlerine inanamadı. Evlerinin bahçesinde koca şelale oluşmuştu. Elini uzattığında gördü ki gerçekten de çikolata akıyordu. Kah kuklalarıyla, kah arabalarıyla oynamaya başladı. Her oyuncuğu onlar için verdiği emek için ona tek tek teşekkür ediyordu. Oyunlarına devam ederken birden üstlerine dev bir gölgenin çöktüğünü fark etti. Korkarak kafasını kaldırdı ki ne görsün. Televizyonda Kapadokya'daki benzerini görüp yaptığı

balon. Kocaman bir balona dönüşmüştü üzerinde de oyuncacı yaparken yazdığı gibi “Hayaller Âlemi” yazıyordu. Yanı başına iniş yaptı dev balon. Robinson “Gökyüzünü seyre dalmaya ne dersin?” diye sordu Cumali’ye. Sanki Jules Verne romanlarından birinin içerisindeydiler. Cumali sevinçle kabul etti. Önde Robinson ve Cumali, arkalarında diğer oyuncaklar balona bindiler. Balonun ateşleri yandı ve havalanmaya başladı. Aşağıda kalan gemilere el sallıyorlardı. Arabalarsa uçarak onlara eşlik ediyordu. "Nereye gideceğiz?" diye sormadan edemedi Cumali. "Hayaller Âlemine" diye yanıtladılar hep bir ağızdan. "Seni çok seviyoruz Cumali" diyorlardı. “Seni çok seviyoruz.”

Bu sesler üzerine gözlerini kıpırdattı. Bir anda ne olduğunu anlayamadı. Hemen omzuna baktı. Robinson oradaydı çok şükür. Ama ya balon, ya diğer oyuncaklar. Etrafına bakındı, sonra sese doğru döndü. Annesinin sesiydi bu. Yatağında yatıyordu hala. Elinde bir çorba kâsesiyle bekliyordu annesi başucunda. "Neredeler?" dedi şaşkınlıkla annesine. "Kimler?" dedi annesi. "Oyuncaklarım. Az önce buradaydılar. Biz, balon. Şey."

Kadın içtenlikle gülümsedi oğluna. "Bahçedeler oğlum oyuncakların. Telaşlanma."

Cumali'nin dudakları istemsizce büzüldü. Kabullenmesi zor da olsa anladı ki hepsi bir rüyaydı. Hayatının en güzel rüyasıydı. Annesi çorbayı bırakıp çıktı odadan. Cumali rüyasındaki her anı hatırlamaya çalışıyor, hiçbir detayı unutmak istemiyordu.

Hala omzunda duran oyuncak papağana hayranlıkla baktı. Derken yine akıl almaz bir şey oldu. Robinson göz kırptı Cumali’ye. Küçük gıdısı kıpırdadı ve dedi ki: "Unutma. Tüm oyuncaklar konuşur. Ama sadece çocuklar duyabilir."

BİR DÜNYA DENİZ

*Eda KOCAOĞLU
İstanbul Tuzla Koç Özel Ortaokulu*

Elindeki çöp dolu el arabasını sonunda bıraktı. Tüm gün boyunca toplamıştı bunları, şimdi Usta'nın yanına geri dönecekti. Oraya diğer kardeşlerinden önce varmak umuduyla çıplak koşuyordu. Vardığında evin zeminindeki ahşap palet parçalarının üstüne önemsizce yerleştirilmiş yırtık yastıklarda yatan dört kafa gördü. Geç gelmişti, yemeği kaçırmıştı artık yarın sabah yiyebilirdi yemeği, o da erken kalkarsa. Yastıkların hemen yanında ekmek kırıntıları vardı ve onların uzağında, odanın diğer tarafında ise büyük, boş bir yastık duruyordu, Usta orada uyuyordu ama daha eve gelmemişti. Midesinin gurultusunu umursamamaya çalışırken bir şey fark etti. Hemen pantolonunun cebini kontrol etti, cebi delikti. Yüz ifadesi hemen değişti. Telaşlanmaya başladı ve cebindeki parayı saydı, topladığından daha azdı. Tam o sırada içeriye göbekli kırk yaşlarında gözükken bir adam girdi, elinde bira şişesi vardı ve konuşmaya başladı.

–Hey! Ne kadar topladın, bakiyim.

–Otuz lira ama pantolo...

–Ben sana eve en az 50 lira toplamadan gelme, demedim mi? Şimdi çık dışarı, diye bağırdı ve on üç yaşındaki sıksa çocuğu döverek dışarı attı. O bu durumlara alıştı. Gece rüzgârının yüzüne geç saatlere kadar esmesine, çıplak ayaklarının yere basmasına, çöpte bulduğu kâğıt parçalarını okumaya alıştı o. Okumayı ilkokulda öğrenmişti. Usta, para kazansınlar diye onları almış, ilkokuldan sonra çalışmaya zorlamıştı. Her şey tamamdı da bazen Usta elinde şişelerle eve giriyordu. O zaman işte ya aralarından birini dövüyor ya aç bırakıyor ya da demin yaptığı gibi dışarı atıyordu. İşte, o zaman dışarıda kâğıt parçalarıyla yalnız kalıyordu ama Usta'dan gizliydi bu, yoksa Usta parçalardı kâğıtları ve onları, önceki sahiplerinin yaptığı gibi

öpe atardı. Ne olduklarını bilmediği bu kâğıt parçaları onun için buradaki tek zevkli şeydi.

Yeni başlayan kışın soğukluğuyla kaplanmış banklardan birinin üstüne oturdu ve çöplerin içinde bulunduğu buruşturulmuş kâğıt parçasını aldı, yavaşlamış okuma becerisiyle her kelimeyi heceleye heceleye okudu. Yazılanlar, adada mahsur kalmış birinin ağaçlardan nasıl bot yapıp kurtulduğuyla alakalıydı. Birden fark etti, kendisi de hayat denen bu denizde bir adada, Usta'nın yanında, mahsur kalmıştı. Onun şişelerinin acılarıyla, çöplerle dolu bir dünyada mahsur kalmıştı. Oysaki keşfetmesi gereken bir dünya deniz vardı.

Sabah olunca kardeşlerinin yanına koştu. Büyük yastık boştu ve kırıntılar olduğu gibi duruyordu yerinde. Sadece yenileri eklenmişti ama o umursamıyordu çünkü sonunda özgürlüğün anahtarını keşfetmişti. Kardeşleri el arabalarını alıp çöp toplamaya gidiyorlardı ama onun el arabasını almadan çöplerle dolu bir adadan mutluluk taşan gözlerle kaçtığını gördüklerinde kendi el arabalarını bıraktılar. Onlarda mutlu olmak istiyorlardı, özgür olmak istiyorlardı. Onu takip ettiler bir tahta parçasının üstünde, dalgalarla bir dünya denizi keşfetmeye.

AL SEVDA, BEYAZ ÖLÜM

*Fatmanur ACAR
Afyon Karacaahmet Ortaokulu*

Aylardan Aralık, sokaklar adeta buz kesiyor. Yoğun bir sisle insanların görüş alanı gitgide daralıyor. Bu aylarda buralar kutuptan farksız. Çıldır Gölü'nün buz tutma haberi ana haber bültenlerinde daha dün yerini aldı. Çıldır, yeni buzlansa da Allahuekber Dağı'nın zirvesi zaten haftalardır bembeyaz. Buralar bir asır öncesinde 90 bin vatan evladının sıfırın altında kırk dereceyi bulan soğukta ayağında potinsiz, sırtında paltosuz bir halde daha düşmanı bile görmeden şehadet şerbeti içtiği topraklar. Buranın insanları her üşüyüşünde yüreklerde buz tutan soğuğa aldırmadan, ülkesinin o yiğitlerini, kar şehitlerini düşünerek teselli olurlar.

Sarıkamış, Kars ile Erzurum arasında bir geçit durumundadır. Şiddetli karasal bir iklimi vardır. Kışlar çok soğuk ve uzun, yazlar kısa ve serindir. Sarıkamış'ta yaşam zordur. Sarıkamış'ın çalışkan insanları dört ay çalışıp kazandıklarını on iki ay yemek zorundadır.

İşte bu soğuğun tam da en azılı zamanında aralık ayının ortasında Kılıçlı köyünde beyaz örtünün üzerinde tek bir ayak izi olurdu. Kendisi de Sarıkamışlı olan Yılmaz öğretmen hafta sonlarında ailesinin yanına gider, pazartesi sabahı kah otostopla kah yürüyerek köyündeki okula dönerdi. O hafta sonu yağışın artması ve dondurucu soğuğun kendini göstermesiyle birçok köy yolunun kapandığı söyleniyordu. Okuluna gitmek için sabah yola çıkacaktı. Ailesi bu havada yola çıkmamasını, yollar açılınca gitmesini önerdiler. Kabul etmedi. "Gitmeliyim." dedi. Kendisi çok zor şartlarda öğretmen olmuş, çocukluğunda öğretmensiz kaldıkları günleri hiç unutmamıştı. Zaten bu sebeple tayinini kendi doğduğu topraklara istemiş. Çocukluğunda içinde kalan ukdeyi Sarıkamışlı çocuklara yaşatmamayı amaç edinmişti. İdeallerine yakışan bir kararlılıkla "Yarın ders zili çaldığında onları yalnız bırakamam. Hem gitmezsem beni merak ederler." dedi gitmesini istemeyen yakınlarına. Anasının ördüğü atkıyı boynuna doladı, ilk maaşıyla aldığı paltosunu

sırtına geçirdi. Çocukların yazdığı öyküler vardı birde elinde, hafta sonu incelemek için yanında getirmişti. Al bir vatan sevdasının peşinde yola koyuldu.

Sarıkamış 100 yıl sonra tekrar şehitlik kokuyor, genç öğretmen bihaber cesurca yürüyordu. On kilometreye yakın bir yol yürümesi gerekiyordu. İnsanlar bu zor koşullarda araçlarıyla bile yola çıkmamışlar, şehirle tüm iletişimlerini karlar eriyinceye dek kesmişlerdi. Hiçbir araba denk gelmedi. Çocukların öykülerini tutan eli buz kesiyordu. Parmak uçlarını ve kulaklarını hissetmemeye başlamıştı yavaş yavaş. Sık sık kolundaki saatten derse ne kadar kaldığına bakıyor, geç kalmayacağım diye seviniyordu. O Anadolu'daki binlerce benzeri gibi uzak, yakın demeden ışık saçan bir Çalığışu'ydu. Yol üstündeki bir köye sığınmak elindeydi aslında, aklından bile geçmedi bu. Çocuklarını bir gün bile olsa öğretmensiz bırakmak binlerce şehit öğretmenin emaneti olan ideallerine yakışmazdı. Yolun azalıp azalmadığını dahi tahmin edemiyordu. Beyaz örtü her adımında ulaştığı noktayı bir öncekiyle tıpatıp aynı gösteriyordu. Olsa olsa birkaç kilometre kaldı diye düşündü. Yolun çoğunu arşınlamıştı. Ama o birkaç kilometre bitmek bilmiyordu. Dayan dayanabilirsen yüzüne vuran bu sert tipiye bir soluk daha. Üşüyüşünü untabilmek için bir süre elindeki öyküleri okumak istedi. Bir tanesini bağıra bağıra okumaya başladı. Öğrencisi Sarıkamış Şehitlerinin başından geçenleri, kahramanlıklarını yazmıştı. Çocuklar atalarının bu kahramanlık öykülerini dinlemeyi de anlatmayı da çok severlerdi. Gözyaşı döke döke okudu. Gözyaşı kaç derecede donardı sahi?

Adımları gitgide yavaşlıyordu. Son bir kez saatine baktı. Derse on dakika kalmıştı. Dayanamadı. Dizlerindeki derman kesildi artık. Buzlaşan vücuduna rağmen tebessüm eden bir yüz ifadesiyle yığıldı yere. Elindeki öyküler yere saçıldı. Artık çocukların yazacağı yeni öykülerin kahramanı olacaktı. Bir yüreği donmamıştı. Çocuk sevgisiyle dolu yüreği Sarıkamış'ın orta yerinde bir alev bırakmıştı. Çocuklarına kalacak emanet bir alev.

On dakika sonra cıvıl cıvıl sınıflarına koştu çocuklar. Buğulu bir camın arkasında öğretmenlerinin yolunu gözlediler. Öğrencilerden yaşça diğerlerinden

büyük olan biri “Öğretmenimiz gelene kadar bayrak törenini biz yapıp, İstiklal Marşı’nı okuyalım. Biz okurken gelir belki bizi görünce gurur duyar.” dedi. Birleştirilmiş sınıfta eğitim gören tüm öğrenciler bahçede esas duruşa geçtiler, öğretmenlerini anarcasına. Coşkuyla İstiklal Marşı’nı okumaya başladılar. Donmak üzere olan öğretmenleri beş yüz metre kadar yakınlarında köyün hemen girişinde düşmüştü beyaz örtüye. Bilincini yitirmeden hemen önce boşlukta yankılanan marşı duyar gibi oldu. Son gücüyle yattığı yerde ellerini hazır ol vaziyetine getirdi. Soğuk kar üzerinde sıcak bir uyku onu çağırıyordu. Bu uykuya kapılmamaya çalışarak çocuklarına eşlik etti. Okula yetişmiş, İstiklal Marşı’nı son kez çocuklarıyla okumuştur. Sarıkamış şehitleri onu çağırıyordu. Yumdu gözlerini.

AĞAÇ KOVUĞU

Medine KIRLAK

Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

İki katlı, beyaz renkli kocaman bir bahçenin içerisinde, dört bir yanı çiçeklerle dolu, görenleri kendine hayran bırakan bir ev vardı. Bu evde üç kişilik bir aile mutlu mesut yaşıyordu. Emir ailenin tek çocuğuydu. Emir uzun boylu, kumral saçlı, kahverengi gözlerinde bilgi ışıltılarının hemen fark edildiği on beş yaşlarında, liseye yeni başlamış bir çocuktü. Derslerindeki başarısı ile ailesinin gururu ve öğretmenlerinin gözdesi olan Emir, okulunda utangaç davranan, sosyal aktivitelere katılmak istemeyen, yakın arkadaşı bulunmayan fakat kitap kurdu denilecek kadar çok kitap okuyan bir çocuk olarak tanınırdı. Ailenin diğer üyeleri ise özel bir hastanede çok başarılı bir beyin cerrahı olan Mine Hanım ve tanınan bir mimar olan Fehmi Bey'dir. Mine Hanım, oğlunun üzerine çok düşer hastane dışındaki zamanlarını mutlaka oğlu ile birlikte geçirirdi. Fehmi Bey ise büyük ihalelerde büyük işler aldığı için zamanın çoğunu işiyle uğraşarak geçirir, çoğu zaman hafta sonlarında bile ailesine zaman ayıramayacak kadar meşgul biriydi. Emir, gününün büyük bir kısmını bahçelerindeki yaşlı ve uzun bir çınarın kovuğuna yaslanmış kitap okuyarak geçiriyordu. Çınar ağacının yaşını bilen yoktu. Bir özü kimsenin bilmediği zamanlarda kırılmış, diğer özü yıllara inat yaşamaya devam ediyordu. Ağaç çok yaşlı olduğu için büyük gövdesinin içinde kocaman bir kovuk oluşmuş ve aile bu kovuğun içine bir oturma yaptırmıştı. Çınar ağacı yaz kış görkemiyle bahçeyi koruyan bir bekçi gibi dururken, kovuğuna yağın yağmurdan, kardan bir damla bile düşmezdi. Emir bu ağacı babasının söz verip de işlerinden dolayı fuara götüremediği bir hafta sonunda kızgınlıkla evde duramayıp kendini dışarı attığı zaman keşfetmişti.

Emir, okulda öğretmenleri ona soru sormadıkça ya da tahtaya kaldırmadıkça parmak kaldırmaz, çoğu zaman teneffüslerde sırasının gözündeki kitabını çıkarıp okurdu. Çoğu zaman beden eğitimine de katılmaz, öğretmeninden izin alıp sınıfta

kitap okumayı tercih ederdi. Emir'in tek arkadaşı ve yoldaşı kitapları olmuştı. Odasının her yanı okuduğu kitaplarla doluydu, çamaşır dolabını bile açsanız içinden mutlaka bir kitap, dergi çıkardı. O diğer akranları gibi dışarı çıkıp dolaşmaz, çoğu zaman bahçeye çıkıp en sevdiği çınar ağacının kovuğuna girer kitap okurdu. Bu yüzden Emir, mahallesindeki çocukları da tanıymıyordu. Bir keresinde çocuklar onu da maç oynamaya çağırmışlar, Emir odasından bile çıkmayıp onlarla konuşmamıştı. Çocuklar onun bu halini çok garip bulmuş ve bir daha çağırmaya gelmemişlerdi. Mine Hanım oğlunun başarısıyla gurur duysa da bu haline bir anlam veremiyor ve çok üzülüyordu. Ruh sağlığı doktoru Emel Hanım yakın arkadaşı olduğu için oğlunun durumunu onunla konuşmuş ve ona neler yapabileceğini sormuştu. Emel Hanım, Emir'in bir spor dalıyla uğraşursa arkadaş edinebileceğini ve sosyalleşebileceğini söyler. Mine Hanım bu durumu gerçekleştirmek için oğluyla konuşur:

- Oğlum senin başarılarınla gurur duyuyoruz, kitap okumanda çok hoşumuza gidiyor fakat bir arkadaşın olmaması ve sosyal etkinliklerle ilgilenmemen bizi çok üzüyor. Eğer bir spor faaliyetine gidersen senin için güzel bir değişiklik olabilir.

Emir, annesinin bu teklifine karşı hiçbir şey demez ve odasına gider. Akşam yemeği vaktinde ailenin bütün bireyleri masadayken annesi bu konuyu tekrar açar:

- Emir, bu günkü söylediklerimi biraz düşündün mü? Bu sırada Fehmi Bey söze girer,

- Oğlum, annen güzel düşünmüş, bence de bir sporla uğraşman kendin için güzel olur.

Emir, anne babasının bu ısrarları karşısında çaresiz bu öneriyi kabul eder.

- Tamam, ama ben öyle futbol, basketbol falan istemiyorum, yüzme kursuna gidebilirim.

Emir, hafta sonları yüzme kursuna gitmeye başlar, ilk haftalarda kurstan döndüğünde üzgün ve sıkılmış bir halde olur. Annesi bu durumunu gördükçe acaba göndermese miydik? diye tereddüt yaşar. Sonraki haftalarda yüzme kursu Emir'e ilginç gelmeye başlar, suyun içinde yaşadığı rahatlığı yaşlı çınar ağacının kovuğundaki rahatlığına benzetmişti. Kendini mutlu ve huzurlu hissetmeye başlamış, en önemlisi de yüzme öğretmenini çok sevmiş ve ilk defa arkadaş edinmişti. Eve mutlu gelen Emir, Mine Hanım'ın tereddütlerini ortadan kaldırmıştı.

Yüzme öğretmeni çok iyi bir insandı, öğrencileriyle özel ilgilenir, esprili ders işler ve öğrencilerinin gülüşlerinden güç bulur, işine daha çok sarılırdı. Haftalar geçtikçe Emir'in yüzmedeki yeteneğini fark eden öğretmen onunla özel ilgilendi ve Emir'in çok iyi bir yüzücü olmasını sağladı. Bir hafta sonu yüzme öğretmeni, Emir'i yanına çağırıp yüzmede çok ilerlediğini ve yetenekli olduğunu yüzme şampiyonasına katılırsa başarı elde edebileceğini söyledi. Emir hiç tereddüt etmeden "Hayır, olmaz!" dediğinde öğretmeni bu duruma çok şaşırıldı ve üstelemeyerek dersine devam etti. Yüzme öğretmeni Mine Hanım'ın yanına gelerek:

- Emir çok başarılı, diğer arkadaşlarını rahatlıkla geçiyor. Onun yüzmeye karşı üstün bir yeteneği ve becerisi var. Onunla yüzme şampiyonasına katılması için konuştum ama Emir hemen "Hayır." dedi.

- Emir'in kendisini aşmasında sizin de çok faydanız oldu, Emir ile ben konuşurum ama bu konuda onu zorlayamam, kendisi karar vermeli.

- Sizi anlıyorum, bu konuda bana yardımcı olacağınıza inanıyorum. Teşekkürler.

Akşam olduğunda annesi Emir'e öğretmenin söylediğini anlatmış ve bu konuda ne düşündüğünü sormuş. Emir:

- Anne bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum, biraz düşünmem lazım. Bir yarışmaya katılmak ve onca insanın gözlerinin senin üzerinde olması bana ürkütücü geliyor.

- Peki, oğlum sen bilirsin. Bu konuda son kararı verecek olan sensin.

Aynı hafta sonu yüzme öğretmeni Emir'in okul müdürünü ve anne babasını davet etti. Emir'in yüzme kursundaki becerisini gören okul müdürü ve anne babası karar verdiler, eve döndüklerinde Emir ile konuşacak ve onu ikna edeceklerdi.

Emir eve döndüğünde içeride okul müdürünü görünce çok şaşırıldı. Kendisiyle ilgili bir durum olduğunu sezmişti. Hoş geldiniz, dedikten sonra bir koltuğa ilişti. Söze okul müdürü başladı, yüzme kursunda onu izlediklerini ve çok becerikli olduğunu söyledikten sonra, yarışmadan ve yarışmanın hem kendisi ve okulu için öneminden bahsetti. Anne babası da arada söze karışıyor ve Emir'i ikna etmek için uğraşıyorlardı. Emir bu kadar çok baskıyı kaldıracak yapıda olmadığı için istemediğini söyleyip hemen odasına çıktı ve kapıyı kapattı. Onu ikna edemeyeceklerini anladıklarından okul müdürü oradan ayrıldı. Anne babası Emir'i odasında yalnız bırakmanın daha doğru olacağını düşündüler. Bir süre sonra Emir elindeki kitabıyla bahçeye çıktı ve yaşlı çınar ağacının kovuğuna sığındı. Bu kovuk sadece kitap okuma yeri değildi. Emir, canı sıkıldığında, üzüldüğünde, morali bozuk olduğunda hep buraya gelir, kendisini dinler ve kararlar alırdı.

Emir burada kitabını okurken yaşlı çınarın kabuğundaki bir karınca dikkatini çekti. Karıncayı izledikçe Emir, garip bir durum yaşandığını fark etti. Karınca belirli bir yere kadar geliyor fakat ağzında taşıdığı yiyeceğin ağırlığıyla aşağı düşüveriyordu. Ama karınca kararlıydı, defalarca düşmesine rağmen tekrar tırmanıyor ve yuvasına ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Emir bu karıncayla kendi arasında bir yakınlık hissetti. Kendisi yüzmeyi öğrenmiş ve çok iyi bir yüzücü olmuştu, herkes onun yarışmalara katılmasını istiyor fakat Emir bir türlü içindeki korkularını atamadığı için çevresindekilerin teklifini kabul etmiyordu. Karınca ise pes etmeyerek dördüncü denemesinde ağacın yarı belindeki yuvasına ulaşmış ve başarılı olmuştu. Aslında gerçek formül buydu: kendine güvenir ve kararlı olursan başarılmayacak bir şey yoktu. Minicik bir karınca bunu başarabiliyorsa akıl sahibi bir insan olarak kendisi neden yapamayacaktı ki. Karar verdi ve annesinin

yanına gitti. Kararını annesine açıkladığında annesi bu duruma çok sevindi. Ama bir sorun vardı: Gün akşam olmakta ve mesai saatinin bitmesine az bir zaman kalmıştı. Yüzme öğretmenin dediğine göre yarışmalara başvuru bugün bitiyordu. Emir'in acele etmesi ve hemen yüzme öğretmenini bulup başvuruyu yapması gerekiyordu. Annesi yüzme öğretmenini aradığında Emir hazırlanmıştı bile, öğretmenin kurs binasında olduğunu öğrenince büyük bir heyecanla kapıdan çıktı.

Kronometre 3.25'te durdu. Havuzdaki beş parkurdan dördündeki çocuklar hala kenara ulaşmak için kulaç atıyordu. Emir elini havuzun kenarına değdirmiş, yüzme gözlüğünü çıkarmaya çalışıyordu. Gözlüğü çıkardığında bir eliyle yüzündeki suları sildi ve öğretmenine baktı. Yüzme öğretmeni 3.25 dediğinde Emir kulaklarına inanamadı. Öğretmeni: "Bu müthiş son yarışmalardaki birincilik süresinden iki saniye daha önde." dedi. Emir de öğretmeni de çok mutlu olmuşlardı. Başvuru gününden bu yana üç ay geçmişti. Emir ve yüzme öğretmeni özel bir çalışma içerisine girmişler ve her gün çalışmaya başlamışlardı. Nefes alma, doğru kulaç atma, hız artırma çalışmaları sonuçlarını vermişti. Emir bu çalışmalar sırasında çok yoruluyor, eve geldiğinde çoğu zaman akşam yemeğinin ardından uyuyakalıyordu. Bazı günler serviste bile uyuya kalıyor, evinin önüne geldiklerinde arkadaşları onu uyandırınca eve geldiğini ancak fark ediyordu. Gece gündüz demeden çalışmak, verdiği kararın arkasında durmak böyle olsa gerekti.

Emir'in hayatı daha güzel bir hal almıştı. Okuldaki öğrenciler onun, okulunu temsil edeceğini ve çok iyi yüzdüğünü öğrenmişlerdi. Sınıfındaki arkadaşlarının hepsi artık onunla konuşuyor, birbirlerine hedeflerini anlatıp beraber çalışmalar yapıyorlardı. Annesinin ve yüzme öğretmenin onun için yaptıklarına minnettardı. Tabii küçük karıncayı da unutmamak gerekiyordu. Zamanın karara dönüştüğü anın kahramanıydı karınca. Emir çok zaman bulamasa da arada bir karınca yuvasının yanına gider masadan topladığı ekmek kırıntılarını karıncaların yolu üzerine bırakıyordu. Yeni hayatının başlangıcında olduğunu hisseden Emir biliyordu ki bu yolculukta ilk engel yüzme yarışmasıydı.

Gün gelmişti, Emir soyunma odasında bir taburenin üzerinde oturuyordu. Yüzme öğretmeni, annesi ve babası yanındaydı. Annesi ve babası başarılar diledikten sonra ayrıldılar. Artık yüzme öğretmeniyle baş başardılar. Emir, öğretmenine döndü:

- Gerçekten başarabilecek miyim?

- Hiç şüphen olmasın çok çalıştık ve elimizden geleni yaptık. Bu saatten sonra keşke diyeceğimiz hiçbir şey yok, onun içinde hiç korkma!

- ...

Emir sessiz kalmıştı, gerçek heyecanın ne olduğunu şimdi tatmıştı. Kalbi yerinde durmayacak kadar hızlı atıyordu. Havuz alanına çıktıklarında tribünlerin hınca hınç olduğunu gördü, gözü anne ve babasını aradı ama bu kalabalıkta onları görme şansı yoktu. Emir kendi şeridinin başına geçti artık son hazırlıklarını yaptı. Yarışmanın başlamasına saniyeler kalmıştı. Emir pozisyonunu aldı. Bu son anlarda insanlar ne düşünürdü hep merak ederdi, şimdi sadece anlamakla kalmamış ve hissetmişti. Ona cesaret veren ve kararlılığın başlangıcı olan olayı anımsadı. Karınca ağzında bir yiyecek parçasıyla ağaca doğru tırmanıyordu. Başlama zilinden önce hatırladığı son sahne sulara gömülü verdi. Emir kulaçlarını atıyor, hiçbir şey görmeden hızla gidiyordu.

Karınca saklandığı yerden çıkmış etrafı ürkek bakışlarla izliyordu. Emir yarışmaya gelmeden önce karıncalara ekmek kırıntıları vermeye gittiğinde bir karınca fark edilmeden çantasına tırmanmıştı. Malzeme çantasında buraya kadar gelen küçük karınca daha önce böyle bir manzara görmemişti. Her tarafta insanlar vardı, birileri fotoğraf çekiyor, birileri eli ağzında sessizce bekliyor, kimisi ise gözlerini kapatmış bu ana dayanamayacağını ilan ediyordu. Karınca havuzda ikinci şeritteki yarışmacının herkesten daha önde olduğunu gördü. İkinci sırada az önce hazırlık yapan çocuk ağaç kovuğunda kendilerine ekmek kırıntıları veren çocuktu.

KAZADAN SONRA

Elif YILDIZ

Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Pencereden içeriye dolan hava içeriyi biraz olsun serinletiyordu. Ben güneş doğmadan pencerenin önünde otuyordum o günden sonra her gün olduğu gibi. Dışarı çok güzel görünüyordu. Güneş daha yeni doğmaya başlamış, dışarıdaki tahtadan yapılmış oturaklar, yemyeşil ağaçlar, yaprakların sesi ile ritim halinde öten kuşlar vardı. Doğa, güneşi karşılamaya hazırlanıyordu. Güneşin ilk ışıkları ağaçların arasından süzülüp dışarıda yatan kahverengi tüyleri olan bir köpeğe yansdı.

Ben kimim? Kumsal. Zannetmeyin ki deniz kenarındaki bir yerim, ben hayatı bir olayla değişmiş bir kızım. İnsanları severim ve insanlarda beni sever. O güne kadar bu saatlerde hep uyurdum, uyanınca da soluğu dışarıda oynayan yaşlıtlarımın yanında alırdım. Ev halkı şimdi uyuyordur, benim bu kadar erken kalktığımı hiçbiri bilmiyor, onlar beni çağırana kadar ben burada kendimi teselli edecek düşüncelerle birlikte kalıyorum. Hiç kimse kapımı çalmadan içeri girmiyor çünkü artık eskisi gibi tahammüllü biri değilim. “Teyze, anne yarısıdır.” Derlerdi. Gerçekten öyleymiş çünkü benim bütün hallerime katlanıyor ve inanılmaz bir sabır gösteriyor. Aslında ona söylemek istediğim çok şey var ama içimdeki bir acı konuşmamı engelliyor, kelimeler her dilime gelişinde boğazımda düğümlenip dışarı çıkmıyor. Serpil teyzem hastanede gözümü açtığımdan bu yana hep yanımda. Beni bir an olsun yalnız bırakmadı.

Evet, hastaneden beri. Artık size anlatmam gerekiyor zannedirim; ben neden teyzemin yanındayım? Bu odada neden bekliyorum? Sabah erken kalkışımın sebebi ne?

Bir gün odamda uyurken bir anda odamın kapısının çalınmasıyla uyandım. Kapıdan içeri yavaşça annem girdi. Annem sevgisiyle insanın içini ısıtan, herkesin derdini paylaşmayı istediğı, iyiliksever bir insandı. Beni sultanım diye sever saçlarımı

okşayıp öperdi. Annem içeri girdiğinde yine yanağıma bir öpücük kondurdu ve sonra bizim bu gün pikniğe gideceğimizi söyledi. Sevinçten havalara uçtum. Hemen yerimden kalkıp üstüme en güzel kıyafetlerimi giydim. Aşağıya kahvaltı yapmaya indim. Kahvaltımızı yaptıktan sonra gitmeye hazırдық. Annem gecedен her şeyi hazırlamış, babamda arabaya yerleştirmişti bile. Arabaya bindikten sonra yola koyulduk. Yolda giderken yanıma bir beyaz kağıt ile renkli bir kalem aldım. Resim çizmeyi çok seviyordum. Bu piknik güzel bir doğa resmi çizmek için bulunmaz bir fırsattı. Pencereden dışarıyı izlerken yükseldikçe sis artıyordu. Görüş açısı oldukça azalmıştı. Bir dönemece geldiğimizde sisler arasından büyük bir tomruk kamyonu çıktı. Annem telaşla babama seslendi ve direksiyona uzandı. Ne olduysa o anda oldu, direksiyonu birden çevrilen araba yolda kararsızca ilerlemeye başladı; bir sola bir sağa dönüp duruyordu. Annemin çılgınlıkları arasından son gördüğüm bembeyaz bir sis görüntüsüydü. Bundan sonra neler olduğunu kimse bilmiyordu, ben de hatırlamıyordum. Yalnızca bir uçuruma yuvarlandığımızı söylediler.

Gözümü açtığımda yanımda ilk teyzem Serpil vardı. Ona ne olduğunu sordum. Ama bana söyleyemedi. Hüzünlü gözlerle bana baktı. Çok endişeli görünüyordu. Yerimden kalkmayı denedim ama yapamıyordum. Sanki beni biri tutuyormuş gibi oluyordum. Bende bağırmağa başladım. Bana ve aileme ne olduğunu merak ediyordum. Serpil teyzem hüzünlü gözlerle bana bakarak anne babamın öldüğünü söyledi. Dünya başıma yıkılmış ve oda dönmeye başlamıştı. Gözlerimi tekrar açtığımda çok sakindim, ağlamak istiyordum ama ağlayamadım; bayılınca bana sakinleştirici bir iğne yapmışlar. Sustum. Ben onlarsız ne yapardım? Bu benim için çok zor olacaktı. Anne babasızlık ne demektir onu bile bilmiyordum nereye gidecektim? Teyzem benimde kazada omurilikten darbe aldığım ve bundan dolayı bir süre yürüyeceğimi ama tedavi olursam yeniden eski halime döneceğimi anlattı. Herkes beni mutlu etmek için bir şeyler söylüyordu ama benim söylenenleri yapılanları fark edebildiğim yoktu. Gözlerimi kapadığımda, pencereden dışarı baktığımda hep annemi ve babamı görüyordum.

Hastaneden çıkınca teyzemin evine gittik. Artık hep yatakta beklemem gerekecekti. Ne dışarı çıkıp oyun oynayabilecektim ne de okula gidebilecektim. Tedavi olmak konusundaki isteklerin hepsine karşı çıkıyordum. Bir gün teyzem elinde bir defterle geldi odama, defteri uzatırken biraz sakinleşince vermeyi düşündüğünü söyleyip defteri bana uzattı. Annen senin için bir günlük tutuyormuş, evdeki eşyaları boşaltırken buldum ve annenden sana kalan bu son hatırayı almak isteyeceğini düşündüm. Elimi uzatıp almadığım için yatağımın üzerine bırakıp çıktım.

Beni bırakıp gitmişlerdi, onlara biraz da kızgındım. Yapayalnız kalmanın acısıyla bir süre anne babam hakkında hiç konuşmadım. Günlüğü yatağın üzerinden alıp kokladım. Aynı annem gibi kokuyordu, dayanamayıp ağladım. Bu günlük içimdeki düğümü çözmüştü, gözyaşlarıma hakim olamıyordum. Günlüğün sayfalarını açtığımda daha doğmadan önce annemin hamileliğinden bu yana benimle ilgili yazılar yazdığını gördüm. Doğumum, neler hissettikleri, ismimin neden kumsal verildiği. En ilginç de bu olmuştu. Annem denizi çok severmiş babam doğaya hayran olduğu için Deniz ve Doğa isimleri arasında kalmışlar. En sonunda ikisinin birleştiği yer olan Kumsal ismini vermişler. Bunu bana hiç anlatmamışlardı. Ben de pek merak etmemiştim; ama şimdi duyunca onların isteklerinin birleşimi bir ismim olduğu için çok mutlu oldum. İlerleyen sayfalarda ilk adımlarım, ilk dişimin çıkışı okula başlamam ve daha birçok şey yazmıştı annem. Kimisini hatırladığım kimisini ise hiç hatırlayamadığım anılarla bir an olsun kendimi mutlu ve huzurlu hissettim.

Birden en son sayfada ne yazdığını merak ettim, hemen son sayfayı açtım. Annem benim inatçı yapımdan söz ediyor ve gurur duyduğu yönlerimi yazıyordu. Son paragrafa geldiğimde annemin günlüğe yazdığı özdeyişi gördüm: “İlerlemek her ne kadar zor olsa da, devam etmeyi sürdürün.” Napoleon Hill. Bu özdeyişin beni beynimden vurulmuşa döndürmesinin sebebi öncesinde annemin “Biz her zaman yanında olamayabiliriz, sen bir şekilde bizden uzak kalabilirsin ama sakın unutma ve umudunu hep koru.” sözleri olmuştu.

Günlüğü okuduktan sonra ayrılık acısıyla ne kadar yanlış davrandığımı daha iyi anlamaya başladım. Annem babam yanımda olsaydı önce bu durumdan kurtulmamı ve hayata umut dolu bakmamı isterlerdi. Ben de elime bir kalem alıp annemin kaldığı yerden günlüğe not tutmaya başladım. “İnsan ne yapıp etse de hayallerinden asla vazgeçmemeli. Hep kararlı kalıp önünde bir engel olsa da onları geçip kendi hayaline doğru yol almalı bence.” Birazdan teyzemle konuşup tedavi olmak istediğimi söyleyeceğim. Fizik tedavimi aksatmayıp en kısa zamanda ayağa kalkacağım.

Akşam yemekte teyzeme ve enişteme tedavi olmak istediğimi söyledim. Çok şaşırdılar, çünkü bu konu her açıldığında ben memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle onları reddediyordum. Yemekte onlarla konuşup neler yaptıklarını ve hayatlarının nasıl gittiğini sorup beraber sohbet ettik. Onlar bu durumdan çok memnun kalmışlardı. Uzun zamandır ilk defa beni gülerken görmüşlerdi.

Sabah uyandığımda en değerli hazinem hemen yanı başımdaydı: annemin günlüğü. Teyzeme birlikte Araştırma Hastanesi'ne gittik ve orada fizik tedavi bölümüne kaydımızı yaptırдық. Beni içeri aldılar, benimle ilgilenecek olan doktor, Murat Bey'di. Murat Bey uzun boylu, iki yıl önce göreve başlamış bir fizik tedavi uzmanıydı. Öncelikle benimle tanıştı ve neler yapacağımızı anlattı. Dosyayı incelediğini ve zor bir süreçten geçeceğimizi söyledi. İlk önce bana esneme hareketlerini öğretti. Fakat esneme hareketlerini yaparken canım çok yanıyordu. Bir anda yapamayacağımı söyleyip çalışmayı bıraktım, korkuyordum. Başarısız olmak ve umutsuzluğa yeniden kapılma hissi bir anda her yanıma sarmıştı. Murat Bey bana dönüp bir düşünür der ki: “İlerlemek her ne kadar zor olsa da, devam etmeyi sürdürün. Bunun içinde asla pes etmemelisin. Eğer yeterince istersen ve çalışırsan mutlaka başaracaksın.” Ben kendimi tutamamış ve ağlamaya başlamıştım. Bu sözler annemin benim için yazdığı sözlerdi. Murat Bey beni üzmüş olabileceğini düşünerek daha sevecen bir şekilde, beni üzüp üzmediğini sordu. Benim ağlamam onun bilmediği bu tesadüftendi ve bu bana bir mesaj olmalıydı. Artık Murat Bey'in de annem gibi iyi bir insan olduğuna hiçbir şüphem yoktu. Gözyaşlarım umudu yeniden

yeşertti. Murat Bey'e söylediği sözle ilgili şaşkınlığımı anlattım. Bu durum ona da çok garip gelmişti ama bu günden sonra Murat Bey'le çok iyi arkadaş olmuştuk ve onun yanındayken kendimi ailemin yanındaymış gibi mutlu hissetmeye başlamıştım.

Günler bir biri ardı sıra hızla geçiyordu. Takvimin sayfaları bitmek üzereyken havanın soğuk olduğu bir günde yine fizik tedavi için çalıştığımında inanılmaz bir olay yaşandı. Murat Abi – artık ona abi diyordum- başkalarıyla ilgilenirken ben egzersizlerimi çalışıyordum. Egzersize ara verip dinlendiğim bir anda başparmağımın kımıldadığını hissettim. Açıp ayaklarıma baktığımda gerçekten de başparmağımı oynatabiliyordum. Öyle bir çığlık atmışım ki başımı kaldırdığımda içerideki her kesin bana baktığını gördüm. Murat Abim bir anda koşarak yanıma gelmişti. Bana ne olduğunu sordu. Ben de parmaklarımı oynatabiliyorum, dedim. O da benim gibi çok sevinmişti. Sonra Murat Abi beni alıp hastaneye sinir taraması için götürdü. Tetkikler yapıldıktan sonra Murat Abi tebessümlü bir ifadeyle yanıma geldi ve artık yürüme çalışmalarına başlayabileceğimizi söyledi. Bu güzel bir haberd.

Okula tekerlekli sandalyeyle gidiyordum. Benim için sınıfımızı ilk kata taşımışlardı. Arkadaşlarım bana karşı çok iyi davranıyorlardı. Biraz acıdıklarını da hissediyordum. Derslerimdeki başarımda arttı çünkü artık bir hedefim vardı. Ben de Murat Abim gibi bir doktor olacaktım ve insanlara yardım edecektim. Artık lise ikideydim ve çalışmalarımı daha da artırmalıyım. Doktorluğu kazanmak kolay değildi ve bunun için çok çalışmam gerekiyordu. Artık fizik tedavide bile soru çözüyordum ve üniversite için hazırlıklarımı yapıyordum. Herkes bu halimden memnundu. Murat Abi ile yürüme çalışmalarımızda sonuçlarını vermeye başlamıştı. Yavaş yavaş da olsa kenarlardan tutunup ilerleyebiliyordum.

Lise üçüncü sınıfa geçtiğimde çalışmalarımı daha da artırdım ve deneme sınavlarından sınıf birincisi olmayı başardım. Elimden geleni yapıyordum, anne ve babam da eminim böyle olmasını isterlerdi ve bu halimi görseler çok sevinirlerdi. İkinci dönem geldiğinde koltuk değnekleriyle yürümeye başladım, çok hızlı olmasa da artık kimsenin yardımı olmadan kendi işlerimi görebilir hale gelmiştim. Murat Abi

artık ayda bir defa fizik tedaviye geleceğimi çünkü tedavinin sonuçlandığını söyledi. Bundan sonra sadece kontroller yapılacaktı. Murat Abi arada bir evimize de geliyor, beni ziyaret edip nasıl olduğuma bakıyordu. Üniversite sınavlarına çok az bir zaman kaldığı için bana moral veriyor ve mutlaka başarılı olacağımı söylüyordu. Onun sayesinde artık koltuk değneksiz yürümeye başlamıştım. Fizik tedavideki yıllarım benim için çok zor olmuştu. Canımı yakan egzersiz çalışmalarına Murat Abi olmasa katlanamazdım.

Artık beklenen gün gelmişti, sınava girdiğimde Murat Abi ve eşi de gelmişti. Murat Abi bu yıllar içerisinde Sevgi isimli bir doktorla tanışmış ve hayatını birleştirmişti. Sevgi Abla hamile olduğu için sınav günü gelememişti. Teyzem, eniştem, Murat Abi ben çıkana kadar beklediler. Sınavdan çıktığımda çok mutluydum çünkü bunca zamandır bir yandan tedavi olmaya çalışıp bir yandan derslerime çalışmış ve sonucunu da almıştım. Üniversiteyi kazandım ve Ankara Hacettepe Üniversitesinde doktorluk için okumaya başladım. Bu sürede Murat Abi ile irtibatımızı hiç kesmedik. Üniversiteye yerleşirken ve okurken bana çok yardımcı oldu. Okumam için burs ayarladı, daha sonra bu bursun çoğunu kendisinin verdiğini öğrendim. Onunda çok tatlı bir oğlu olmuştu. Tatillerde mutlaka onları da görmeye gidiyordum ve hoşça vakit geçiriyorduk.

Yurdun penceresinden içeriye dolan hava biraz olsun serinletiyordu haziranın sıcaklığını. Ben güneş doğmadan uyanmış, heyecan dolu bir gün için hazırlıklarımı yapmıştım. Annemin günlüğünü aldığım gün aklıma geldi. O günde böyle pencereden bakarken hayatımı değiştiren günlük elime geçmişti. Bu günlüğü yazıp bitirmiştim ve yeni bir günlüğe başlamıştım. Ben de kendi günlüğümü bir gün nasip olursa kendi çocuklarıma verecektim. Bu düşünceler içerisinde öylece pencerenin önünde dururken güneş ışıklarının ön bahçedeki ağaçların arasından toprağa ulaşmasını, bir köpeğin ilk ışıklarla bir bankın kenarına kıvrılarak ısınmasını izledim. Yeni doğan her güneş insanoğlu için gerçekten de yeni bir umudun başlangıcıydı.

Dünyada ölümden başka her şey için mücadele edilebilirdi. Bunu en iyi ben öğrenmişim ve bugün dimdik ayakta bir doktor olarak duruyordum.

Herkes konferans salonunda yerlerini almaya başlamışlardı. Bizde mezuniyet kıyafetlerimizi giymiş keplerimiz başımızda bekliyorduk. Gözlerim izleyiciler arasından teyzemleri ve Murat Abileri aradı, biraz bakındıktan sonra onların üçüncü sırada oturduklarını gördüm. Program bittiğinde diplomamızı aldık, arkadaşlarla vedalaştıktan sonra teyzem ve Murat Abi'nin yanına gittim. Bu iki insan benim için çok değerliydi çünkü teyzemden sabrı, Murat Abi'den kararlı olmayı öğrenmiş ve onlar sayesinde bu güne ulaşabilmişim. Kucaklaştığımızda hepimizin gözlerinde mutluluk parlıyordu

GÜNLÜĞÜM

Taner SEÇMEN

Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Bugün günlerden pazar güzel bir hafta sonu. O gün köye dedemlere gitmek için hazırlanıyorduk. Dedem biz geleceğimiz için hazırlıklara başlamış. Çünkü dedem evine misafir gelmesinden çok hoşlanır ve çok sevinir. Köye vardığımızda dedem bizi kapıda oturarak bekliyordu. Arabadan indik ilk önce dedem ile ananemin eline öpmeye koştum dedemin yüzü güller saçıyordu. Bir sürü hazırlık yapmışlar pastalar, börekler, çörekler ve bir sürü şeyler yapmışlar. Yemeğimizi de yedikten sonra babam ile balığa gittik. Babam bana gece gece başıma bir şey gelir diye beni götürmek istemez ama ben onu ikna etmenin yolunu bulurum. Ben yüzmeyi çok severim hatta babamla haftada 2 kez havuza gideriz. O akşam bir sürü balık tutmuştuk. Saat 9 civarlarında dedemlere geri döndük. Balıkları pişirdik bir de o güzel güzel yemeklerin üstüne balıkları kızartıp yedik. Balıkları da yedikten sonra eve döndük. Eve döndüğümüzde saat geç olmuştu. Herkes yatağına gitti ve güzel bir uykuyu çekti. Çok yorulmuştuk. Yarın sabah erkenden kalkıp okula gittik. Okul bugün bana eğlenceli gelmişti nedense. Çünkü normalde okulu fazla sevmem. Okuldan döndükten sonra sonra köye tarlaya gittik. Bahçemizde yolun kenarında odunlarımız vardı 2,3 dalda aşağıda vardı. Ben aşağıdaki dalları çekiyordum babamlarda yukarıda ki odunları ayarlıyorlardı. O gün dizlerimin bağı çözülmüştü. Eve dönerken boş gitmedik ananem ile dedemi aldık. Eve vardığımızda yemek yedik ve yattık. Ertesi sabah kahvaltımızı yapıp okula gittik bugün okulda matematik sınavı vardı. Matematik sınavı bana göre çok kolay hiç çalışmama bile gerek yok. Sınav bitmişti. Çok kolaydı ama bir sorudan emin değildim. Öğretmenimiz sınavları okudu ve açıklıyordu sıra bana gelince öğretmenim 97 aldığımı söyledi. Emin olmadığım soruyu yanlış yapmıştım. Eve gittiğimde anneme ve babama kaç aldığımı söyledim. Beni tebrik ettiler ve en az benim kadar sevindiler. Sonrada ailecek gezmeye çarşıya gittik ananem ile dedemde gelmişti lunaparka, sahile gezmeye gittik gün en çok eğlendiğim gündü sanki.5 gün sonra; bugün bayram günü babam ile sabah erkenden

kalkıp bayram namazına gittik. Büyüklerimin elini öptüm eve gelince de dedemin, annemin ananemin ve babamın elini öptüm. Sonrada anneanneleri köye eve bıraktık ve bizde kurbanımızı kesmeye gittik. Kurbanımızı kestik ve eve döndük. Etimizi kapının önüne koyup parçalara ayırıp poşetlere doldurduk. Bayramın 2. günü amcamlara bayramlaşmaya gittik. Yemek yedik, çay içtik, oyunlar oynadık sonrada kuzenlerimle dışarı çıktık. Sahile de dondurma, mısır yedik. Oradan lunaparka gittik. Gondola binmek istedik ama yaşımız biraz küçük olduğu için bizi gondola bindirmediler. Bizde çarpışan arabaya bindik ve oradan eve gittik. Amcamlara döndüğümüzde anneler tamda kalkıyormuş. Sonrada oradan eve döndük. Ertesi gün babaanneler amcamlar biz ailecek yaylaya gittik yaylaya evimiz baya uzaktı tabi bizde kalabalıktır. Yüzden 2 arabayla gittik. Oraya varmamız 2,3 saati buldu. Oranın yollarını biliyorduk çünkü geçen senede gelmiştik yaylaya. Her zamanki geldiğimiz yere geldik. Oraya girmek ücretliydi ama çocuklara ücretsizdi. Kurban Bayramı olduğu için gelirken yanımıza kurbanlık etlerimizi getirdik. Etlerimizi pişirip yedik. Orada top oynama yeri vardı. Babam ve amcam bir takım bizim takımında da iki tane kuzenim vardı. Benle beraber 3 kişiydik. Maçın sonucu 10-9 mağlup olduk. Sonra kuzenlerimle yaylanın tepesine çıktık. Oradan aşağıya baktığımızda insanlar küçücük görünüyordu. Kendimi oraya çıktığımda uçan bir kuş gibi hissediyordum. Biraz sonra anneler geldi yanımıza. Bizi çağırmak için gelmişler. Şu karşıdaki tepeye çıkacağız dediler. Tamam dedik ve tepeye çıkmak için arabalarımıza bindik. Tepeye çıktığımızda orada fotoğraflar çekinip biraz oturduk. Sonra piknik alanına geri döndük. Babaannemi ve dedemi oradan alarak eve dönmek için yola koyulduk. Eve vardığımızda ben arabadaki eşyaları eve çıkarıyordum anneler ise kapıda oturuyordu. Malzemeleri eve taşırken bir anda telefon çaldı. Arayan yengemdi telefonu açtım ve alo dedim. Yengem bana Taner telefonu çabuk annene götür dedi. Ben koşarak aşağı nasıl gittiğimi bile anlamadan telefonu anneme götürdüm. Annem telefonda konuşurken ağlayarak bir anda telefonu yere attı. Yengem telefonda anneme dedemin fenalaştığını ve kalp krizi geçirdiğini söyledi. Hemen hastaneye gittik. Hastaneye geldiğimde bizden başka kimse yoktu. Yaklaşık 5 dakika sonra

ambulans geldi. Dedemi hemen içeri aldılar. Aradan biraz geçti doktor dışarı çıktı ve hastamızı Sivas'a götürmek gerek dedi. Başka yerdeki hastanelerde yer yokmuş. Sivas'a götürmeyi kabul ettik. Sivas'a gitmek için 2 yol vardı. Kısa yol ıssızdı. Ambulans dedemi kısa yoldan götürdü. Yarın olunca annem babam ve teyzemler arabayla Sivas'a gittiler. Ben ve kardeşimde köye anneannelere gittik. Dedemi orada yoğun bakıma almışlar. Dedem makineye bağlı nefes alıyordu. Makinesiz nefes alamıyordu. Ben dedemi dünyalar kadar severim onun için çok üzülüyordum. Ne kadar ağlasam boş zaman geri gelmeyecekti. Ben daha dedemle bayramlaşmamıştım bile bu durum beni daha çok üzüyordu.4 gün geçti dedem hala daha hastanedeydi. Benim içimde iyileşeceğine dair bir umut vardı ama doktorlara bakarsan onlarda bir umut yoktu. Annemlere haber vermişler her şeye hazırlıklı olun diye. Ben bu sefer daha da yıkıldım. Yaklaşık 1 saat sonra dedemin vefat ettiği haberi geldi. Ağlamaktan gözümde yaş kalmamıştı. Cenazeyi köye getirdiler bir süre sonrada yıkama aracı geldi. Dedemi yıkadılar sonrada dolaba koydular. Eskiden ölenleri buzdolabına koymazlardı üstünü örterlerdi sadece ama insanlar kafalarına göre bir şey çıkarmışlar. Bir gece evde kaldı dedem. Yarın olunca ilk önce cenaze namazını kıldılar sonrada toprağa verdiler. Ben yıkılmış haldeydim sadece ben değil bütün herkes yıkılmış haldeydi. Eee ne demişler ateş düştüğü yeri yakar. Ertesi gün acımız biraz dinmişti ama içimde hala daha ateş vardı. Akşam olunca kuran okuttuk misafirlere yemek dağıttık yani kısacası davet gibi oldu. O gün aynı sonbaharda yaprakları dökülmüş bir ağaca benziyordum. Davet 11'e doğru bitti. İnsanlar çaylarını da içtikten sonra kalktılar. Anneannem sürekli ağlayıp mezar başına gittiği için birkaç gün onun yanında kalmaya karar verdik. Gece beni uyku tutmuyordu. Çünkü hep dedemi düşünüyordum. Yaklaşık yarım saat sonra derin uykulara dalmışım. Derin uykulara dalarken bir rüya gördüm. Rüyamda dedem bana bakıp gülüyor. Ona sarılmaya çalışıyorum ama sarılamıyorum sanki onunda bana sarılası var ama sarılamıyor gibi bir duruşu vardı. Bir anda yataktan hoptadım. Sabah olunca annemler beni kahvaltıya çağırdılar. Âmâ bende ne iştah vardı nede başka bir şey vardı. Zorla da olsa kahvaltıya gittim. Hiçbir şey yemedim ama sofrada görünmek istedim.

Yemekten sonra kuzenimle mezar başına gidip bir müddet kuran okuduk. Sonra evin altındaki harmanda dolaştık. Dolaşıyoruz ama keyifsiz birimizin ağzından bile bir kelime çıkmıyor. İnsan böyle bir durumda nasıl mutlu olabilirdi ki? Akşamleyin yine kuran okuttuk her akşam kuran okutuyorduk. O akşam yengemler gelecekti bizde evimize gidecektik. Eve gitmek için yola çıktık. Eve vardığımızda herkes yatağına gitti. Sabahleyin erkenden kalktım. Saat 6 civarlarındaydı. Ev o kadar sessizdi ki kendi sesimi duyuyordum. Aradan bir süre geçti. Annem yataktan kalkıp yanıma geldi benimle sohbet etmeye annem benim tek dayanağımdı durmadan beni teselli ediyordu. Sonra annem yemek hazırlama için mutfaka gitti. Babam geldi yanıma beraber televizyon izledik. Kahvaltı hazırlanmıştı. Ben kardeşimi çağırarak için odaya gittim kardeşim sen git ben yemeyeceğim dedi. Kahvaltımızı yaptıktan sonra köye gittik. Köye vardığımızda ananem mezarlıca gelecek dedi. Dedemin mezarını çevireceklermiş. Mezarlıca adamlar geldi ve dedemin mezarını çevirdiler. Benim içimde bir ateş vardı ama mezarlıca çevirdikleri için herkesin gönlü bir yandan rahattı. Çünkü dedem yattığı yerde huzur ve nur içinde yatacağı. O günden bu yana burnumun direğı sızlıyordu.

BEŞ ARKADAŞ VE BİZ

*Şevval Tuana CANTÜRK
Viranşehir 75. Yıl Ortaokulu*

Güneşin yakıcı sıcaklığını hissetsek de dışarıda top oynamaya devam ediyorduk. Mahallenin tüm çocuklarıyla çocukluğumuzun tadını çıkarıyorduk. Mahallemizde herkes herkesi tanır, gizli saklı olmazdı, yardıma ihtiyacı olan komşular hep birbirlerini idare ederlerdi. Biz de gerçekten çocuktuk; televizyon bilmez, tüm oyunları denerdik. Diğer mahallelerin çocukları bize özenirdi, bunu hissedince daha da zevkli oynardık...

O gün Ayşe'nin annesi çok güzel bir top almıştı. O top çocukluğumuzun en güzel oyunlarına tanık oluyordu. Hele akşamları... Ebe olan herkes sevinç çığlıkları atarak yakalardı diğerlerini. İşte tam o sırada beş çocuk belirdi yanı başımızda. Eski kıyafetleri, yırtık pabuçları ve tozlu yüzleriyle bize bakıyorlardı. Belli ki onlar da oynamak istiyordu bizimle. Hemen aramıza almıştık. Ali ebe seçilmişti, seçilmesiyle topu bir futbolcu edasıyla kullanmaya başlamıştı. Ali diğer mahalle çocuklarından Barış'a atmıştı topu ve tam isabet! Topun değmesiyle Barış da oyundan elenmiş oluyordu. İşte tam o sırada hiç beklemediğimiz şeyler oldu. Barış'ın elenmesiyle arkadaşları da bir bir oyundan çıkıyorlardı. Bir anlam verememiştik. Ta ki kenara çekilenler yoklama yapılmış gibi o sihirli sözcükleri söyleyene dek... "Mutluluk" oyundan çıkmıştı. "Huzur" da çekilmişti kenara. "Kardeşlik" Barış yoksa kendisinin de oyunda olamayacağını söylemişti. Dostluk da bir adım geriye gitti. O anda o beş çocuğun ne türlü bir ders vermeye çalıştığını anlamıştım.

Hepimiz bir ağızdan Barış'ı oyuna geri çağırmıştık. O gün anladık ki dünyada barış yoksa diğer güzel erdemler de kayboluyor birer birer... Haydi tekrar istop!

PİŞMANLIK

*Ekin ARSLAN
Fatsa Mehmet Akif Ersoy Orta Okulu*

Sabahın erken saatlerinde okula giderken yol kenarlarında dolmuş bekleyen, aceleyle işine gitmeye çalışan insanları; kaldırım üzerinde yem arayan kuşları, çatılara birikmiş martı ve güvercinleri, çöp karıştıran sokak hayvanlarını gözlemlemeyi çok severdi. Okulları sabahçı öğlenci olarak ayrıldığı için o çok erken saatte okula gitmek zorunda kalıyor ama bundan hiç rahatsızlık duymuyordu. Sabahın bu saatleri onun için günün en güzel anları oluyordu. Bazen hayal kurar bu nedenle yolun nasıl bittiğini anlamazdı bile. Ama çok üzüldüğü durumlarda olmuyor değildi, hele ara sokaklarda, kuytu köşelerde sigara içen abi ve ablalarını gördükçe içinden bir parça kopuyor gibi oluyordu.

Geçen yıl en sevdiği amcası bu yüzden hayata gözlerini yummuştu. Büyük acılar çekmiş ve pişmanlık içinde gözyaşlarıyla veda etmişti bu hayata. Bu olay onun küçük yüreğini çok burkmuştu. Atlatması kolay olmamıştı ve sokaklarda sigara içenleri gördükçe yüreği burkular o insanların amcası gibi yok olacaklarını düşündükçe bir parçası kopar gibi olurdu. Bunun için nerede karşısına bu konuyla ilgili bir yarışma, çalışma ya da etkinlik çıksa gönüllü olarak katılır ve elinden geleni yapardı. Yine her zamanki sabahlardan birinde okula arkadaki yoldan gitmeyi düşündü okula yaklaşınca bir grup arkadaşını kimsenin yaşamadığı eski bir evin önünde gördü onların olduğu hizaya yaklaştıkça ne yaptıklarını gördüğünde başından aşağıya kaynar sular dökülmüş ve terlemeye başlamıştı. En sevdiği sınıf arkadaşı Hakan üst sınıflardan bazı çocuklarla bir aradaydı. Üst sınıftaki çocuklar ellerinde sigara gülererek konuşuyor. Arada sigaradan bir nefeste Hakan'a uzatıyordu. Hakan'ın sigarayı ilk kez içtiği her halinden belli oluyordu çünkü bir nefes çektikten sonra eline ağzına götürüp öksürüyor gözleri yaşaracak gibi oluyordu. O bir nefes aldıkça diğer çocuklar sanki büyük bir iş yapmış gibi ellerini onun omuzuna koyuyor ve onu

onurlandırmaya çalışıyor gibi davranıyorlar sonrada gülüşüyorlardı. Bu gördükleri karşısında ne yapacağını bilemeyen Zeynep okula doğru yoluna devam etti. Okula vardktan beş on dakika sonra Hakan da sıradaki yerini aldı. İlk üç ders boyunca Zeynep kendine gelemedi. Gördükleri karşısında yaşadığı şoktan uzaklaşması zor oldu. Derslerinde başarılı hayatı güzel bir insanı daha karanlıklara sürükleyeceklerdi ve bunun olmasını engellemezse amcasının hayattan ayrılması gibi o da kendi mücadelesinden uzaklaşmış olacaktı. Okul idaresine söylese belki ceza verirdi. Ailesi ise çok kızar ve onu üzebilirlerdi. Bunun yerine başka bir yol bulmalıydı. Gün boyunca düşündü, ona doğruyu göstermek için ne yapabiliirdi. O gün okul bitiminde çıkınca Zeynep üzgün bir şekilde eve gitti. Yemeğini yer yemez odasına çekildi, düşündükçe içi burkuldu. Amcası aklına geldikçe de göz yaşlarına hakim olamayıp ağladı. Akşam yatmadan önce kararını vermişti. Hakan'ı daha yolun başında bu kötülükten kurtaracaktı ve bunun için bir plan yapmıştı.

O gün her zamanki gibi okula gittiklerinde Hakan'ın yanına yaklaştı ve öğleden sonra kütüphanede birlikte ders çalışmayı teklif etti. Hakan çalışkan bir öğrenciydi ve Zeynep gerçekten de dünkü konuları anlamamıştı ama asıl amacı Hakan'ı bu kötü illetten kurtarmaktı. Hakan teneffüste annesini arayıp öğleden sonra ders çalışıp çalışamayacaklarını sordu. Annesi Zeynep'in annesini tanıdığı için ona izin verdi. Hakan ve Zeynep okul çıkışında evlerine gittiler yemeklerini yedikten sonra okulun karşısındaki parkta buluşup kütüphaneye doğru yola koyuldular. Yolda okuldan, derslerden, hayattan konuşurken. Zeynep onu sigara içerken gördüğünü hissettirmeden, sigaradan ve çok kötü bir alışkanlık olduğundan bahsetti. Zeynep bunları anlatırken Hakan'ın yüzü kızarmıştı. Kendini suçlu hissettiği her halinden belli oluyordu. Zeynep sözü amcasına getirdi, acı bir hikaye gibi anlattı amcasının ölümünü ve kendi hissettiklerini. Hakan yol boyunca dinledi Zeynep'i hiç ses çıkarmadan. Zeynep artık planının ikinci aşamasına geçebilirdi. Hakan'a bugün kütüphaneden sonra amcasının hanımını ve küçük kızlarını ziyarete gideceğini isterse

onunda gelebileceğini söyledi. Hakan biraz gönülsüzce teklifi geri çevirmeyi denedi ama Zeynep ısrar edince kabul etmek zorunda kaldı.

Kütüphanede bir saat kadar çalıştıktan sonra birlikte Zeynep'in amcasının evine gittiler. İçeri girerken Hakan çok tedirgindi. Zeynep yengesine arkadaşının da geldiğini söylediğinde yengesi seve seve kabul etti. Yengesi Zeynep ve arkadaşına kurabiye ve meyve suyu ikram etti. Bu ikramları yerken havadan sudan derslerden konuştular. Okuldaki komik olaylardan bahsederken herkes çok mutluordu. Söz dönüp dolaşıp amcaya geldiğinde ortalığa bir hüznün çöktü. Zeynep özellikle bu konuyu konuşmak istiyordu. Hakan merak edip neden öldüğünü sorunca Zeynep'in yengesi sigarayı ve zararlarını anlatarak söze başladı ve bu kötülük onların evine ateş olup düşmüştü. Minik Şura birden bağırdı. Sigara içenlerden nefret ediyorum? Hemen peşinden hiç beklemeden odasına gitti. Zeynep'in yengesi de onun peşinde gitti. Zeynep Hakan'a bakıp artık kalkmaları için işaret etti. Hakan küçük kızı ve annesini düşünüyordu Zeynep'in ne için işaret yaptığını bile anlamadı. Hakan bu aileyi çok üzdükleri için üzülmüştü. Küçük kızın son söyledikleri ise beyninden vurulmuşa döndürmüştü. Bu kötü illet yüzünden insanlar tarafından sevilmemek ne kötü bir duyguydu. Yengesi geri döndüğünde Zeynep izin istedi ve Hakan'la birlikte ayrıldılar. Kapıdan çıkarken yengesi; çocuklar sakın siz sevdiklerinizden ayıran böyle kötülöklere bulaşmayın dedi. Hakan küçük kızı ve annesini üzdükleri için çok rahatsızdı ama Zeynep'in rahatlığına anlam veremiyordu.

Zeynep önceden yengesiyle konuşup olan biteni anlattığından çok rahattı. Yengesi seve seve Zeynep'in planına dahil olmuştu. Onunla gurur duymuştu çünkü gerçekten de sadece devletin değil toplumun da bu kötü illetle mücadele etmesi gerektiğine inanıyordu. Hakan artık dayanamadı ve içinde bulunduğu duygu yoğunluğuyla Zeynep'e önceki gün yaşadıklarını anlattı ve bugünden sonra asla böyle bir şey yapmayacağını belirtti. İlk defa eline sigara almıştı ve tek sebebi üst sınıftaki çocuklara özenmiş olmasıydı.

O günden sonra Zeynep ve Hakan arkadaşlıklarına devam ettiler ve bütün eğitim hayatları boyunca sadece sigara değil tüm bağımlılık yapan zararlı alışkanlıklarla ilgili konulara duyarlı davranıp bu konularda çeşitli etkinlikler yaptılar.

VERİLEN SÖZ

Eda DURMAZ
Fatsa Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Üç katlı, dış duvarları mavi ve pencereleri tahta pervazlı bir evde oturuyordu, Asaf ve ailesi. Bu ev zamana direnişini sürdüren eski olmasına rağmen dimdik ayakta duran ve mahallenin adres belirlemede akla ilk gelen evlerden biriydi. Onlar bu sıcak yuvanın ikinci katında oturuyorlardı. Asaf kumral, yeşile çalan kahverengi gözlü, hafif kilolu ve yaşitlarına göre biraz daha boylu bir çocuktü. Annesi Nazife Hanım, yıllarca hayatın çilesini çekmiş, gündelik temizlik işlerinde ve zaman zaman tekstil işinde çalışmış, ailesi için elinden geleni yapmış fakat sonunda verem hastalığına yakalanmıştı. Babası Şevket Bey ise inşaatlarda sıva işleriyle uğraşıyordu. Asaf'ta anne babası için derslerine çok önem veriyordu. Arkadaşları ve öğretmenleri Asaf'ın aile durumunu bildikleri için ona yardımcı olmak adına ellerinden geleni yapıyorlar, Asaf'ta çevresindeki tüm bu olanlara kayıtsız kalmıyor ve başarılı olmak için çok iyi çalışıyordu. Aslında her zaman öğretmen ve arkadaşlarının takdirini toplamış bir öğrenciydi fakat iyi bir üniversiteye gitmek için daha çok çalışması gerektiğinin farkındaydı. Öğretmenlerinin sağladı burs sayesinde kursa gidiyor, ayrıca hafta sonları okulda düzenlenen kurslara katılıyordu.

Hafta sonu kursuna gitmek için yola çıktığı bir günde arkadaşı Semih ile karşılaşınca yola beraber devam ettiler. Okulun önüne vardıklarında matematik öğretmenleri Meltem Hanımla karşılaşmışlardı. Meltem öğretmen her zamanki gibi sınırlı bir şekilde önlerinden geçerek içeri girdi. Asaf ve Semih selam vermeye vakit bile bulamamışlardı fakat buna hiç aldırmadılar. Bu durum yeni şahit oldukları bir şey değildi, Meltem öğretmen çoğu zaman böyle olurdu. Onlarda içeri girip sınıflarına yöneldiler. Sınıflarında üstü çizilmiş ve yazılar olan, birçoğunun kitap koyma yeri bulunmayan tekli sıralarına oturdular. Tam o anda Meltem öğretmen sınıfa girdi. Matematik dersinde öyle sessizlik olurdu ki bir sinek içeride uçacak olsa kanat seslerini duyardınız. Bu durum Meltem öğretmenin oldukça titiz olan ders

işleyişinden kaynaklanıyordu. Asaf kısa sürede öğretmenlerin verdiği soruları cevaplandırıyor ve gösteriyordu. Öğretmeni bu durumdan çok memnundu ve Asaf'ın bir gün iyi bir yerlerde olacağına emindi.

Asaf ve Semih kurstan çıktıktan sonra evin yolunu tuttular fakat yol üzerindeki Kader Pastanesi'ni görünce birer dilim pasta yemek istediler ve pastaneye girip iki kişilik bir masaya oturdular. Semih tatlıyı çok sever ve gördüğünde dayanamazdı fakat Asaf'ın tatlıya çok düşkünlüğü yoktu. Asaf, genelde buraya Merve için gelir kimsenin bilmediği gizli ilgisini onu görerek biraz olsun gidermeye çalışırdı. Bu nedenle de Semih'in pasta yeme teklifini her zaman kabul ederdi. Merve okuldan arda kalan zamanlarında babasına yardım için pastanede çalışırdı. Uzun ve kıvrırcık saçları omuzlarına yayılır ve iş yerinin önlüğüyle servisleri o yapardı. Merve masaya yaklaştığında Asaf, yine heyecanlanmıştı, çoğu zaman gizli gizli onu izlerken o masaya geldiğinde konuşamayacağını hisseder ve kalbi yerinden çıkacak gibi olurdu. Bu anı her zaman Merve'nin sesi bozardı.

- Merhaba arkadaşlar hoş geldiniz! Ne istersiniz?

Semih siparişleri verirken Asaf konuşmaz ve öylece beklerdi. Merve onlara pastalarını getirdikten sonra tam ayrılırken Asaf, mahcup bir sesle teşekkür etti. Merve masadan uzaklaşırken yolun tam yarısında dönüp baktığında Asaf'ın bakışlarını yakaladı, tatlı bir tebessümle ona karşılık verdi. Asaf için zaman durmuş gibiydi, artık onunda kendisine ilgisi olduğunu anlamıştı.

Pastalarını yedikten sonra pastaneden ayrılıp evin yolunu tuttular. Kendi sokaklarına ayrılan köşeyi döndükten sonra etrafa yayılan mavi ve kırmızı ışıkları fark ettiklerinde Asaf, soğuk terler dökmeye başladı. Ambulans onların evinin önünde durmuş bekliyordu. Asaf, delicesine eve doğru koşmaya başladı fakat bir kâbusta olduğu gibi sanki eve bir türlü ulaşamıyor, o koştukça ev ve ambulans ondan uzaklaşıyordu. Tam evin önüne gelmişti ki kapıdan sedye içerisinde annesini çıkardılar. Sağlık çalışanları hızlı bir şekilde sedyeyi ambulansın içine yerleştirdiler.

Annesinin yüzüne bir oksijen maskesi takılmıştı, nefes almakta zorlandığı belliydi. Asaf, çantasını çıkarıp kenara attı ve ben oğluyum deyip ambulansa bindi.

Semih beş gündür Asaf'tan haber alamamıştı çünkü Asaf okula gelmemiş evlerine de hiç uğramamıştı. Öğretmenleri Asaf'ı Semih'e sorunca Semih olanları anlattı. Herkes bu duruma çok üzülmüştü, iyi bir haber gelmesini umuyorlardı. Merve, Semih'i teneffüste gördüğünde neden bir haftadır pastaneye gelmediklerini sordu. Semih, olanları anlatınca Merve bir haber alırsa kendisine söylemesini istedi. Semih okul dağıldığında arkadaşının gelip gelmediğini görmek için evlerinin olduğu sokağa gitti. Sokağa girer girmez Asaf'ların evinin önündeki kalabalığı görünce kötü bir şeyler olduğunu anladı. Hemen eve gidip Asaf'ı görmeye çalıştı. Asaf, yıkılmış bir halde odasında öylece oturuyordu. Semih hemen arkadaşına sarıldı.

- Çok üzüldüm, başın sağ olsun.

- Dostlar sağ olsun.

Sözler ağzında çıkar çıkmaz gözyaşlarına boğulan Asaf dakikalarca ağlayıp rahatladıktan sonra;

- Biliyor musun? Annemin son arzusu benim doktor olmamı istemek oldu. Ama ben artık bu gücü kendimde bulamıyorum.

-Hayır, ben katılmıyorum; sen çok zeki ve çalışkansın annenin bu isteğini mutlaka gerçekleştirsin.

İki arkadaş hiç ayrılmadılar, olayın ikinci günü öğle namazı sonrasında cenaze namazı kılınıp mezarlığa gidildi. Annesi toprağa verildikten sonra herkes ayrıldı. Asaf ve Semih hala mezarlığın başındaydılar. Semih birkaç kez gidelim dediyse de Asaf gitmek istemedi ve annesinin mezarı başında söz verdi. Çok çalışacak ve annesinin son anlarındaki arzusunu mutlaka yerine getirecekti.

Aradan bir ay geçmişti. Semih ve Merve Kader Pastanesi'nde oturuyorlardı. Merve Asaf'ı cenazeden sonra hiç görmemişti. Nasıl olduğunu, neler yaptığını daha

da önemlisi nasıl hissettiğini çok merak ediyordu. Semih kendisinin de onu görmediğini ve merak ettiğini söylerken kapıdan içeriye Asaf girdi. Asaf, markete alışveriş yapmaya giderken Semih ve Merve'yi görmüş arkalarından seslenmişti fakat onlar uzakta olduğu için sesini duyuramadı. Onların pastaneye gideceğini anladığı için peşlerinden buraya gelmişti. Merve ve Semih onu çok merak ettiği için hemen sordular.

- Nasılsın?

- Biraz kendimi topladım, yarın okula geleceğim.

- Ne yapmayı düşünüyorsun?

- Hayat devam ediyor ve babamla ben hayatımıza zorda olsa devam edeceğiz ama anneme verdiğim sözü yerine getirmek için çok çalışacağım. Ev işleri de zor oluyor, babam akşama kadar işte her şey bana kalıyor. Bu güne kadar sağ olsun komşular yardım ettiler ama artık kendi ayaklarımızın üzerinde durmamız gerekiyor.

Üç arkadaş bir müddet sohbet ettikten sonra ayrıldılar. Günler günleri kovalarken Asaf için hayat daha yorucu olmaya başlamıştı. Sabah erkenden kalkıyor babasıyla kahvaltılarını hazırlayıp yiyorlardı. Okul için çıkmadan önce kahvaltılıkları dolaba atıp kirlileri mutfak tezgâhına bırakıyordu. Babası ile birlikte çıkıyor, babası işine giderken o da okulun yolunu tutuyordu. Arkadaşlarıyla bir arada olmayı çok istiyor fakat ev işleri, yemek ve temizlik nedeniyle teneffüslerde onları gördüğü kadarıyla yetiniyordu. Bir araya gelmeleri yalnız yazılı zamanlarında oluyordu. Üç arkadaş yazılı günlerinde Asaflar'ın evinde buluşuyor ve yazılıya çalışıyorlardı. Bunun haricinde okul dışında görüşme imkanları yoktu. Asaf ve Merve bir birlerini çok iyi tanımışlar ve arkadaş olmuşlardı. Asaf, onunla ilgili düşüncelerini açmayı düşünmüş ama hep son anda vazgeçmişti. Merve bu durumun farkındaydı ama Asaf'ın içinde bulunduğu durumu düşündükçe onun kendisiyle konuşamamasını ve vazgeçişlerini hoş görüyordu.

Son sınıf gelmişti, artık üniversite sınav hazırlıkları daha da yoğunlaşmış ve tüm öğrenciler deliler gibi hazırlık yapmaya başlamışlardı. Herkes kendine uygun yapabileceği güzel meslekler düşünüp bu hedefine ulaşabilecek çalışmalar yapıyordu. Asaf'ın ise amacı annesine verdiği sözü yerine getirmektir. Asaf, okul dışındaki zamanlarında ev işlerini ve yemek yapmayı bitirince hemen derslerine başlıyor, gece gündüz demeden çalışıyordu. Kazanmak istediği okul çok yüksek puan istiyordu. Çalışmalarının da o denli çok olması gerekirdi. Günler bu şekilde gelip geçerken gelen bir telefonla Asaf'a yine zorlu günlerin kapısı aralanmıştı. Babası iş yerinde birden rahatsızlanmış ve hastaneye kaldırılmıştı. Asaf, durumu öğrenir öğrenmez soluğu hastanede aldı. Babası kalp krizi geçirmiş ve ameliyata alınmıştı. Asaf'ın derse dönmediğini gören Semih hemen onu arayıp durumu öğrendi ve Merve ile birlikte hastaneye gittiler. Ameliyat çok uzun sürdü, geçen dakikalar Asaf için hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Yüzündeki endişe ve yüreğindeki korku arkadaşlarının yanında olmasıyla biraz hafiflemişti ama yinede kalbinin sıkıştığını ve nefesinin kesilecek gibi olduğunu hissediyordu. Doktor ameliyathaneden çıktığında müjdeli haberi verdi, babası kurtulmuştu ama bir süre hastanede kalması gerekiyordu. Asaf, sevinçten arkadaşlarına sarıldı; hayattaki son dayanağını da kaybetseydi ne durumda olacağını hayal bile edemiyordu.

Sınav zamanı yaklaşıyordu. Asaf, bir aydır hastanede babasının yanındaydı. Çoğu zaman derslere katılmıyor ve konularda hep geri kalıyordu. Üniversite hayalleri ve annesine verdiği sözü yerine getirememek çok acı olacaktı. İki ay daha babasının tedavisi süreceği için buradan ayrılması zordu. Babası kendisine bakabileceğini onun sınavlara çalışması gerektiğini söylese de Asaf, bunu kabul etmedi. Bir aile zor zamanda bir arada olamazsa hiçbir zaman bir aile olamazdı.

Semih ve Merve bu zor zamanlarda Asaf'ın en büyük yardımcısı oldular. Okuldan çıkar çıkmaz hastaneye gelip yeni gördükleri konuları anlattılar. Bazen buldukları boş bir odada bazen boş oda olmadığı için dinlenme salonlarında ders çalıştılar. Asaf, arkadaşlarının getirdiği testleri ve etkinlikleri yapıp onlarla

gönderiyor, öğretmenleri inceledikten sonra yanlışlarını düzeltmek için geri gönderiyorlardı. Hastanedeki hemşire ve doktorlar Asaf'ın bu durumuna alışmışlar, hatta ona istediği test kitaplarından getirmişler ve onun çalışabilmesi için başhekimlikten izin alarak bir oda ayarlamışlardı. Asaf, hastaneden ayrıldığı zamanlarda genelde deneme sınavları için okula giderdi. Okulda sınavını olur olmaz hemen hastaneye dönerdi. Asaf'ın bu zor zamanlarda derslerinde bir düşüş yaşanmıştı. Denemelerde birinci olan Asaf'ın artık yanlış sayısı artmış ve sıralamada onuncu sıralara kadar düşmüştü. Deneme sonuçlarına göre istediği üniversiteye gitmesi çok zordu. Merve ve Semih bir gün öğretmenleri ile konuşup Asaf hastaneden çıktığında onunla özel çalışma yapmaları konusunda anlaştılar. Öğretmenleri Asaf'ın yaşadıklarını çok iyi bildikleri için seve seve bunu kabul etmişlerdi.

Asaf, babası hastaneden taburcu olduktan sonra okula düzenli gitmeye başladı. Öğretmenleri onunla her gün ders çıkışı bir iki saat çalışıyorlardı. Bu çalışmalarda Semih ve Merve de bulunuyor onlarda hazırlıklarını devam ettiriyorlardı. Asaf, yeniden eski günlerine dönmüş ve denemelerde ilk sıralara çıkmıştı.

Sınav günü gelmişti, babası iş yerinden izin alıp oğluyla sınav yerine gelmişti. Semih ve Merve başka okulda sınava girdikleri için üç arkadaş ayrılmış ve sınavdan sonra bir araya gelmek için sözleşmişlerdi. Asaf, sınavdan çıktığında yaşlı gözlerle babasına doğru gelip ona sarıldı. Babası gözyaşlarının kötü giden bir durumda olduğunu sanıp bir şey soramasa da Asaf, sınavının çok iyi geçtiğini ve annesine verdiği sözü gerçekleştirebileceğini söylediğinde baba ve oğul birlikte gözyaşı dökmeye başladılar. Sınavdan sonra buluşan üç arkadaş soruları konuştular ve neler yaptıklarını anlattılar. Semih ve Merve'nin de sınavı oldukça güzel geçmişti. Onlar da hedefledikleri okullara gidebileceklerdi. Üç arkadaş Kader Pastanesi'nde gecenin geç saatlerine kadar sohbet edip eğlendiler.

Sabahın ilk saatlerinde güneşin ışıkları şehrin sokaklarını ısıtmaya başlamıştı. Pırl pırl bir günde heyecan ve gurur bir aradaydı. Asaf'ın babası takım elbisesini

giymiş aynada kravatını düzeltiyordu. Asaf, mezuniyet elbisesini giymiş kepi elinde babasını bekliyordu. Birlikte evden çıkıp kapıda bekleyen taksiye binip üniversiteye doğru yol aldılar. Öğrenciler sahnenin yanında bir arada duruyordu, aileler sahnenin önünde çocuklarının diplomalarını almasını heyecanla bekliyorlardı. Üniversite dekanının konuşmasından sonra sıra okul birincilerine gelmişti. Sunucu mezuniyet birincisinin adını söylediğinde tüm veliler alkışladılar. Asaf, merdivenlerden sahneye çıkıp kürsüye kadar geldi.

- Buraya bizlerin mutlu gününü paylaşmak için gelen tüm velilerimizi arkadaşlarım adına selamlıyorum. Ben annem hastaneyken ona bir söz vermişim, çok okuyacak ve bir doktor olacaktım. Bu sözümü tutabildiğim için çok mutluyum ve benim bu günlere gelmemde desteğini eksik etmeyen babama ve arkadaşlarım Semih ve Merve'ye çok teşekkür ederim.

Asaf, sözlerini daha fazla devam ettiremeyip gözyaşlarıyla yerine geçtiğinde herkes onu ayakta alkışlıyordu. Biraz sonra tüm öğrenciler sırayla diplomalarını alıp sahnede bir araya geldiler ve keplerini havaya fırlattılar. Merve onlar sahneden inmeden Asaf'ın yanına gelip nişanlısına sıkıca sarıldı. Semih, Asaf'ın babasıyla aşağıda bekliyorlardı. Merve ve Asaf onların yanına indiler kucaklaşıp sarıldıktan sonra hep beraber umut dolu bir geleceğe yürümeye başladılar.

DENEMELER

KIYMETİNİ BİLEMEDİĞİMİZ ŞEYLER VAR BİZİM

Senanur KAYA
*Trabzon Sosyal Bilimler Lisesi, **Birincilik Ödülü***

Biz bu çağda, boynumuza geçirilmiş ilmeğiz. Kendimizi kendimizden çıkarttık. Kalan ne varsa bizim. Biz, bu çağın ayağında nasırız. Bir adımdan bir adıma çarpıldık. Gittiğimiz yollar yara, can bizim.

Sırtımızda yüzümüzün yükü var. Doğduğumuz günden beri sırtımız toprak bizim. Güller, topraklarda doğar, nafile! Evimizde onlar için gümüş saksı var, bizim. Bülbüller diyar diyar gülleri arar. Unutmadık. Elimizde her bülbüle altın kafes var bizim.

Dünya nefes alamıyor, olsun biz yaşıyoruz! İyi ses çıkartan egzozlarımız, güzel yanan kömürlerimiz, rengârenk havai fişeklerimiz, parfümlerimiz, fabrika bacalarımız, memleket kokusunu çekmeye hasret burunlarımız, Bayram eden ciğerlerimiz var. Evet, büyük bir gayretle yaşıyoruz.

Su kaynakları açısından şanslı bir ülke olsak da çevre sorunları içinde önemli bir yer tutar bu sorun. Adına şiirler yazdığımız yağmurların asidi kaçacak diye tüm bu endişemiz. Narkissos' un yüzüne ayna olan sularımız yok. Şükür! Denizlerimiz bitpazarı gibi olsa da kanalizasyonlarımız var. Yeterli. Sonunu düşünen kahraman olamaz, derler. O yüzden kanalizasyonlarımızın bittiği yerde umudumuz başlar. Ateşten ellerimizde eridi buzullar. Karaya vurmuş iskeletlerden sanatlar inşa ettik. Bir köpeğin soyulmuş derisinde sızladı vicdanımız, bir kedinin susuzluktan tükenmiş böbreğinde sıkışıp kaldık.

Gökkuşağını göklerde aramayın. Arasanız da göremeyeceksiniz baca dumanlarının arasında. Ama olsun! Rengârenk sokaklarımız, iş yerlerimiz var. İnsanoğlu doymak bilmez diyorlar. Yalan! Belki de her şeyi sindirebilen bir midemiz var. En çok acımayı sevdi, kendimizden sonra. Ormanlardan yükselen siyah dumanlara verdik ruhumuzu. Kuşların yuvalarında kaldı heyecanımız.

Antenlerimiz gökyüzüne yükseldi. Kendimize kanser olduk, kendimize hastalık. Derilerimizde kaldı ne varsa. Sorunlar çevremizde kaldı. Günahlar çevremizde. Tüm kirlilikler engellenir. Önce insandan başlarsak. Hep çevremizde bildik sorunu. Bilginin bile kirlilik oluşturduğu bu anda ya asıl sorun insansa? Dünyanın herhangi bir parçasındayız. Otlarla, dağlarla, taşlarla, hayvanlarla dünyayı paylaşan herhangi bir insanız. Yetinme duyumuzu kaybetmiş bizden başka her şeyin yaşam alanını işgal eden istilacı sürüler gibiyiz. "Son ağaç kesildiğinde, son nehir kirlendiğinde, son balık avlandığında beyaz adam paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak."

HÜDHÜD

Hüsnanur AKKUŞ
Sakarya Cemil Meriç Sosyal Bilimler Lisesi, İkincilik Ödülü

Sevgili benliklerinde ölümsüzlüğünü ilan edenler! Kelimesizlikle sınanmışsınız, biliyorum. “Güven” kelimesini hiç duymamışsınız, tahmin ediyorum. Ve başta yapmam gerektiği gibi sizlere selam veriyorum!

Ellerinizde soluyorsa bu Hüdhüd kuşu, ellerim artık yok demektir. Bu eller ki yok olan dünyaya dokunmuştur. Mutazaccı bir akılla tahmin edebiliyorum halinizi. Elbet siz de merak ediyorsunuzdur; dünyayı yok ederken daha doğmamış insanlığa neden bunu yaptığımızı. Çoğul konuşuyorum, evet! Sebebi de var, tabii! Hepimiz suçluyuz işte, nasıl? Birimiz zalimdik, birimiz konuştuk, birimiz inandık, birimiz sustuk. Bunların içerisinde en acımasızları, susanlardı. Ah! İşte o şeytan dilsizler. Bakınız en yakın örneği: Bu ölmüş kelimelerin ölmüş sahibi. Susmaya belki de zorunlu bırakıldılar. Aslında çoğunun başta haberi yoktu. Haberleri olunca “Gücümüz yetmez” sözüne sığındılar. “Haberleri nasıl olmadı?” diyebilirsiniz. İşte o zaman o sebeplerden biri daha çıkıyor karşınıza: Zalimler! Zalimler de başta dosttu aslında. Çok alışık olduğunuz bir durumdur belki de. Ölümsüzlüğünüze ölüm gibi düşünceler. Güveninize idam emri verenler. Tanımıyorum sanırım güveni hiç boşa çıkmayanı. Hüzünlü bir cümle oldu değil mi? Aslında o cümle şöyle bağırıyor: “Herkes zalim! Herkes yalancı! Ve o mazlumlar, bir zamanlar zalimdi. “İşte tam olarak bu! Zalimler dosttu, masumdu biz gerçeği görene dek. Ama o zalimleri kınayanlar da vardı: İnananlar! Kime? Neye? Bedenlerine tapanlar dışında, dine ve dinlere. Şu koskoca evrenin bir yaratana olduğu düşüncesi en doğrusuydu insanlar için. Ya da sadece korkularından sığınmak için bir güç arıyorlardı. Bunlar basit düşünceler. Eğlenceli ve acı kısmı ise başkalarının inançlarından acı duymaları. Eğlenceli? Savundukları dinler uğruna savaşmaları. Ve acı; en masumları görünürken gözleri açık, akıl yoksunu bir şekilde çocuk öldürebilmeleri. Aslında iyi bir tarafı var. Hepsini değil!

Çünkü zalimlerin hepsi zalim, susanların hepsi dilsiz ve konuşanların hepsi çıkarıcı. Ama inananlar içerisinde merhamet sahipleri de var. Denildiği üzere; insanların olduğu yerde iyilik de vardır kötülük de. Bizim yitirilmiş zamanımızda kötüler kazanıyor. Ve sanırım kazandı da. Sonunu göremeyeceğim bir cümle gönderiyorum evrene. Tabii siz yok oluşumda nefes aldığım yere bir mektup gönderirseniz işler değişir. İmkânsız değil mi? Sanki iyilerin kazanma ihtimali gibi. İnananların inançlarını körükleyenler de var, en komikleri: Konuşanlar! Menfaatleri uğruna toplumları feda edenler. Feda? Bu kelime çok fazla... Konuştukları dilin adı başlı başına yalandı. Yalan ki dinleyenlerin önce beynine sonra kalbine saplanan bir ok. Ve o ok belki acıdan belki o acının farkında dahi olunamadığından çıkarılamıyordu. Bir de en tuhafı, bazıları o okun da acının da farkındaydı. Düpedüz delilik ve cehalet. O konuşanlar merhamet nedir bilmedikleri gibi rahatlığı pek severler. Belki sırf rahatlıkları için yalandan bir kaftan dikiyorlardı kendilerine. Öyle bir kaftan ki tam üstlerine uygun. Bir gerçek, ikiye ayırmak mümkündür konuşanları: Akılla konuşanlar ve bilmeden konuşanlar. Bilmeden konuşanlar cehaleti solurlar adeta. Ve bir sır sizlere, bilmeden konuşanlar akılla konuşanlardan daha inandırıcı. Büsbütün cehalet! Bir adım sonrası delilik. Ve delilik, akla ihtiyaç duyulmadığı zaman çıkar ortaya. Bazıları şöyle der: “Çok şey bilmenin sonuncudur delilik.” Öyleyse kahrolsun deliler. Ve kahrolsun bana ki ben de bazılarındım.

Bu vaveylanın sonuna gelirken şunları söylemek istiyorum. Bu mecranın sonu meçhul. Bu yazı benim son umudum. Tanımadığım bir mürekkep üstüne düşünce yazımın, umutları gelecekte bir ölüyüm artık. Umud; evladını yitiren bir annenin çılgınlıklarında saklı, kalbi yıkanan bir peygamberim kalbinde saklı, şafak vakti yıkık bir eve düşen ilk ışıktaki saklı ve umut geleceğe bırakılan bir Hüdhüd de saklı...

KAPLUMBAĞA VE AKREP

Göknur ÖZEL

Kadıköy Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi, Üçüncülük Ödülü

Her şey kendi içinde gider. Uzaklara bakan bir insan baktığı uzakların içindedir biraz da. Bu sürekli yolculuk çoğu zaman gözlerimizin önünden geçip giden manzaralara hakkıyla bakamayışımıza neden olur. Sözcüklerin de hakkı var üzerimizde. Bazen sadece bir sözcüğe bakarsın. Boşluğa, yalnızlığa, hayal kırıklıklarına, pişmanlıklara... Pişmanlıklar gerçek pişmanlık değil, hayat tecrübesidir. Biz bu tecrübelerimizi sadece pişmanlık diye çağırırız. Gerçek pişmanlık geri dönüşü olmayan, iyileştirilemeyendir. Bu yüzdendir ki, geri dönüp baktığımızda keşke yapmasaydım ve iyi ki yapmışım görürüz. Bir an fark ederiz biriktirdiğimiz keşkeler, İyi kilerimize kafa tutar. Ruhumuz geçmişte tutsak kaldığı için nefes aldığımız anın değerini unutturuz. Oysaki formül çok basittir, geçmişin bizde bıraktığı izleri geleceğin yolu olarak görüp, izleri takip etmeliyiz. O izler sayesinde keşkelerimizi yok eder, iyi kilerimizi yeşertir, çoğaltırız. Çünkü her keşke de ölü, her iyi ki de yeniden doğarız. Hikaye aslında tam olarak budur; ruhumuzun geçmişe esir olmasıdır.

Peki ya diğerleri? Yaşadığı her anın içinde geleceği hayal edenler? Geleceğin büyüüne kapılıp, nefes aldığı anın değerini unutup, sadece yarımı düşünürler. Şu an ne olduğunu, hangi çiçeğin açtığını, hangi bebeğin gözünü hayata yumduğunu, bir annenin çocuğuna nasıl umutla baktığını, doğanın insana küstüğünü, insanın doğaya ne yaptığını fark etmezler. Yaşadığın anı kaybettirme, nefes almanın verdiği önemi, sevdiğin insanlarla bir sürü anı yaşamamanın, senin yanında olmalarının verdiği ayrıcalığı ve mutluluğu unutturma konusunda usta bir hipnozdur. Hikaye aslında tam olarak budur; ruhumuzun geleceğe esir olmasıdır.

Hikayeyi yaşayan kahramanların dönüm noktası ise, nefes aldıkları an, sevdiği insanlarla bir sürü güzel anılarının olması şu an hayatta birlikte oldukları anın verdiği ayrıcalığı ve mutluluğu bilmeleridir. O anı fark eden kahramanlar, mikro saniyeleri

fark edebilenlerdir. Her şeyin değerini bilirler. Her anın kıymetinin yüceliği ile dibine kadar yaşarlar. Her keşke dediği an, yeni bir şey öğrenirler. Her iyi ki dedikleri an, yeni bir şey kazanırlar. Her zaman sonuç aynıdır. Asla kaybetmezler. Ya kazanırlar, ya öğrenirler. İnsanın kazandıkları içinde kaybettikleri de yok mu? Gecenin en koyu vakitleri değil midir, yeni bir günü başlatan?

Hayat bir dönme dolap gibidir. Başladığın noktaya, öğrendiğin noktaya yine gelirsin. Kaplumbağa ile akrep masalını bilir misin? Bir nehrin karşısına geçmek isteyen akrep, kaplumbağadan yardım ister. Kaplumbağa akrebe “Beni sokmayacağına dair, sana nasıl güvenirim” diye sorar. Akrep “Eğer seni sokarsam, ikimiz de nehrin hırçın sularında can verebiliriz.” der. Kaplumbağa akrebin kendi hayatını tehlikeye atmayacağını düşündüğü için, akrebe yardımcı olur. Akrep sizce ne yapar? Nehri geçerken, kaplumbağayı sokar. Kaplumbağa sorar;

- Bana beni sokmayacağını söyledin. Neden beni soktun?

Akrep cevap verir.

- Bu doğamda var.

İyi kiler ve keşkeler, doğamızda var. Keşke olmasalar, iyi ki varlar.

ÇOCUKLUK

*Aysu ALTAŞ
İstanbul Galatasaray Lisesi*

Şöyle azıcık ucundan istiyorum çocukluğumu. Martıların gökyüzünde uçuşan ekmek kırıntılarını şans eseri gagalarıyla kaptıktan sonra uzaklara uçup gözden kaybolmaları gibi çocukluğumu hemen alıp çekip gitmek istiyorum!

Büyümeden önce çocuktuk. Ne sanki çocukluk o kadar saf ve masum mudur ki? Tanrı'nın elleriyle özene bezene işlediği, içine sığağından soğuşuna bütün mevsimleri karıştırdığı diri ve taze yüreklerimizi doğuşumuzda kuruttular; bize dört duvar arasındaki bir kara tahtanın karşısında bütün evreni öğretmeyi vadettiler! Eğri büğrü, kapkara, çizgili harfleri kalem adını verdikleri, ucu sipsivri bir silahla defterlere kazıdık. Cümle de kurduk, öyküler ve şiirler de yazdık; peki şimdi hangimiz konuşabiliyoruz?

Zavallı çocukluğumuz ve tutkulu, sersem yüreklerimiz; şimdi hangimiz eleştirmek, bağırarak ve küfretmek dışında yazıyoruz, konuşuyoruz?

Önceden yüreğimiz titrer, elimiz ayağımız tutulur, karnımız ağır ve bir çuval dolusu sarhoş kelebek sanki midemizde birbirlerine çarpışırlandı; vücudumuz ne olduğu belirsiz bir alevle yanar tutuşur, sevdiğimizize dair en küçük bir haber bize ulaştığında uzun süre önce üç beş kuruşa satın alınmış, kapakları hiç açılmamış romanların tozlu sayfaları arasına sıkıştırdığımız mektup kağıtlarına koşardık; böyle akşamlarda baygın yüreklerimiz sayıkladıklarını beceriksizce sulusepken kağıda dökerlerdi. Büyüdüşümüzde bunun adının 'aşk' olduğunu öğrendik. Aşk için de para, ev gerekmiş; evin üç odadan aşığı odası olmamalı, düğünde büyük altın takmayanlara küsülmeli, davetiyeler ucuz kâğıttan yapılmalıymış ki çok masraf olmasın... Yapma ya!

Ah insanlar, vah insanlar, gri düşüncelerinin soluk ışıkları altında nasıl da yok etmişler dokunulmaz, saf, çocuksu aşkı! Kendi icat ettikleri kuralsız ve bayağı dilleriyle doğanın diline karşı çıkmaya nasıl da cesaret etmişler!

Sözlerimizle, her bir köşesini arzularla döşediğimiz büyük fikirlerimiz ile dalga geçti bu koca, bunak ve çok bilmiş dünya. Şiirsel hayallerimizi, renklerimizi, hevesle bakan gözlerimizi kendi tatsız tussuz rakamlarıyla, para adını verdikleri pis kokulu yeşil kağıtlarla öldürdü de yetmedi!

Büyüdükten sonra bir cehennemi andırır dünya; yalnızca cehennem sancuları çeker, aman efendim o ne diyecek, bu ne diyecek diye düşünmekten başka bir işe yaramaz hale gelir dimağınız, göz bebekleriniz solar, ten renginiz kış güneşini andıran güçsüz bir sarı rengine dönüverir, gittikçe yorulur, yorulursunuz...

Büyüdükten sonra baktığım her aynada bir sürü insanı gördüm, ancak kendimi görmem bir türlü mümkün olmadı; zaten çocukluğunu yitirdikten sonra ne farkı kalır ki insanın öteki çılgın kalabalıktan? Yetişkinlerin hepsi birbirine benzemez mi?

Belki de Tanrı sonsuz merhametiyle büyümek ve büyümek arasında sıkışmış bu günahkâr kuluna biraz olsun acıyıp çocukluğunu ona geri bağışlar, yapmaz mı? Evet, pekâlâ merhamet eder, içimdeki çocuk buna inanmaya devam ediyor, neden bağışlamasın?

Öyleyse tek bir dileğim olacaktır: Yüreğimi temizlemesini, bozuk kelimeler ve bayat hırslardan arındırmasını; beni simsiyah kentlere ait tozlardan kurtarıp doğa ananın bir parçası haline getirmesini isteyeceğim.

Açgözlü olmak ne haddime, tüm çocukluğumu istemiyorum! Çocukluğumdan şöyle birazını, ucundan azıcık geri gelse yeter canım, birkaç saat, olmazsa birkaç dakika, bir saniyeye bile nasıl razıyım... Ekmek kırıntısı kadarını geri verse ruhum amansız bir hastalıktan kurtulmuş gibi canlanır, kafesimin demirleri kırılmaz mı? Elbette kırılırlar. Sadece ekmek kırıntısı kadarıyla hem de! Ekmek kırıntısı!

ZAMANSIZ DÜŞÜNCELER

Ayşenur YILMAZ
Şehit Muhammet Fatih Safitürk Anadolu Lisesi

Upuzun bir gündeyim. Gece karanlığı sanki bildiğim bütün aydınlıklar. Hayra alamet olmayan ne varsa bu saklı günün içinde. Sahi nasıl barınabiliyor bunca saat bir günde? Hiçbiri birbirine değmiyor mu yani? Bu imkânsız! Oysaki insanlar dahi -olan onca akıl güçlerine rağmen- birbirleriyle çarpşıyorlar, kırıp döküyorlar; savurup dağıtıyorlar, paramparça ediyorlar. Bu koskoca bitmek bilmeyen gündeki saniyeler nasıl oluyor da bir kavgaya tutuşmuyorlar?

Belki de saniyeler bizler kadar kötü değildir. Bizler de kötü değildik belki. Aslında var olduğumuzda iyi insanlardık fakat kötülerle yaşamak bizleri de benliğimizden alıkoymuş olabilir mi? Ah Allah'ım... Bu uzun günde düşünecek ne de çok şey birikmiş. Bütün bunları düşünmem için mi uzun bu bitmeyen gün, yoksa düşündüklerim mi izin vermiyor bu uzun günün bitmesine?

Olanlar bir muamma gibi geliyor. Ben ise saklılığı çözmeden göçüp gitmekten endişeliyim şu sıralar. Olması gerekenler peşimi bırakmıyor. "Dünyayı iyilik kurtaracak" demekten alıkoynamıyorum kendimi. Kolay olanı seçememek zorluyor beni. Bugün de bir boşluğa düşüyor ve çıkmazda kayboluyorum. Ne yana baksam kendi yüzüm... Derdim ben miyim? Eğer ben isem ne bu hüznü!

İşte bu hesaplaşmalar uzatıyor günümü. Ve her şey başa sarıyor sonra da boşa çıkıyor. Sanki dünya bir ikilemden oluşmuş gibi davranıyor. Bu arada kalmışlık hissi beni günden güne yoruyor. Yürüyorum ama bir yere varamıyorum. Herkesin bir hikâyesi var da benim hikâyem hiç yazılmamış gibi. Acaba bir hikâyedeyim de rolümü mü henüz bulamadım?

Ŗu an yazdıklarımın başrolü ben değil miyim? Ama hikaye benim. Belki de hikâyenin yazarı olmak başrolü olmaktan daha iyidir. Böylece kimin ne Ŗekilde devam edeceğini de ben belirlemiş olurum. Bir de Ŗu zaman sorunu olmasa... Ben saniyelerin dakikaları, dakikaların da saatleri kovalamadığından yakınıırken insanlar nasıl oluyor da bir günün hızlıca geçmesinden üzüntü duyuyorlar, anlamıyorum. Hem günler daha uzun olsa ne olacak ki? Televizyon başında daha fazla vakit geçirecekler, daha çok alışveriş merkezlerine gidecekler, telefonlarını günde iki kere değil de üç kere Ŗarja takacaklar. Değişen Ŗeyler yalnızca bunlar olacak.

Koskoca yirmi dört saat yani bin dört yüz kırk dakika yani seksen altı bin dört yüz saniye... İşte beni heyecanlandıran tek Ŗey bu koca zaman diliminde küçücük de olsa yapılan bir iyilik olacak. Bir saniyenin ya da bir dakikanın arasına sıkışmış küçük bir iyilik...

Zaman kimimize göre hızlı kimimize göre de yavaştır. Bir ahenk içerisinde aslında hep aynıdır. Ben biliyorum ki bir gün zaman dediğimiz bu kavram duracak, çalar saatlerimiz uyuyakalacak. İşte o gün yaptığımız bütün iyilikler hayatımıza dahil olacak.

SAVAŞ ÇOCUKLARI

Fadime KOCABAŞ
Kırklareli Anadolu İmam Hatip Lisesi

Elimde bir fotoğraf... Kalbim isyanda... Dalgalar sahile ağır ağır vuruyor sanki yorulmuşçasına... Küçük, minik bir erkek çocuk. Sahilde uyumuş kalmış gibi... Kırmızı bir tişört, lacivert bir şortu var ayağında... Sahilde yüzükoyun uzanmış dalgalar ağır ağır yüzünde oynaşıyor...

Ümran, Aylan, Galip bu isimler size ne çağrıştırıyor? Belki de birçoğumuz bu isimlerin kime ait olduğunu bilmiyoruz. Ümran bebek, kaldığı göçüğün altından saatler süren bir çalışma ile çıkarıldı. Göçük depremden değil atılan bombadandı. Göçükten çıkarılıp ambulansa bindirildiğinde her şeyden habersiz, etrafa bakıyordu. Aylan ve Galip iki erkek kardeş, belki onlar da yeni bir hayat umuduyla çıkmışlardı yola babalarının kucağında; Akdeniz'in derin suları bu iki kardeşe izin verseydi, ama... Vermedi.

"Küçükken ne güzeldi hayat! "diye serzenişlere şahit oluyorum bazen. Belki çok uzak, belki göz açıp kapamak kadar yakın bu mutluluk evreninin, nesi güzeldi mesela? Küçüklüğü, çocukluğu güzel yapan şey neydi? Hatıralar, masallar, annemiz, babamız, arkadaşlarımız, akrabalarımız, düşüşlerimiz, kalkışlarımız, düşlerimiz, hayallerimiz... Hangisi güzeldi? Çocuk karşılıksız, koşulsuz sever... Bu olmalı çocukluğumuzu güzel kılan duygu... Ne güzel, bir çocuğun geçmişinde yer bulabilmek, özlemle anılabilmek... Peki, insan çocukluğuna, hayallerine, oyunlarına, hatıralarına kısaca kendine sırt çevirebilir mi? Cevabı duyar gibiyim. Hayır diyorsunuz değil mi? Madem cevap bu kadar net, neden bu kadar kör, sağır, dilsiz neden hiçbir şey olmamış gibi tepkisiziz. Birbirine zıt iki kelime nasıl olur da bir araya gelebilir? Savaş ve çocuk... Çocuk oyuna, balona, dondurmaya, anneye babaya layıktır... Top peşinde koşmak, ağaçlara tırmanmak, bir şekerle mutlu olmak demektir çocuk... Ya savaşın çocukları? Savaşın çocukları sonbahar geldiğinde dalından düşmüş yaprağa benzer, kopar gider

dalından, savrulur oradan oraya... Rüzgâr, kendinin bildiği bir yöne alır götürür o minik gülüşleri...

Belki bugün, binlerce çocuk ip atlarken, top peşinde koşarken, saklambaç oynarken, uçurtma uçururken kör bir kurşunun kurbanı oldu. Saklandı çocuk, üstüne değen bir kurşunla, ebediyen hiç kimsenin kendisini bulamayacağı bir yere... Oyun da ebe de biz olduk; yumduk gözlerimizi, kör olduk. Tüm dünyaya, tüm insanî, ahlaki, yaşamsal değerlere yumduk. Açacaktık gözlerimizi, açmadık. Açamadık. Biz gözlerimizi açamadık diye sahile balık yerine çocuk cesetleri vurdu.

Savaşı da başta oyun sandı çocuk. Çizgi filmlerde çocuklar hiç ölmezdi. Ama o, savaştan kaçmak için baharı yakalamak için girdiği denizde can çekişerek öldü. Kimsesi yok tutup kolundan yukarı çekecek. Kucağına alıp sarıp sarmalayacak. Belliydi yüzünden o da oyunda saklanmıştı ama ne olduysa bir türlü kendisi sobe diyememişti. Belki de bugün binlerce çocuk açlıktan guruldayan küçük karnını susturamadığı için can verdi. Belki de topladığı papatyalar annesinin başını taçlandırırken mezarını süsledi.

Daha yazmadan o küçük elleriyle yazı, kader çoktan yazmıştı alın yazısını. Daha bilmeden okuma, salalar okundu semada. Oyuncak tutmadan elleri, silah kullanmayı öğrendi. Koşuşturmadan arkadaşlarıyla sokaklarda kahkaha atarak, arkasına bile bakmadan kaçması gerekti. Örtülmesi gerekirken üzeri sıcak yatağında yorganıyla, beyaz bir çarşaf çekildi ayakucundan başucuna. Okul çantası olması gerekirken sırtında, savaşlar taşıyamayacağı yükler yükledi sırtına. Savaşın çocukları, kimsesiz, sessiz, habersiz... Ayağında bir çift ayakkabısı, üzerinde giyecek bir takım elbisesi, seslenecek bir annesi veya babası olmasa da gitgide yeşeren umutları baharı yeniden getirecek eğer sağ kalabilirse. Bahar gelip de ağaçlar çiçek açtığında hoş bir koku yayılır etrafa. Bırakın buna benzesin çocuk, benzemesin daldan düşen yaprağa...

Peki, sen ey insanoğlu! Üç maymunu oynamaktan ne zaman vazgeçeceksin? Ne zaman gerçeklerin farkına varacaksın? Benim bildiğim bir savaş, bir çocuk ağladığında

son bulur. Bir çocuk güler, her yer bahar olur. Barış olur. Bir çocuk glerse umut olur, can olur... Bir çocuğun tebessümü bütün dünyaya ders olur...

Elimde bir fotoğraf... Kalbim isyanda... Dalgalar sahile ağır ağır vuruyor sanki yorulmuşçasına... Küçük minik bir erkek çocuk. Sahilde uyumuş kalmış gibi... Kırmızı bir tişört, lacivert bir şortu var ayağında... Sahilde yüzükoyun uzanmış, dalgalar ağır ağır yüzünde oynadıyor... Babası, bot birden alabora oldu iki çocuğum elimden kaydı gitti, demiş... Koskocaman bir dünya, koskocaman gülümsemeler, küçücük bir yürek durunca gitmiş.

ÖZGÜRLÜK ÜZERİNE

*Hivda KARABULUT
İstanbul Pertevniyal Lisesi*

Özgürlük kavramı ilk çağlardan beri birçok filozof, yazar, şair, tarafından en ince ayrıntısına kadar incelendi, düşünüldü, tartışıldı. Fakat hiçbir zaman aydın ya da aristokrasi dediğimiz kesim bir fikirde birleşemedi. Düşünerek ve sorgulayarak "Nasıl özgür olunur?" sorusunun cevabını buldular ya da bazı dinlerin, ideolojilerin, politikacıların ve kuralların etkisiyle bir görüş ortaya atabildiler. Aristo düşünerek özgür olabildiğimizi ileri sürerken Platon öğrenerek, Sartre eyleme geçerek, Camus başkaldırarak, Farabi kalbimizin sesini dinleyerek bunu gerçekleştirebildiğimizi savundu.

Nasıl özgür olunur, diye düşünmeden önce özgür olmanın gereklerini iyice bilmemiz gereklidir. Tüm süreklileşmiş tanımlarını bir kenara bırakırsak eğer özgürlük istediğimizi eyleme geçirebilme, düşünebilme, hissedebilme durumudur. Bunu göz önüne alırsak hiçbir zaman özgür olamayacağımızı anlamak zor olmaz. Kimimiz özgürlüğü gezerken elde edeceğini sanırken, kimimiz kitap okuyarak, kimimiz istediğini giyerek hür olduğunu düşünüyor. Fakat sadece mümkün olabilecek şeylere özgürlüğü bağlamak ne kadar doğru? Örneğin ben hiçbir yardımcı alete gerek kalmadan boşlukta yürümek, hatta yemek yemek istiyorum. Fakat bunun imkânsız olduğu ortada o halde ben özgür bir insan mıyım? Ya da ben istediğim her şeyi düşünmek istiyorum. Fakat biliyorum ki bazı alanlar benim düşünce alanımın çok dışında. Ya da başka bir örnek vermek gerekirse istediğim her duyguyu tam manasıyla doruğunda hissetmek isteyip -ki böyle olsaydı Tanrı bize iki organ vermezdi- aklıma yenildiğimde özgür bir insan mıyım? Demek istiyorum ki olası hakikatler bizi etkisi altına alıp aldatmamalı. Bir balık kendisi kadar bir akvaryumdan alınıp, kocaman bir okyanusa atıldığında özgür olduğunu sanır. İnsan da balığın hikâyesine benzer. Sürekli aldanır ve bunun farkında olmasına rağmen olmak istediği özgürlük durumuna eriştiğini kendine

anlatmak için çok çeşitli bahanelere başvurur. Bundandır ki hepsini içine almamakla beraber adından çokça bahsettiren düşünürler özgür olamayacağımız fikrine yanaşmayı tamamen özgür olduğumuzu öne sürerek ve bunu nedenselleştiren birçok sebep ortaya atmıştır.

Genel olarak etrafımıza baktığımızda görürüz ki bu olağanüstü mekanizmada insan ve onun yapabilecekleri ancak bir okyanus olabilir. Daha ötesini düşünmek tamamen insanın düşmanı olan kibri ve egosundan ibarettir ki kişioğlunun bunların etkisinden kurtulup onları etki altına alması çok güçtür.

Evrenle ilgili rakamlara baktığımızda dünyanın milyonlarca galaksinin içindeki milyonlarca yıldızdan, güneşin etrafında dönen gezegenden biri olduğunun farkına varırız. Biz de tahmini olarak şu an yaşayan ve ölmüş 110 milyar insandan biriyssek varlığımızın küçüklüğünü biraz daha anlar özgürlüğümüz hakkında fikir edinebiliriz. Biz aslında insan olarak zaten bir beden içinde hapsolmuş olmaktan dolayı özgür olmadık, olamayacağız da.

Fakat tüm bunlara rağmen özgür olabileceğimiz ‘alanlar’ vardır. Tam olarak kendimiz. Kendimizin efendisi olduğumuzda özgürüzdür. En iyi olarak kişiliğimizi tanıdığımızda ve ona hükmedebildiğimizde.

Özgürlüğe giden bir yol var ve kilometre taşları: itaat, çalışmak, dürüstlük, düzen, temizlik, doğruluk, özveri ve vatan sevgisi (Adolf Hitler).

Eğer insan kendi başına bir özgürlükse herhangi bir varlığa itaat etmek kendisini vereceği kararları etkilemez mi? Sonradan oluşturulmuş, itaat edilen varlığın istediği bir kişilik ne derece insanın kendisidir? Sanırım burada sözün tanımı ve anlamı arasındaki farkı anlamak çok da zor olmayacaktır. İnsan özgür değildir, özgür olduğu kısıtlı bir alan vardır ki bu alan da çoğu kişi tarafından keşfedilememiş olduğundan yukarıda bahsettiğim 110 milyar insanın neredeyse hepsi tarih sayfalarına birer itaatkâr olarak gömülmüşlerdir.

BEDENEN VAR OLANLAR

Mervenur AKDENİZ
Trabzon Sosyal Bilimler Lisesi

İlkbahardaki meşhur sabah güneşinin insanın içini neşeyle dolduran günlerinden biri... Denizin eteklerinden kıyıya yaklaşan ılık rüzgâr kirpiklerime nazikçe dokunuyor. Elimdeki kitaptan sadece bir dakikalığına kafamı kaldırıp ufka baktım. Bu gözün alabildiğine uzanan denizin karşısında ellerimin arasındaki başyapıtın sayfaları arasında boğulmamak mümkün mü?

Etrafıma göz gezdiriyorum. Kimisi balık tutuyor, kimisi ufka dalmış kara kara düşünüyor; kimisi de bankta oturup vaktini telefonla harcamayı tercih ediyor. Peki ya kitap okuyanlar neredeler? Cemal Süreyya'nın Üvercinka'sını okuyanlar, Ahmet Arif denilince akan suları durduranlar, Halide Edip'in Ateşten Gömlek 'inde Ayşe'nin ıstırabının yara izlerini kendi kalbinde bulanlar ve daha niceleri neredeler? Ortalıkta yoklar, sesleri solukları çıkmıyor. Kayıp mı oldular yoksa hiç var olmadılar mı? Ben mi âmâ oldum da görmüyorum onların ölü bedenlerini?

Peki, biz var mıyız bu dünyada? Bizi rüzgârına katıp kendisiyle beraber savuran bu hayatın ne kadarında yer ediniyoruz? Yoksa yer edinmiyor muyuz? Ruhun değil de sadece beden mi bu kalabalığa mensubuz?

Elbette ki sadece beden bu dünyanın insanıyız. Ne bir ruha sahibiz ne de şuurumuz yerinde. Peki neden? Çünkü okumuyoruz. Yanı başımızda okunmayı bekleyen bir kitabı alıp okumak Fizan'a gitmekten daha zor geliyor bize. Zamanımızı ona "harcamaya" akıl sır erdiremiyoruz. Oysaki bizim nazarımızda telefona günde beş saat kafa yormak çok akıl kârı (!). Bizi bekleyen, günlerce emek verilerek insanlığa adanmış onlarca başyapıt varken bizim bu durumdan bir dakika dahi şüphe duymamamız, "Bu kitaplar acaba ne için yazılıyor?" "Bile demememiz ne kadar da müşkül bir vaziyet.

Yazarların veya şairlerin hayattaki sevinçlerinden, üzüntülerinden, pişmanlıklarından, hayallerinden veyahut aşklarından yola çıkarakilmekilmek işledikleri eserleri okumaktan korkuyoruz. Onların bu hayatta gördüklerine biz de şahit olacağız diye ödümüz kopuyor. Şeker Portakalı'nı okumadık dolayısıyla masumiyet nedir bilmiyoruz. Martı'yı okumadık haliyle pes etmemek nedir onu da bilmiyoruz. Sorsalar bu ecdadın çocuğuyuz ama Milli Mücadele yıllarını anlatan tek bir kitabı dahi elimize almadık. Peki ya Huzur, Küçük Ağa, İçimizdeki Şeytan vs.? Onlar da ne? İsimlerini bile duymadık.

İşte biz buyuz. Merhameti, hoşgörüyü, vefayı ve dahasını bilmeyen kuru bir insan topluluğu. Cehaletin nelere mâl olabileceğini Yaban ve onun gibi birçok kitaptan okuyarak yaşamak istemeyen, Türk bir ecdadın çocuğu olmanın verdiği gururu hayatını bu devletin refahına adanmış ünlü tarihçilerimizden okumayan, herhangi bir edebiyat dergisinin tek bir sayfasına bile göz atmayan bir topluluğuz biz.

Bu çivisi çıkmış dünyadaki kargaşadan bizi ancak okuyarak öğrenmek ve öğrenerek yaşamak kurtarabilir. Cehaletin içimizden biri gibi rahatça etrafımızda dolaştığı bu sokaklarda ona karşı dik durabilmek ve söz geçirebilmek ancak ve ancak okumayla imkân bulacaktır. Gelin yeni bir devir başlatalım, hem ruhen hem de bedenen bu dünyada yerini alan varlık cehalet değil insanoğlu olsun...

BU BİZİM YOLCULUĞUMUZ

*Tuğba KARAASLAN
Gaziemir Kipa 10. Yıl Anadolu Lisesi*

Bendeniz genelde şair, zaman zaman yazar, ara sıra çizer, iç güveysinden hallice yokuş aşağı yuvarlanıp giden bir deliyim. Bazen acı, bazen tatlı bazen de ekşi şeyleri yazacağım. Fakat daima mazlumun ve masumun hakkını arayacağım, kapı kapı soracağım. Gezeceğiz hep beraber. Pazarın bir ucundan bir ucuna. Peynirci Ahmet'ten Balıkçı Erhan'a, Kokoreççi Salih'ten Köfteci İzzet'e. Mahalle mahalle dolaşacağız. Ayşe Teyze'den, Rıfat Amca'ya kadar. Haylaz Muhittin'den Sakızcı Şirin'e kadar. Tamam, dolaşmaktan ayaklarımıza kara sular inecek, inmeyecek değil. Ama devam ettikçe su berraklaşacak. Ayakucumuza dökülen sevinçleri, hüznüleri birer birer bütün çıplaklığıyla göreceğiz. Eğrinin de doğrunun da farkına güzelce varacağız. Arada bir Afyon Dinlenme Tesisleri'nde durup bir tost yer, dinleniriz tabii. Ama önce yolculuğa çıkmak lazım. Bir yerden başlamak. Beyler bayanlar kemerlerinizi bağlayın, çok uzun bir yolculuğa çıkacağız. Yol üzerinde yemyeşil vadiler bazen de yangın yerlerine rastlamamız muhtemel. Rastladığımızda inip bir su döküyoruz hayrımıza. Ya söndürürüz ya da kavruluruz hep beraber. Gerçi beraberken işkence bile tatlı şerbet gibi gelir derler. Göreceğiz. “Şoförünüzün sizden ricası okuduğunuz şeyleri evde denemeyiniz.” Yolculukta duygu ve düşünce değişimleri yaşayabilirsiniz. Her durakta ‘bence’ diye başlamayacağım cümleye. Fakat cümle hep bence olacak.

Biraz yokuş aşağı inip gündemi karşılayalım. Güldük eğlendik. Eğri oturup doğruları konuşmanın zamanı geldi. Amacım kimseyi özendirmek değil elbette. Fakat bazı şeyler gerçekten ağır dünya terazisinde. Yoksulluk gibi. Hastalık gibi. İntihar gibi... Eğer psikolojik sorunlarınız olduğunu düşünüyorsanız rica ederim bir psikologa gidin. Sonra annenize babanıza yazık oluyor çünkü. Size yazık oluyor. Bugüne kadar ben aklımdan geçirmedim. Fakat geçirenlerin kendilerine göre haklı

sebepleri yok mu? Elbette var. Fakat gidenlerin hepsine yazık oldu ardında kalanlar, gözyaşı oldu. Daimî tavsiyem anlatın. En yakınlarınızla, en sevdiğiniz insanlarla konuşun. Gözyaşlarınızı kahkahalara dönüştürenler, vaveylalarınızı şarkılara çevirenler olacaktır. Umut edin. Umut insanı öldürür derler. Yanlış. Umut insanı öldürmez, -ha süründürür o ayrı mesele-, umut sabrın da elinden tutup size geldiği için öyle söylerler. Yoksa herkes zamanı gelince toprakla sarılır. Faniler sabretmeyi sevmezler yani bahaneleridir umut. Her gece yatağımdan yıldızları izlerim. Koyu karanlıkta yolumuzu kaybetmeyelim diye gülümserler. Hep ikinci bir yol vardır der yıldızlar. Tabi herkes ikinci yolu bulabilecek kadar şanslı değil. Maalesef. ‘Keşkeler ile yaşamasak’ diye başladığımız cümleyi bile ‘Keşke’ diye bitiriyoruz gerçi. Dünya tartışmasız çok garip bir yer. Yağmur yağarken güneş var, gök gürlerken gökkuşağı.

Her şeye rağmen, bana güçlü fakat keşke olmasa diyeceğimiz bir sebep sorarsanız; Başımı öne eğer, gözlerim dolar, kulaklarım sağır ve içimden dünyadaki bütün rezilliklere kızarak: “Kalbi zengin insanların ceplerindeki kuruşlar...” derdim.

KAÇAN DUYGULAR

Berkem ÖZDEMİR
Mersin Viranşehir 75. Yıl Ortaokulu, Birincilik Ödülü

Gider senden: Mucize gider, şans gider, umut gider, zaman gider, gül, aşkı tadamayınca kuruyup gider. Gider gitmesine de... Ardından bıraktıklarını da alır cimri gibi. Toplar tasını toprağını, mutluluğunu alır, gözlerindeki umudu fütursuzca... Karşılıksız bir aşk gibi, kıskanç gibi; parçanı alır, utanmazsa da canını.

Kokusu, mübarek ekmek gibi. Vazgeçilmez! İnsanlar yararlı olmadığını bile bile yerler, dayanılmazdır. Gök mavidir, gözün mavi çünkü. İstanbul havası anımsatır seni. Ah zaman! Eğer bir gün, bir çocuk mutluydu gülmüşündür sen ve eğer görmüyorsa artık gözleriyle, kesin gönlüne kaçmıştır çöplerin. Dilsiz dillendiyse eğer, yardımı dokunmuştur gözlerin.

Eğer niyeti gitmekse bahane bulur, yine gider. İşte geçip gidince üzülür insan. Senden geçip sana uğramayan başkasına umut verir kim bilir? Bitince zaman, bir diğerine zaman kalır. Umudun, başka bir insana konar. Bunlara üzülme, konuşalım bir ara; çünkü bazılarının diğer yanları da vardır. İşte bu diğer yanlar şiir yazdırır insana; bozuk şiirler.

Kilitlidir insan, anahtarı hep onda. Ve yine, son kezler ağzımda söylemeli. Soğuk olunca kaçacak tek bir yer var: anılarım... Kaybetmekten korkar insan ve dediği gibi yazarın korkmalı da... Geçen günlere, hırslarına ve bencillğe...

Hülasa olarak diyeceğim şu ki, kıymetini bilmeli insan dertlerinin Ardından en sonunda kuruyacaksınız. Bilmiyorsa da değerini başkasına versin. Belki o daha iyi bakar, bekletip kurutmadan, çok değer verip yıpratmadan.

KIRIK HAYALLER DÜKKÂNI

Nehir PEPE
Trabzon Ortahisar Beşirli İMKB Ortaokulu, İkincilik Ödülü

Kendime gün içerisinde birçok soru soruyorum. Fakat kafamda birden fazla ve belki de toparlayamayacağım kadar çok cevap verebileceğim çok soru yok. Galiba en kafa yorduğum soru kategorisi, olay yeri iç dünyamız olan hayal kırıklıklarıdır. Şimdi bu soru kategorisini hayal gücümle süsleyerek tanıtmak istiyorum.

Şu an farklı bir kimliğe bürünüyorum. Fakat bu kimlikte sadece işimden ibaretim. İşimi belki de taş devrinden beri yapıyorumdur bilinmez. Zaman nedir bilmem. Buna karşın hafızam çok kuvvetli. Dükkânımın ne nesnel bir adresi var ne de şekli şemali. Kiminin yüreğinin en ücra köşesinde, kiminin en büyük nefretinde, kiminin ise keşkeklerinde... Anlayacağınız yüreğinizin yorumunda saklı dükkânımın izleri. Dükkânımın adı mı? Kırık Hayaller Dükkânı... İsmi belki heyecanla hatırlanmaz. Sevgi, tebessüm barındırmaz. Dolayısıyla da dükkânıma gelenler ya bir dönüm noktasının eşiğindedir ya da kaderin bir oyununun içerisinde. Çünkü bana iki tip insan gelir. Birincisi: kendinden vazgeçmiş, kendi sonunu yazmışlar. İkincisi: yapabilirim ama ya yapamazsam, diyen uçurumun kenarında ikamet edenler. Birinci tip insan ömrü boyunca içinde ukde kalanlara mahkûmdur. Esaretleri cesaretlerini güçlendirince boşluğa adım atmaktan çekinmezler başka bir deyişle ruhlarının ışıklarını kendileri söndürür. Bir de üzerine bir köşeye sinip gözlerini kapatır ruhlarının çığlıklarını dinler, kederlerinin siyahında kaybolurlar. İkinci tip insan ise hala açık kapı bırakandır. Ürkekliğinden düşer yolu dükkânıma. Ondan elimin altında durur onların hayalleri hep. Gün gelir geri dönerler diye. Uçurumdan atlayanlarında ise ilk evrede bir keşkekler olur fakat uzun sürmez hayırlısının olduğuna karar kılınır. Birinci tip ve ikinci tipteki uçurumdan atlayanlar kitlesi bana hayallerini bırakırlar fakat kırık hayallerini. İçlerinden söküp atarlarken üzerlerinde kendilerinden parçalar kalan hayallerini. Bana gelmeyen insan tipi ise kararlıdır. Gökteki yıldızla benzerne

kendini ne de gökyüzünü ışığından mahrum eder. Cesaretin esiridir. Mutluluğun ebedi misafiri, nice masalların ise başkahramanıdır.

Siz ister kutup yıldızı olun ister Satürn gezegeni sakın ola kesişmesin yollarımız. Eğer ki görürsem sizi masallardan tanıyayım. Lakin ne sönük bir yıldız olarak ne de kuleye hapsedilmiş bir prenses olarak. Gökteki güneş olun. Hem tüm evrene yetsin ışığınız hem de kendi masalınızdaki en büyük yıldız olun. Hiçbir şey dokunamasın ışığınıza...

BAKIŞ AÇISI

*Habil HAKTAN
İstanbul Menderes Ortaokulu, Üçüncülük Ödülü*

İnsan hayatında her zaman toz pembe bir sayfa düşseydi ya da masmavi bir gökyüzü... İnsan ona “hayat” der miydi? Hayat olan her şey her zaman ne toz pembe ne de pırıl pırıl bir mavi. Hayat, bazen gecedен de kara bir siyah sayfadır.

Vardır hayatın içinde iyilikleri kötüyeye dönüştüren yalanlar ya da toz pembe bir hayat için yalanların boyandığı durumlar. Bakış açınız değişince her şey değişir hayatta. Yeter ki sen neyi istediğini bil ve hangi amaca ulaşmak istediğine karar ver. Bir bakış açısı yeter insana. Toz pembe bir hayat için ya da simsiyaha yolculuk... Nefret de sevgi de bakış açımızın ürünüdür. Daha doğrusu bakış açımıza göredir.

Hayatta yaptıklarımızın çoğu işlevsel konularla ilgili olunca aklımızın esiri oluyoruz. Akıl devre dışı kalınca gönülde bir bayram havası... Akıl mı hayati toz pembe boyayan yoksa gönül mü? Hangisi masmaviye daha çok yaklaşıyor bilinmez ama aklımızın da gönlümüzün de esiri olmamız gerektiğini hayat çok iyi öğretiyor bize. Zamanla öğreniyoruz belki de bakış açımızı değiştirmeyi.

Gün bitince yıldızlardan sorgulamaktır bakış açısı yarı açık pencerede hayatı. Belki bir yıldız seni yolundan döndürecek, belki akılla gönül arasına girip orta yolu bulduracak. Seni yolundan döndürüp gecenin sonunda aydınlığa kavuşturacak. Belki de kararmış ruhuna maviyi ekleyecek. Bunu ancak sen bilebilirsin ruhuna usulca kulak vererek. Beden ve ruh arasındaki köprünün temellerini o köprüde yürüyen atar hisleriyle.

Bazı halk hikâyelerinden kendine pay edinenler çizdi kendi yaşamlarını elleriyle. Toz pembeye koştu. Bazılarıysa renksiz bir gökkuşağında sürüklenmeyi seçti. Pişman oldukları hislerinin altında ezildi. Belki de sevmeyi gönlüne hudut çizemeyenler akıllarına koştu. Bakış açısıyla gönül ve akıl arasında köprü kuran sabaha ulaştı tazelenmiş olarak. Kuramayan ise sabahı zor etti uykusuz kalarak.

Necip Fazıl ne güzel anlatmış: Seni dağladılar değil mi kalbim/ Her yanın, içi su dolu kabarcık/ Bulunmaz bu halden anlar bir ilim/ akıl yırtık çuval, söktük dağarcık.

Bir kanayan kalp varsa onu dinleyen, işiten ve gören sadece kalbin sevgisindedir... Bu sevgiyi de bakış açısı doğurur. O yandan bakarsan seversin, bu yandan bakarsan sevmezsin. Yaşam, insana nasıl bir hayat verecekse önce bakış açılarını verir. Sonra başlarsın resim yapmaya. Dilediğin renge boyarsın bakış açılarınıla. Bazen renksizliği seçip saklanmak istersin kuytu köşelere. Siyah hemen alır içine seni. Ummadığın anda içimizde susmayan kuş gökyüzüne taşır seni kanatlarıyla. Boğar maviliğe seni umutlar. Bize bağlıdır, olanlar ve olacaklar. Yeter ki insan gökyüzüne baksın ve çizmek istediği resmi çizmeye başlasın. Hayat mutlaka bir parça toz pembe ekleyecektir paletine. O rengi çoğaltmak elimizde. Bir bakış açısı yeter.

MUTLU SON

Eylül AKSOY
Antalya Şerife Tufan Ortaokulu

Başarısızlık, kişinin giriştiği bir işin yolunda gitmemesidir. Başarısızlık, insana acı veren bir durumdur. Hele de yoğun bir emek ve çalışmaya rağmen başarısız olmuşsak daha büyük bir acı hissederiz. Bunun sonucundaki hayal kırıklığı bizi her şeyden ve herkesten soğutur, mutsuz eder. Peki ya başarı nedir? Başarılı olmak herkes için farklı anlamlar taşır. Kimi için sınavları geçmek, takdir belgesi almak, kimi için bir spor dalında başarılı olmak, kimi için de çok para kazanmak olabilir. Öğrenci için okulu bitirmek, çalışan için terfi etmek, anne için hayırlı evlatlar yetiştirmek, müdür için şirketi büyütmek vs.

İnsan, amaçlarına ulaşır ve başarılı olduğunda ise kendisini mutlu hisseder. Buradan “Başarmak mutluluktur.” sonucunu çıkarabiliriz. Bence durum bunun tam tersidir. Mutluluk, başarmaktır. Eğer amaçlarımıza ulaşmışsak işlerimiz yolunda gitmiş, elimizi attığımız işte herkes tarafından beğenilip takdir görmüşsek kendimizi başarılı sayıyoruz ve bunun sonucunda da mutlu oluyoruz. Yani ulaşmak istediğimiz sonuç, başarılı olmak değil; mutlu olmaktır. Herkesin hayatında başarısızlıklar olmuştur, olmaya da devam etmektedir. Bence mutlu insan başarılı insan değildir. Mutlu insan başarısızlıklarına rağmen yolunda yılmadan yürüyen ve asıl olarak yürüdüğü yoldan mutlu olan insandır.

Geçmişten günümüze büyük başarılar elde etmiş kişilerin de başarısızlığı olmuştur. Örneğin Edison icatlarını yapmaya çalışırken yüzlerce defa başarısız olmuş. Peki ya Graham Bellacaba kaçınıcı denemede telefonu icat etmiştir? Henry Ford “Başarısızlık daha zekice başlama fırsatından başka bir şey değildir.” diyerek bize başarısızlığımızdan dolayı pes etmememizi, başarısızlığımızı başarıya çevirmeyi öğrenmemizi öğütlemiştir. Büyük başarılarla imza atmış sporcu, sanatçı ve bilimcilerin bu başarıları büyük çalışmalar sonucunda elde ettiği kesinlikle doğrudur. Büyük

buluşların büyük çalışmalar ve sayısız denemeler sonucu ortaya çıktığı inkâr edilemez. Fakat bence bu büyük insanların bu başarılarındaki en büyük etken büyük buluşlardan önce mutluluğu bulmuş olmalarıdır. Onların, başarısızlıklarından ders çıkarıp başarıya ulaşmalarındaki en büyük güç; mutluluktur. Yaptığı işten mutlu olmayan bir insanın başarılı olma olasılığı da yoktur. Bizi tüm denemelerimize, çalışmalarımıza rağmen başarısız olduğumuzda ayakta tutacak olan şey, giriştiğimiz işe duyduğumuz sevgi ve aşktır. Bu da mutluluk demektir. Eğer yaptığımız işi sevmiyorsak mutlu olamayız, mutlu olamazsak başarılı da olamayız. İşimizi yaparken mutluluk duyuyorsak o işte çalışmanın ta kendisi bizim mutluluk kaynağımız ve yakıtımız ise hiçbir başarısızlık bizi yolumuzdan çeviremez. Benzinimiz asla bitmez. Hiçbir zaman yarı yolda kalmayız ve hayal kırıklığına uğramayız. Hayal kırıklığına uğramamızın en büyük sebebi başarıyı mutluluk zannetmemizdir. Mutluluğu aramak yerine başarılı olmak için hırs ve rekabet girdabında boş yere kürek çekmek hayal kırıklığımızın asıl sebebidir.

Gün ışığı ve su gören bir ağaç mutludur. O yüzden çiçeklerini açar. Ağaçlara çiçek açması için sadece su ve gün ışığı yeterlidir. Doğadan, başka bir beklentileri yoktur. İlkbahar güneşi onları mutlu eder. Bu mutluluğu gözlerinizi onların çiçekleri ve yaprakları üzerinde dikkatlice gezdirirseniz görebilir, kulaklarınızı yapraklarının hışırtısına verirsiniz duyabilirsiniz. Sadece su ve gün ışığı... Sonra mutluluk... En sonunda da salkım salkım meyveler, yemişler ve bereket. İşte mutlu son budur.

AH KEŞKELER!

*Hazal BOZKUŞ
Ankara Ahmet Barındırır Ortaokulu*

Gençlik bir kitaptı, okudum nihâyetin de bitti. Şimdilerde ise sonbaharda dökülen bir ağacın yaprağıyım... Benim baharım; büyük bir çınar ağacının sükûnet giyinip, umutlarını soyduğu günlerde bitti. O yıllanmış ağaçla beraber, ben de bittim. O tatlı, o naif, o güzel günleri şimdi bir eskiciye sattım. Çok aradım, parasını alsın da umutlarımı geri versin, her şey baştan başlasın diye. Keşke sahilde bomboş dolaşmak, beyhude zaman geçirmek yerine küçük denizyıldızlarını yuvalarına atsaydım. Onların hayatını kurtarsaydım. İnanın bunu çok isterdim. Ama bu keşkeler için artık çok geç değil mi? Dökülen yapraklar, tekrar yerine gelir mi? Yanaklarım eskisi kadar pembe olur mu, kalbim de bir güneş kadar parlak?

Neden bunları, daha yolun başındayken anlayamamıştım ki? Hâlâ bir şansım daha olabilir mi? Hayır, fazla geçti... Yoksa değil mi? Aklım, bu ipe sapa gelmez sorulara pazar yeri... Ben gençliğimi yitirdiğimin henüz farkına varmışken, gençliğim benden çok uzaklarda hınzır bir tebessümle göz kırpyordu.

Eğer biri gelse, gençliğimi bana tekrar vereceğini söylese, isterim ki; yanaklarım eskisi kadar pembe, tenim eskisi kadar parlak, vücudum eskisi kadar heybetli olsun, gözlerim eskisi gibi kesici bakışlarla etrafı sarssın. Bunları çok isterim.

Yağmurda deliler gibi ıslanmayı, Anadolu'yu karış karış gezmeyi, arkadaşlarımla kahvehanelerde sabahlara kadar sohbet etmeyi, anlamsız kakkahalarda kaybolmayı, macera romanları yazmayı, bayramlarda seyranlarda rahmetli anamı ve babamı ziyaret etmeyi...

Bence hayat bir oyun ve yaşarken de ölürlen de insan şu soruyu bir sormalı, Gençlikten kalma keşkeler esir aldı mı zihnimi?" Eğer yanıtınız hayır ise sizi tebrik ederim. Ama eğer evet ise "ah keşkeler" kulübüne hoş geldiniz.

Hayalimdeki okuyucu kitleme sesleniyorum, tam da Şu sırada... Meraklı gözlerle dünyayı seyreden, dünyayı görerek, dokunarak ve koklayarak tanımaya çalışan genç arkadaşlarım! Bu günlerinizi, ileride keŐkelerle hatırlamamak için, özgürce ve sorumluluklarınızı yerine getirerek, henüz gençken bunun bilincinde olarak yaşayın.

ADALETSİZ/SİNİZ

*Rana KARAKAŞ
Adana Seyhan Gazi Ortaokulu*

Birçoğumuz adalet deyince aklımıza cezayı getiririz. Hapisler, para cezaları, müebbetler... Ama unuttuğumuz bir şey var. Adalet her yerde ve her şekilde sağlanabilir mi? Bence adaletin sağlanması zordur. Birinin mutlu olması demek herkesin mutlu olduğu anlamına gelmez. Peki, kim mutsuz olmak ister? Tabi ki kimse... Bu yüzden adalet kavramının herkes için farklı bir açıklaması vardır. Örnek verecek olursak boşanma davaları. Boşanma davalarında çiftler anlaşamadığı için boşanır fakat kimisi boşanmak istemez. Tek taraflı bir karar sonucu kimse mutlu olamaz eğer o ailenin bir de çocuğu varsa bu durumda en mutsuz kişide odur. İşte herkesi bir çatı altında toplamaya çalışan adalet ile ilgilenen kişiler bu yüzden zor durumda kalabilir. Hepsi adaleti sağlamaya çalışır fakat sonucunda adalet bir kişi için nefret sebebidir. Çünkü çocuğu elinden alınmıştır ya da bir ceza almıştır ve bu onu mutsuz eder. Benim içinse adalet kavramı bu yoldan türemiştir. "Biri mutluydu diğeri mutsuz." Elbette herkes bir anda mutlu olamaz ama mutluluğa giden yolu bulabilir. Yani demek istediğim şu bir insanı gülmeye zorlayamayız ama ona gülmesi için fıkra anlatabiliriz. Adalet de buna benzer. Suçluya zorla suçunu kabul ettiremezsin ama ona yaptığı hatayı göstererek ders çıkarmasını sağlayabilirsin. Ben bir yargıç olsaydım suçluyla ayrıca konuşurdum ve ileride ona yaptığı davranışın kötü sonuçlarını yaşatırdım. Mesela bir trafik kazasında bir kişinin felç kalmasını sağladıysa ona bir ay boyunca tekerlekli sandalyede yaşamasını söyledim. Sizce on sene hapis cezası alan bir insan ne kadar akıllanıyor. Hapisten çıktığında belki de işlediği suçu tekrar tekrar işliyor. Ayrıca şu kavramlar size ne kadar iç açıcı geliyor?

Mahkûm, hapis, müebbet, ceza, dava, parmaklık...

Ömrünüz boyunca hep cezadan korkmuşuzdur. Peki ya bu sözcükler: Barış, huzur, özgürlük...

Bu kavramları sağlamak için hapislerde parmaklıklar ardında yıllarca beklemek gerekiyor. Bir anda bu kötülüklerin içinden hiçbir şey olmamış, yaşanmamış gibi ailenin yanına nasıl dönersin? Ya da kendini nasıl özgür hissedersin? Bu duyguların tarifini bilemem ama bildiğim bir şey varsa o da adaletin sağlanması ne kadar zorsa gerekliliği de o kadar çok. Adalet elbette herkesi mutlu edemeyebilir, herkes bir anda mutlu olamayabilir ama bunun gerekliliği kesindir

ÖZ BENLİĞİMİZİ ARIYORUM

*Sude Naz BAL
Osmaniye Karacaoğlan Ortaokulu*

Biz gerçekten mutlu muyuz? Yoksa dışarıya karşı mutlu gibi davranıp gerçekte mutsuz olanlardan mıyız? Ya da şöyle sorayım:

‘Biz neden mutsuzuz?’

Mutsuzuz çünkü öz benliğimizi kaybettik. Öz benliğimizi arıyorum göreniniz var mı? İnsanlar iş işten geçtikten sonra fark ediyor her şeyi. Durup düşünüyor. ‘Ben kimim?’ diye soruyor kendine. Kendi sevdiği rengi bile bilmeyenler var. Çoğunluk neyi seviyorsa onu seviyor insanlar. Çoğunluk neyi düşünüyorsa onu düşünüyor. Çoğunluk neyi savunuyorsa onu savunuyor. Haksız olsa bile.

Kendine vakit ayıramıyor. Herkeste bir kendini gösterme, herkeste bir kendini kanıtlama ihtiyacı oluşmuş. Unutuyorlar kendilerini zamanla. Önemli olan diğerlerinin ne düşündüğü oluyor. Seviyor insanlık kendini yükseltmek için kendinden vazgeçmeyi. Sahte dostluklar, sahte hayranlar ve sahte fikirler ediniyor insan.

Durum böyleyken insanlık mutsuz olmaya mahkûm. Ne demiş Virginia Woolf ‘Bu dünyadaki en mutsuz insanlar başkalarının dediklerini takıntı haline getirenlerdir.’

ANLAMAK VE YAZMAK

*Sudenaz ÜMRE
Şehit Er Kemal İzci Ortaokulu*

“Her zaman yazabileceğimi, hiçbir zaman yazmam...” demiş Paul Valery. Bence bu sözü destekleyen yazar ve kitap sayısı bir hayli fazladır. Tarık Buğra ve kitapları aklıma gelen ilk örneklerdendir. Bazı şeylerin insanları etkilemesi için olağanüstü olması gerekmez ya da o kitabı ünlü bir yazarın yazması gerekmez. Tarık Buğra’nın kitaplarını buna örnek göstermememin sebebi, beni kitaplarında etkileyen şeyler ise akıcılığı ve alışıl gelmişin dışında olmasıdır. Örneğin Küçük Ağa kitabındaki milli mücadele ve Kurtuluş Savaşı alışıl gelmişin dışında özgün bir üslupla anlatılmıştır. Beni etkileyene bir başka sahne ise Küçük Ağa’nın en başta devleti tutması ve ardından halka dönmesidir. Çolak Salih’in Arap cephesinde bile kolunu kaybettikten sonra bile elinden geleni yapması ve ona rağmen iş yaramadığını düşünüp vicdan azabı çekmesidir. Bunun dışında İbişin Rüyası kitabında Nahit’in bütün zorluklara rağmen hayallerinin peşinden koşmasıdır. İnsanlar gerçek hayatta bu kadar büyük problemlerinin olmamasına rağmen hayallerini bırakıyorlar. İşte bu kitap tam da hayallerimizin peşinden koşmamızı öğütleyen bir kitaptır. İnsanların okuduğu zaman onlara hala bir öğüt verecekmişesine mantıklı olan Şeyh Edebalı’nın Osman’a tavsiyelerinde şu sözler dikkatimi çekmiştir:

“Güçlüsün, akıllısın, söz sahibisin; fakat bunları nerede, ne zaman, nasıl kullanacağını bilemezsen sabah rüzgârında savrulup gidersin.” Bu söz aslında sadece Osman’a değil yazarlara da hitap ediyor. Birikimi fazla olan insanlar kendi düşüncelerini ifade etmekte güçlük çekiyorlar. Sonunda kullanmak istese de yanlış yerde kullanıyor ve insanların ona karşı önyargıya kapılmasına neden oluyor. Mesela bir kitapta kelimelerin sırası değiştirilse, karıştırılsa anlam bütünlüğünün bozulması hepimizi rahatsız etmektedir. İşte bu da onun gibi bir durumdur. Bahsetmek istediğim

başka bir konu insanlar arasında yaygınlaşmış şu sözdür: “İnsan sevdiği türü okumayınca zevk alamıyor.” Bence bu düşünce tamamıyla yanlıştır. Çünkü insan sevmediği bir türü bile üslubu sağlam olan bir yazardan okuyunca zevk alıyor. Bu meseleyi ise şu örnek üzerinden açıklamak isterim. Biz çocukken kitap okuma alışkanlığımız olmadığı için kitap kavramından korkuyorduk. İşte bu korkuyu kitabı en iyi şekilde anlatan yazarlar kırdı. Sevmediğimiz türleri de biz sevdirecek olan yazarlar var. Aslında çevremdeki insanların çoğu bu düşünceme katılmaktadırlar. Bazıları tarihle ilgili kitapları sevmiyordu. Bazıları ise başka türlere karşı ilgi duymazdır. Ancak Tarık Buğra'nın Küçük Ağa kitabı da tarihle ilgili olduğu için dikkatimi çekmişti. Tarih sevmeyen birçok insan bu kitap sayesinde tarihe ilgi duymaya başladı. Neden? Çünkü sevmediği türleri kalemi sağlam bir yazardan okudular. Buna çok sayıda örnek verebiliriz ama bazen bir veya iki söz beynimde türlü türlü düşüncelerin başlamasına sebep olur. Ben de bu yazıda bunu yakalamaya çalıştım. Umarım yakalamışımdır.

DEĞİŞEBİLENLER VE DEĞİŞEMEYENLER

*Şimal Yağmur KARAÜZÜM
Milli Eğitim Vakfı Batıkent Ortaokulu*

İnsanlar farklıdır. Beş parmağın beşi de birbirine benzemez, benzetemezsiniz. Biri “A” derken öbürü “C” der. Çünkü herkes farklı yaşamıştır. Tecrübeler farklıdır. Sorumluluklar, yaşanmışlıklar ve buna benzer birçok şey farklıdır. Bazılarının günahları çoktur, bazılarının dertleri, zorlukları ve hayatı zordur. Siz kalkıp da bu insanlara daha da kötü davranırsanız onlar iflas ederler. Bazıları bu iflası iyiye kullanır ve değişir değişim onları güçlendirir. Aynı bir tırtılın kozasından kelebek olarak çıkışı gibi birde bu iflası değişime kullanamayanlar var. Onlar çok zordalar. Sanki sonu görünen ama görünen sonun kaçışını izleyenler gibi. Bilirler ki her batan güneş elbet yarın yeniden doğar. Yağan yağmurun arkasından güneş açar. Hayat elbet bir gün durulur ve mutlu olurlar.

Bu nedenlerin onları güçlendirmesini beklerler. Hayata farklı bakış açılarıyla bakmayı öğrenirler hayat onların kafalarına vura, vura öğretir. Kendilerine yeni bir düzen kurarlar veya bunun için çaba harcarlar. Bizlerse bu çabaları ya kıskanır ya da “polyannacılık oyunları” olarak adlandırırız. İşte tam da o noktada başlar kıskançlık. Onlar gülerken biz somurturuz. Belki ileride büyük başarılarla imzalar atacaklar diye içten, içe nefret ederiz. Dışarıda onlar hakkında konuşacak olursak da “helal olsun büyük başarı. İstesem bende yaparım.” Deriz. Ama yapamayız çünkü biz daha kendi yarattığımız duvarları aşmamışız. Sınırlar çizmişiz sonra da bu sınırlara “zorunluluklar” demişiz. Peki ya bizler onları anlamaya çalışsak kendi ellerimizle yarattığımız duvarları aşsak ne olur? Bence dünya daha yaşanılır bir hale gelir. Hiç kimse gizlice veya kenara köşeye çekilip ağlamak zorunda kalmaz, kendilerini değiştirmek zorunda da kalmazlar veya birbirlerinin arkasından küfür de etmezler. Artık biraz daha iyi olur insanlık. Tabi bu herkes iyi olacak demek değildir. Yine hayatta değişenleri veya değişmeye çalışanları kıskanan insanlar olacak içten, içe

nefret edecekler. Onlarsa bu nefreti farklı şekillerde dışa vuracaklar. Kimileri kürsülere çıkıp konuşacak kimileri topluluklar oluşturup planlar yapacak kimileri ise sadece susup oturacak. Ama hiçbiri sizin karşınıza çıkıp da tebrik etmeyecek. Çünkü sizi tebrik edebilmeleri için gereken iyimserlik ve cesaret onlarda yok. Alışmış oldukları yaşam şartları sadece eleştirmeye yönelik. Bakış açıları olumlu olanı değil de olumsuz görmeye yatkın.

En başından beri söylediğim gibi insanlar farklıdır. Çünkü yaşam şartları, zorlukları, bakış açıları farklıdır. Bazıları değişir bazıları da değişmeye çalışır. Bunları çekemeyenlerse oturup kıskanır ve yıpranır. Aslında formül basit görmek isteyenler görüyor, istemeyenlerse bir köşede oturup havanda su dövüyor.

BAŞARININ KAPILARI

*Yunus Emre BULDUK
Ümraniye Yunus Emre Ortaokulu*

Başarı nedir?

Başarının sözlük anlamı "Üstesinden gelenin, başarılan iş." olarak geçiyor. Ama ben tam olarak "Başarı" kelimesinin karşılığının bu kadar olduğunu düşünmüyorum... Başarı emek vermeden, sabretmeden, azmetmeden, savaşmadan, uğraşmadan, çalışmadan, yapabilirim demeden olacak bir iş değil.

"Başarı" bence kişiden kişiye değişen bir şeydir. Bir futbolcu için başarı farklıdır, bir öğrenci için ise başarı çok farklıdır. Örneğin: "Anne" demek bir yaşında bir bebek için başarıdır ama benim için bu bir başarı değildir. Bunun gibi birçok örnek gösterebiliriz. Size birkaç başarılı isim söyleyeyim: Stephan Hawking, Albert Einstein, Elon Musk, Fatih Terim, Cüneyt Çakır vb. bunlar gibi başarılı olan kimler var kimler.

Peki, nasıl başarılı olunur?

Öncelikle odaklan, seninle dalga geçip ve seni küçümseyen insanlar olacak ama umursamayacaksın. Motivasyon da başarı için çok önemlidir. Sakın hafife alma bu motivasyon işini, eğer motive olmazsan başarılı olmak bir hayli güçtür. Asla çalışmandan ödün verme, daima çalış! Eğer çalışmazsan kendini geliştiremezsin. Her zaman yalancılık, ikiyüzlülük, hırsızlık, saygısızlık, terbiyesizlik gibi kötü alışkanlıklardan aman diyeyim uzak dur. Bu alışkanlıklar senin iç gelişiminde zarar etmene sebep olur.

Sana bir tavsiyede bulunacağım: Nefis (kişinin öz varlığı, kişinin kendisi, öz varlık, kişiliktir) senin kendini geliştirmeni istemez. Sana "10 dakika sonra başlarsın." ondan sonra "Azıcık şu sosyal medyaya bak!" deyip de senin saatlerce oyalanmanı

sağlayan unsur "Nefis"tir. Bu yüzden nefsin ne derse tersini yap, emin ol çok büyük bir oranda gelişeceksin. Unutma! "İlham gelmez, ilhama gidilir". Eğer sen nefsin uymazsan çalışıp uğraşırsan (zorla bile olsa) işte o zaman bir bakmışsın her yerden ilham fişkırıyor. Senden kimse mükemmel olmanı beklemiyor sadece elinden geleni yaptığını görmek istiyorlar! Şu an cinsiyetinle, dinî görüşünle, memleketinle, yaşınla ilgilenmiyorum çünkü bunların hiçbiri başarılı olmana engel olamaz! İllaki başarılı olacak bir şeylerin var, biliyorum. O aklındaki olan her neyse yapmaya çalış.

Başarının sonuçları...

Öbür tarafa gittiğinde "Dünyada ne yaptın?" diye sorulduğunda anlatacak güzel şeyler biriktir. İnsanlığa katkı sağlayacak bir şeyler yap! Orada ne diyeceksin yoksa! Şimdi iki insan düşün, biri yatar, oynar, eğlenir; diğeri çalışır, azmeder, uğraşır. İkisinin ortak yanı ikisi de yılın sonunda sınava girecek. Ve sınavdan birkaç ay sonra, o yatan çocuk okulu bırakır. Diğeri ise başarısına başarı katar. Arkadaşları böbürlenir işte bu bizim arkadaşımızdı falan filan diye. Diğeri için ise tanımayız derler. Muhtemelen tanınmamak üzüntü vericidir.

Ben size kısaca diyorum ki "Bu dünya çalışma yeridir, ölünce bol bol dinleniriz." Eğer doğru hedef koyarsan, olmayınca olmuyor demeyip bırakmazsan, doğru yöntemi bulursan eğer başaramayacağın şey yoktur. Bazıları daha yaşımız küçük bir şey yapamayız, der. Aslında başarı için yaşın önemli değil! Elon Musk 12 yaşında iken kendi yazdığı bir uzay oyununu yaklaşık 500 dolara satarak ilk defa bir yazılımından gelir elde etmiştir. Siz niye yapamayacaksınız? Ben bir sebep görmüyorum, siz de yaparsınız! Niçin bilim denince, sanat denince, müzik denince akla ilk biz gelmiyoruz? Neden? Ne duruyoruz, haydi başarıların kapılarını açmaya!...